விவேக போதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு,"——திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பிரமாதீசஸு சித்திரைமீ : 1913-ஸு மேமீ { பகுதி 11

உள்நாட்டம் II

INWADRNESS

முன்னர்உள்நாட்டத்தின் முதல் பாகமாகிய அப்பியாஸத்தை, அதன் இருபகுதியாகிய இந்திரிய நிரோதம் மனோநிரோத மூலமாக எடுத்து விளக்கப்பட்டது. இந்த அப்பியாஸத்தை புருஷதந்திரத்தால் நாம்செய்து வரவேண்டும். இது முற்றிலும் பலித்து நமது இயற்கையாகவே ஏற்படுவது அடுத்த நிலையாகிய அனுபவத்தில் ஏற்படுவதாயினும் நம்மால் கூடியவரையில் அவைகளில் பழகி ஒருவாறு தேர்ச்சி பெறவேண்டும். இவைகளுடன் த்யானத்தில் பழகுகையில் நாம் ஸாக்ஷிவிருத்தியுடனிருந்து மனதில் வரும் எண்ணங்கள் மயமாகிப் போய்விடாமல் பழக முயலவேண்டும். இந்தப் பழக்கத்தொடக்கத்தில் வைராக்ய ஸ்வரூபமாகிய விருப்பு வெறுப்பு அற்ற நிலை சிறு முயற்சியாலே நமது மனதில் குடிகொண்டு வரத்தொடங்கும். இம்மாதிரி சாஸ்திர விஷயங்களில் ஊன்றிய புத்தியுடன் பழகி உலகம் துச்சம் என்று தள்ளும் நிலைக்கு **நீச்சயம்** என்று பெயர். இதற்கே **பரோக்ஷம்** என்று பெயர். இந்தப் பரோக்ஷம் அதிடபரோக்ஷம் என்றும், திடபரோக்ஷம் என்றும் இரண்டு விதம். முற்கூறிய ஸாக்ஷிவிருத்தி அப்யாஸ ஆரம்பத்தில் வைராக்யப் பழக்கத்தால் மனம் ஒருவாறு அடங்கிவருவது அதிடபரோக்ஷம். இதில் சற்று ஏமாந்தால் விஷயத்தில் நம்மைப் புகுத்திவிடும் நமது இந்திரியமும் மனதும். இந்நிலையில்தான் முதல் ஜன்மத்தில் ஜடபரதர் இருந்தது. இதனால்தான் அஜாக்ரதையான ஸமயத்தில் மானிடம் ஏற்பட்ட ஜீவகாருண்யம், அபிமானமாக மாறி அவரைக் கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கியது.

இந்த ஸாக்ஷிவிருத்தி அப்யாஸ முதிர்ந்து வரவர மனதுக்கு ஒய்வினால் ஒருவித உள்ளக்குளிர்ச்சி உண்டாகிவிடும். இதனால் வெளி விஷயத்தில் ஒருவித துச்சபுத்தி உபேக்ஷை உள்ளபடி வர, நிச்சய நிலை திடப்படும். இதற்கு திடபரோக்ஷம் என்று பெயர். இது நிச்சய நிலையின் உண்மை ரூபம். இதில் சூன்யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி நேருமாதலால், இன்னம் உண்மைப்பொருள் விளங்கவில்லை என்ற பேராவல் ஏற்பட இதை விடாது காத்துக்கொண்டிருக்க புத்தி போகும். தீவ்ர ப்ராரப்த ப்ரதிபந்தமில்லாதிருக்கையில் வெளிவிஷயத்தில் புத்தி, உள்ளக்குளிர்ச்சியை விட்டு, நாடிவராது. இப்படி இங்கு நாடாது அங்கும் விளங்காது தத்தளித்து நிற்கும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்கும் திடபரோக்ஷாவஸ்தையையே முமூக்ஷுத்வம் என்று கூறலாம். இவ்வளயுதான் நமது புருஷமுயற்சியால் போகக்கூடிய உள்நாட்ட பாகம். கடவுளை நம்மை விட்டுக்கொஞ்சமேனும் வேறாக எண்ணி ஆராதிக்க ஏற்படும் உலகில் உள்ள மதங்கள் உபாஸனா மார்க்கங்கள் த்யானங்கள் எல்லாம் இந்த முமூக்ஷுத்வத்தை உண்டாக்கும் புருஷதந்திரமார்க்கங்களே. இந்நிலையில் நமது செயலற்று என்ன விளங்கப்போகிறதோ என்று காத்துக்கிடப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய நம்மால் முடியாது, வெளி முகப்பட்டால் தாழ்ந்து விடுகிறோமே என்று மனம் பாதிக்கும்.மேலே போகவோ விளங்காது. இதுவரையில் தான் நமது முயற்சியும் வெளிஆசார்யன் முயற்சியும் பயன்படுவது மேல் விஷயம் ஸர்வகர்மக்ஷயத்தின் பின்தானே அகத்து வெளிப்படவேண்டியதுதான். இந்நிலையைப் பாழ் என்றும் கூறுவர் பெரியோர்.

குரு கிருபை ஈசன் கருணை கர்மபரிபாகம் இவைகளுக்கு ஏற்ப,நம் மனத்துள்ளிருக்கும் உள்ளக்குளிர்ச்சியிலிருந்து அகண்டாகார விருத்தி உதயமாகும் என்பர் மேலோர்.இது தோன்றுவது புருஷதந்திரம் ஒய்ந்து வெளியாகும் வஸ்து தந்திரத்தாலேதான்.' இந்நிலைக்கு அனுபவநிலை என்று பெயர். இதுதான் உள்நாட்டத்தில் அப்யாஸத்திற்கடுத்த இரண்டாவது நிலை. இந்நிலையின் உண்மை ஸ்வரூபம் அனுபவத்தால்தான் விளங்குமாயினும், இதைப்பற்றிய சிற்சில லக்ஷணங்கள் சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ளன. இந்நிலையின் வேறு பெயர்களைக் கூறிவிட்டாலே நமக்கு ஒருவாறு இவைகளைப்பற்றிய உணர்ச்சி வரலாம். அவையாவன, ஜீவன்முக்தி, ஸத்வாபத்தி, பிரஹ்மவித்நிலை என்பவைகளே. இதன் லக்ஷணத்தையும், இதற்கடுத்ததும் முடிவானதுமான ஆரூட நிலையையும் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

விவேக போதினி

தொ. 5.] பிரமாதீச ௵ சித்திரை ௴ [பகுதி 11

சைவ வைஷ்ணவ ஸமரஸம்

SAIVISM AND VAISHNAVISM RECONCILED

முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய திரிமூர்த்தி விஷயத்திலிருந்து மூன்று மூர்த்திகள் மூலமாகவும் ஆராதிக்கப்படும் பரம்பொருள் ஒன்றே என்றும், ஒரு மூர்த்தி ஆராதனத்திலேயே மற்றைய மூர்த்திகள் ஆராதனச் சிறப்புகள் அடங்கியுள்ளன என்றும், இந்த ரஹஸ்யத்தை உணர்ந்து ஒரு மூர்த்தியின் வழிபாட்டைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள் பரம்பொருளை அடைந்து சாந்தமாக விருப்பார்கள் என்றும்; அம்மாதிரி செய்யாது மற்றைய மூர்த்தி, உபாஸகர்கள் ஆகிய இவர்களிடம் த்வேஷ புத்தி பாராட்டுபவர்கள் அதோகதி அடைவார்கள் என்றும் கூறப்பட்டது. ப்ரஹ்மாவின் ஆராதனம் நேரே வைதீகமாதலாலும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கே சிறப்பானதாலும் அதன் ஸம்பந்தமாக அதிக மாறுபாடு வழக்கத்தில் இக்காலத்தில் வெளிப்படுவதில்லை. ப்ரதிமாராதன ரூபமாக அமைக்கப்பட்டு எல்லோருக்கும் பொதுவாக உபயோகப்படுவதற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வைதிகமான சைவ வைஷ்ணவங்கள் தத்தமக்குரிய ஆகமங்களால் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதால் மதத்வேஷம் பொதுவாக 'ஹரனதிகன் உலகளந்த ஹரியதிகன்' என்றே தோன்றி வளர்கின்றது. இந்த த்வேஷகாரணம் யாது என்பதை எடுத்து விசாரித்து, இந்தக் காரணங்களின் உள்நோக்கங்களை வெளியிட்டு இவைகளை இங்கு ஸமரஸப்படுத்தப் புகுவோம்.

இந்த மாறுபாட்டை அதிகப்படுத்தும் காரணங்கள் பின் வருவன:—

1. முதலில் சைவர்கள் சிவனே பரதெய்வமென்றும் வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணுவேபரதெய்வமென்றும் முடிவாகக் கூறுவர். இதற்கு ஆதாரம்,

சொல்லினும் சொல்லின் முடிவிலும்
    வேதச் சுருதியிலு
மல்லிலும் மாசற்ற வாகாயம்
    தன்னிலும் மாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லிலும் அன்பரிடத்திலும்
    ஈசனிருக்குமிடம்
கல்லிலும் செம்பிலுமோ இருப்பான்
    எங்கள் கண்ணுதலே.

என்ற பட்டணத்துப்பிள்ளையார் வாக்கும்;

தேருங்கால் தேவ னொருவனே யென்றுரைப்பர்
ஆருமறியா ரவன் பெருமை—ஒரும்
பொருள்முடிவு மித்தனையே—எத்தவம் செய்தார்க்கும்
அருள்முடிவ தாழியான் பால்.

என்ற திருமழிசை யாழ்வார் வாக்குமே.

2. இதுவு மன்றி சிவன் மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவர், ஆதலால் பரம்பொருளாகிய விஷ்ணுவுள் ளடக்கம் என்று வைஷ்ணவரும்; விஷ்ணு மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவர், ஆதலால் சிவனுள் அடக்கம் என்று சைவரும் கூறுவர். இதற்கு ஆதாரம்

பெண்ணுலாம் சடையி னானும்
    பிரமனும் உன்னைக் காண்பான்
எண்ணிலா ஊழி யூழித்
    தவஞ்செய்தார் வெள்கி நிற்ப.

என்ற தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரும்,

நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்

என்ற திருமழிசை யாழ்வாரும்,

காரொளிய திருமேனிச் செங்கண் மாலும்
    கடிக்கமலத் திருந்தயனும் காணாவண்ணம்
சீரொளிய தழற்பிழம்பாய் நின்றதொல்லைத் திக
    [ழொளியை

என்ற அப்பர்ஸ்வாமிகளும்,

நிலையியற் பொருளும் இயங்கியற் பொருளும்
    நிலைபெறத் தொழிற்படுத் துடைய
தலைவனங்கனே பணிவரைப் பிராட்டி தன்னையும்
    நின்னையு மிடப் பால்
மலரணைப்புத்தேள் தன்னையும் எனையும் வலப்
    கால ருத்தி ரனைக் [புடைக்
கலைமகள் தனையும் உளத்திடை தந்தான்
    காத்துயிர்த் தழிப்பது கருதி.

என்ற காஞ்சிபுராணமுமே,

3. இதனோடு நிறுத்திவிடாமல் பரம்பொருளுக்கும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தில் சிவனிடத்தே தான் பரம்பொருள் ஸாந்நித்யம் அதிகம் என்று சைவரும், விஷ்ணுவினிடம் அது அதிகம் என்று வைஷ்ணவரும் வற்புறுத்துவர். இதற்கு ஆதாரம்.—

அங்கமலத் தயனோடு மாலாகி மற்று
மதற்கப்பா லொன்றாகி யறிய வொணாச்
செங்கனகத் தனிக்குன்றைச் சிவனை

என்ற அப்பர் ஸ்வாமிகளதும்

யானும் தானா யொழிந்தானை
யாதும் யவர்க்கும் முன்னோனை
தானும் சிவனும் பிரமனு மாகிப்
பனைத்தனி முதலை.

என்ற **நம்மாழ்வாரதும்** ஆன அருள் வாக்குகளே.

இவ்வாறு பெரியோர்கள் கூறிய வார்த்தைகளின் உட்பொருள் உணராது பின்வந்தவர் சைவ வைஷ்ணவங்களுக்குப் பேதம் கல்பித்துத்வேஷ புத்தியை அதிகப்படுத்தி விட்டனர்.

4. மேலும், சிவமஹாத்மியத்தைச் சொல்லுங்கால் விஷ்ணு அதை லக்ஷ்மிக்குபதேசித்தாரென்றும், விஷ்ணு சிவனது பிரதம பக்தர் என்றும், அவர் ஒரு அவஸரத்தில் தாம் சிவபூஜைக்காகக் கொண்டுவந்திருந்த தாமரை மலர்களில் ஒரு மலர் குறைந்திருப்பதைக்கண்டு அதற்குப் பதிலாகத் தமது கண்ணைப் பிடுங்கி அர்ச்சனை செய்து பரிசுத்தரானார் என்றும், சிவனை ஏற்றமாயும் விஷ்ணுவைத் தாழ்வாயும் சொல்லும் இவைபோன்ற, அநேக கதைகள் சிவபுராணம் ஸ்காந்தம் முதலியவைகளில் காணலாம். இதுபோல் விஷ்ணு மஹத்துவத்தைச் சொல்லுங்கால் சிவன் அதைப் பார்வதிக்கு உபதேசிப்பதாகவும், சிவன் விஷ்ணுவினது முக்கிய பக்தர் என்றும், சிவனுக்கு ஆபத்துக்கள் வந்த ஸமயங்களில் விஷ்ணுவை ஆராதித்து அவைகளிலிருந்து நீங்கினார் என்றும், இதைப்போலவே விஷ்ணுவை ஏற்றமாயும், சிவனைத் தாழ்வாயும் சொல்லும் அநேக கதைகள் விஷ்ணுபுராணம் பாகவதம் முதலியவைகளில் காணலாம். ஆகையால் சைவர்கள் தாம் ஆராதிக்கும் சிவனைப் பரம்பொருள் என்றும், வைஷ்ணவர் ஆராதிக்கும் விஷ்ணுவை மும்மூர்த்திகளில் ஒருவர் என்றும், பரம்பொருளது ஸாந்நித்தியம் திரிமூர்த்திகளுள் ஸம்ஹார கர்த்தராகிய சிவனிடம் அதிகம் என்றும் எண்ணுகிறார்கள் என்பதும்; அம்மாதிரியே வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணு சிவன் இவர்களைப்பற்றி ஏற்றத்தாழ்வாய்ச் சொல்லுகிறார்கள் என்பதும் முன்சொன்னவைகளால் எளிதில் விளங்கும்.

இம்மாதிரி சிவ விஷ்ணுக்களுள் பேதப்படுத்திக் கூறும் விஷயங்கள் நமது சாஸ்திரங்களில் இருப்பதன் காரணம் முன்னரே கூறியாகி விட்டது. மூர்த்தியை மாற்றி ஸமமாகப் பாவிப்பது எவ்வளவுதான் யுக்திக்குப் பொருத்தமாக விருப்பினும், அப்யாஸத்தில் தனது மனதைக் குவிந்துநிற்க ஸாதகமாக விருக்கும் மூர்த்தியைப் பற்றவேண்டும். இந்தப் பற்று திடமாக ஏற்பட்டு பழக்கம் பலிக்கவே இம்மாதிரி சிவவிஷ்ணுக்களை மற்றை மூர்த்திகளைவிட அதிக ஏற்றம் என்ற பாடல்களும் கதைகளும் அமைந்துள்ளன. தியானம் உறைத்து மனம் தெளிய ஏற்பட்ட விஷயத்தை த்வேஷம் முதிர்ந்து மனம் திண்டாடும் விஷயமாகக் கொண்டது அறியாமை நிறைந்த சைவவைஷ்ணவர்கள் புத்திக்கொடுமையே. இப்படிப் பேதப்படுத்தி வரையறுத்து நமக்கு உதவிபுரிந்த மஹான்கள் குற்றமேயல்ல. மஹான்கள் இந்த த்யானரஹஸ்ய, த்வேஷ நீக்கக் கருத்தைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

சிவனாகித் திசைமுகனாய்த் திருமாலாகிச்
செழுஞ்சுடராய்த் தீயாகி நீருமாகிப்
புவனாகிப் புவனங்க ளனைத்துமாகி
பொன்னாகி மணியாகி முத்துமாகிப்
பவனாகிப் பவனங்க ளனைத்துமாகிப்
பசுவேறித் திரிவனோர் பவனாய்நின்ற
தவனாய தலையாலங் காடான்றன்னைச்
சாராதே சாலநாள் போக்கினேனே.

—அப்பர்ஸ்வாமிகள்.

ஜகத் அதீச்வரனாகிய ஜனார்த்தனனாலும் ஸரி (விஷ்ணு), ஜகத் முடிவை உண்டாக்கும் மஹேச்வரனானாலும் ஸரி (சிவன்), இவர்களுக்குள் வஸ்து பேதம் என்பது எனக்கு இல்லவே இல்லை; ஆயினும் என் பக்தி பிறைசூடியான பெருமானிடமே பாய்ந்தோடுகிறது.

—அப்பைய தீக்ஷிதர்.

நாங்கள் சைவர்கள், அதைக் கேட்கவேண்டியதே இல்லை, அதிலும் பஞ்சாக்ஷரீயை அதிகமாக ஜபம் செய்கிறவர்கள். ஆகிலும் என் மனம் காசாம்பு நிறைத்தராயும், கோபஸ்திரீகள் சூழ்ந்தையாயும் உள்ள மந்தஹாஸமுகம் உடைய கிருஷ்ணமூர்த்தியை ஸ்மரிக்கிறது.—லீலாசுகர்.

நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்
சீரார் சுடர்க ளிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனாய்
கூரா ராழி வெண்சங் கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் தேக்கவே
[நம்மாழ்வார்.

முனியே நான்முகனே முக்கண்
ணப்பா என்பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கரு
மாணிக்கமே யென்கள்வா
தனியே னாருயிரே யென்
தலைமிசையாய் வந்திட்டு
இனிநான் போகலொட்டேன் ஒன்றும்
மாயம் செய்யேலென்னையே.—நம்மாழ்வார்

இந்தக் கருத்தை உத்தேசித்தே சைவ வைஷ்ணவர்களில் சிறந்தவர்களும் விஷ்ணு சிவ கதைகளை எடுத்துக் கூறுமிடத்து வைஷ்ணவ சைவர்கள் போலவே பேதத்தை ஸஹித்துக் கொண்டு தம் ஈடுபாட்டுக்குத் தகாததான மூர்த்தியை ஏற்றமாகவே கூறியுள்ளார். இதற்கு உதாரணம்,

ஓரேனம் தனைத்தேட ஒளித்தருளும்
இருபாத் தொருவனந்தப்
பேரேனம் தனைத்தேடி
கணங்களுடன் புறப்பட்டான் * *

என்று வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாரும்.

காரகார காரகார காவலூழி காவலன்
போரபோர போரபோர போரில்நின்ற புண்ணியன்
மாரமார மாரமார மரங்களேழும் எய்தஸ்ரீ
ராமராம ராமராம நாமமென்னும் நாமமே.

என்று—சிவவாக்கியநும் கூறியவைகளே.

இந்த த்யான ரஹஸ்யத்தையும் மதத்வேஷத்திற் கிடங்கொடா ஏகாக்ர ரஹஸ்யத்தையும் உணராது சைவ வைஷ்ணவர்கள் எவ்வளவுதான் மற்றையவாறு கடவுளைத் திரிமூர்த்திகளுள் ஒருவராக எண்ணித் தமது கடவுளைப் பரம்பொருளாக வெண்ணி அறியாமையால் தம்முள் சண்டையிட்டபோதிலும், நடுநிலையிலிருந்துகொண்டு வைஷம்யமொன்று மின்றிச் சைவ வைஷ்ணவ புராணங்கள் உபநிஷத்துகள் முதலியவைகளையும், அவரவர்கள் சிவ விஷ்ணுக்களை வர்ணிக்கும் விதங்களையும், நாம் நன்றாய் விசாரித்து நோக்கினால், சைவர்களால் மேலாகக் கொள்ளப்படும் சிவனும், வைஷ்ணவர்களால் மேலாகக் கொள்ளப்படும் விஷ்ணுவும், ஓரே பரம்பொருள் என்பதும் ; இவ்விரண்டும் அப்பொருளின் பெயர்கள் என்பதும் நமக்கு எளிதில் விளங்கும். பின்வரும் பாகங்களில் இந்த விஷயங்களைச் சற்று உற்று நோக்குவோம்.

ஸெனபன்

XENOPHON (A LIFE SKETCH)

க்ரீஸ் தேசத்தில் ஆதென்ஸ் என்னும் நகரத்தில் ஏறக்குறைய கி. மு. ஐந்தாவது நூற்றாண்டில் 'க்ரில்லஸ்' என்னும் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மிகுந்த பணக்காரருமல்ல, ஏழையுமல்ல. இவருக்கு ஸெனபன் என்று ஒரு பிள்ளை உண்டு. அக்காலத்தில் சரிதமெழுதுவோர் மிகுதியாக இல்லையாதலால் இவர் சரித்திரத்தை ஒருவரும் எழுதவில்லை. ஆனால் ஸெனபனே எழுதியுள்ள புஸ்தகங்களுள் ஒன்றினின்று அவர் சரிதத்தையறியவேண்டியிருக்கின்றது. முதலில் ஸெனபன் எந்த வருடத்தில் பிறந்தார் என்பதே நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. பலர் பலவிதமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். அவர் ஆசியாமைனருக்கு போய்ச் சண்டை செய்துவிட்டுத் திரும்புகையில் தம்இளமைப்பருவத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். அதனால்தான் அவர் பிறந்த வருடத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. அவர் சண்டைசெய்து கி. மு. 401-ல் வந்தார். அப்பொழுது அவருக்கு முப்பது வயது என்பதால் அவர் கி. மு. 431-ல் பிறந்திருக்கலாம் என்று தெரியவருகின்றது.

ஸெனபன் இருபத்தெட்டுப் பிராயம் வரையிலும் ஆதென்ஸிலேயே வளர்ந்துவந்தார். அவர் குழந்தையாயிருக்கும்போதே ஸ்பார்டன் தேசத்தார் ஆதென்ஸைப் பலதடவைப் படையெடுத்துத் தோல்வியடையச் செய்தார்கள். இவையெல்லாம் பார்த்திருந்த ஸெனபன் ஆதென்ஸை ஓர் அற்பராஜ்யமென்று நினைத்தார். ஆகையினால்தான் அவர் தம் தேயத்திலேயே யிருக்காமல் அன்னியதேயங்களுக்குச் சென்று யுத்தவீரராக கூலிக்கு சண்டைசெய்து பிழைத்துவந்தார். சண்டையில் தோல்வியடைந்தாலும் ஆதென்ஸ், கல்வி முதலியவைகளில் மிகவும் மேன்மையடைந்திருந்தது. ஸெனபனும் இவைகளில் மிகவும் கற்றுத் தேரியிருந்தனர். அவர் 'ஸொபோக்ளீஸ்' 'யுரிபிடீஸ்' 'அகெதான்' முதலானவர்களுடைய நாடகங்களைப்பார்த்து அவைகளினின்றும் அதிக பலனை யடைந்திருந்தார்.

ஸெனபன் எதுசெய்தாலும் 'ஸாக்ரடீஸ்' என்பவரைக் கேளாமல் செய்வதில்லை. இந்த 'ஸாக்ரடீஸ்' ஆதென்ஸிலிருந்த புலவர்களுளொருவர். ஸெனபன் இவர் சம்பாஷணைகளை யெல்லாம்

எழுதி வைத்து 'மெமொரோபோலியர்' என்னும் ஒரு புஸ்தகமாக வெளியிட்டார். ஸெனபன் எதிலும் தாமே செய்துபார்க்குமியல்பை யுடையவர். அவருக்கு எதிலும் சகுனம் பார்த்துச் செய்வதில் மிக்கப் பிரியமுண்டு.

இவரை கி. மு, 402-ல் 'ப்ராக்ஸீனஸ்' என்னும் பியோஷிய னொருவன் ஸைரஸினுடைய சைனியத்தோடு சேர்ந்து சண்டை செய்வதற்காகக் கூப்பிட்டான். ஸெனபன் 'ஸாக்ரடீஸை'க் கேட்க அவர் 'டெல்பிக்குப் போய் அங்கிருந்த தேவதையின் முன் குறிகேட்டு அதன்படி செய்யுமாறு சொன்னார். ஸெனபனுக்கோ எப்படியாவது அந்தச் சைனியத்துடன் சேர்ந்து சண்டை செய்யவேண்டு மென்ற எண்ண மிருந்தபடியால், குறிகேட்பதில் அந்த சைனியத்துடன் சேரலாமா, கூடாதா என்று கேட்டால் விரோதமாகச் சொல்லிவிட்டால் என்ன செய்வதென்று பயந்து, தம்கேள்வியையே சரியான பதில் வரும்படி மாற்றிக்கேட்டு, சார்டிஸ்போய் அந்த ஸைனியத்துடன் சேர்ந்துவிட்டார். இந்த சேனையின் செல்லுதலுக்குத்தான் 'பதினாயிரத்தின் படை யெழுச்சி' என்று பெயர் விளங்குகின்றது.

அந்த ஸைரஸ் தம் சகோதரராகிய 'ஆர் டாக்ஸரஸ் என்னும் வேந்தனுடன் சண்டை செய்து ராஜ்யம் பெறுவதற்காக பெருஞ்சேனை சேர்த்துக்கொண்டுபோனார். க்ரேக் ஸைனியம் இதுவரையிலும் அவ்வளவு தூரம் சென்று சண்டை செய்யாததனால், அங்குவர ஸம்மதிக்காதென்று ஸைரஸ் சமீபத்திலுள்ள ஓரிடத்தைச் சொல்லி யழைத்துச்சென்றார். நெடுந்தூரஞ் சென்றும் குறித்த இடம் வாராததால் க்ரேக் ஸைனியம் தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்ப யத்தனிக்க அவர்களுக்கு ஸைரஸ் சம்பளத்தை உயர்த்தியும், பலவெகுமதிகளை கொடுத்தும் திருப்தியடையச் செய்து அழைத்துச் சென்றார். இவர்கள் சென்றவழி, பாலைவனங்களின் வழியாகச் சென்றதால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

கடைசியில் 'கூனக்ஸா' என்னுமிடத்தில் எதிரியின் ஸைனியம் வந்து கலந்து எதிர்த்தன. ஸைரஸுக்கு ஆர்டாக்ஸரஸைக்கண்டு கொன்றுவிடவேண்டுமென்ற அவாவிருந்தபடியால், அவனைத்தேடிக்கண்டு, ஈட்டியால் கண்ணில் குத்தப்போக அக்குறி தவறிவிட்டது. ஆர்டாக்ஸரர், ஸைரஸைக் குத்த அவர் குதிரையினின்றிறந்து கீழேவிழுந்தார். யுத்தக்களத்தில் மற்ற விடங்களில் க்ரேக்கர்களே ஜயமடைந்தார்கள். அவர்கள் ஸைரஸ் இறந்ததை யறியாமல் தங்கள் தங்குமிடம் செல்ல அங்கு கூடாரங்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டிருந்தன. பிறகு ஸைரஸ் இறந்ததை யறிந்து பதினாயிரம் திரும்பியோடத் தயாராயிற்று. இவர்கள் திரும்பிச் செல்லுகையில் வந்த வழியாகவே போனால் பாலைவனங்களின் வழியாகப் போகவேண்டியிருக்கு மாதலால், வடக்கு வழியாகச் செழிப்பான இடங்களின் நடுவே சென்ற ஒரு மார்க்கமாகப் புறப்பட்டார்கள். 'டிஸ்ஸா பர்னஸ்' என்னும் ஆர்டாக்ஸரஸ் தளகர்த்தனொருவன் இவர்களை யழைத்துச் செல்வதாகக் கூடச்சென்றான். ஆனால் 'க்ரேக்' ஸைனியத்துக்கு அவன்மேல் நம்பிக்கை யில்லாததால், க்ளியார்க்கஸ் என்னும் அவர்கள் தலைவன் சில வீரருடன், டிஸ்ஸாபர்னஸுடன் இரகசியம் பேசுவதற்காக ஸாப் நதிக்கரையில் ஒரு தனியிடத்துக்குச் செல்ல, அங்கே டிஸ்ஸாபர்னஸ் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டான். இதைக் கேட்டதும் க்ரேக் வீரர்களுக்கு உண்டான துக்கத்திற்கும் பயத்திற்கும் அளவில்லை. அவர்களோ சத்துருக்களால் சூழப்பட்டிருந்தார்கள். மேலே நடத்துவதற்கும் தகுந்தவர்கள் ஸெனபனைத்தவிர வேறொருவருமில்லை.

இதுவரையிலும் ஓர் அற்ப யுத்தவீரனாக விருந்த ஸெனபன், இதுமுதல் ஒரு சிறந்த தளகர்த்தனாகின்றார். ஸெரிஸாபஸ் என்பவர் சேனையின் முன் பாகத்தையும் ஸெனபன், டைமேஷன் என்பவர் பின் பாகத்தையும் நடத்திக்கொண்டு போனார்கள். இவர்கள் ஸாப், டைகிரிஸ் நதிகளைத் தாண்டி, லாரிஸ்ஸா, மெஸ்பிலா, வழியாக ஸாகுக்கு வந்து பிறகு குருடிஸ்டான் வந்தார்கள். இங்கு குருடூஸ் ஜனங்கள் இவர்களை வந்து எதிர்க்க அவர்களை வென்று ஜபல்ஜூடி வழியாக ஒரு குன்றைத் தாண்டிச்சென்றார்கள். பின்னால் குருடூஸ் துரத்திக்கொண்டுவர 'ஸென்டைர்ட்ஸ்' நதிக்கரை வந்தார்கள். நதிக்கு அக்கரையில் ஆர்மீனியர்கள் இவர்களை எதிர்ப்பதற்காகத் தயாராக நின்றார்கள். யாது செய்வதென்று யோசனை செய்வதற்குள் சிலர் நதியைக் கடக்க ஒரு பாலமிருப்பதாகச் சொல்ல உடனே ஸெனபன் ஸைனியத்தின் முன்பாகத்தை செரிஸாபஸ் இடம் ஒப்பிவித்துவிட்டுத் தாம் பின்பாகத்தை

நடத்திச் சென்றார். இவர்கள் வருவதைக் கண்ட ஆர்மீனியர் ஒரு பெரிய சேனைவருவதாக எண்ணிப் பயந்து ஓடிவிட்டார்கள். பிறகு, ஆர்மீனியா வழியாக 'கான்ஸ்' என்னுமிடம் வந்தார்கள். இங்கிருந்து செல்லுகையில் சத்துருக்களால் சூழப்பட்ட ஒரு வழியைக் கண்டார்கள். இங்கு அவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. செரிஸாபஸ் நேரேசென்று பகைவர்களை எதிர்த்துச் செல்லலாமென்றார். ஸெனபன் ராத்திரியில் சில வீரர்களை அனுப்பி மேலேயிருந்த ஓரிடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளலா மென்றார். ஆனால் அப்படிச் செய்வது வழியைத் திருடுவது போலாகும் என்று தடுத்துப் பிறகு சரியென்று சொல்ல அப்படியே சென்றார்கள். பகைவர்கள் எதிர்க்க, அவர்களை வென்று அந்நாட்டுள் சென்றார்கள். இவர்களைக் கண்டதும் அவ்வூர் ஸ்திரீகள் தங்கள் குழந்தைகளை மலையினின்று கீழே எறிந்து தாமும் விழுந்திறந்தார்கள். பிறகு இவர்கள் 'காலிபஸ்' ஜனங்கள் நகரத்துள் சென்று 'ஜிம்னியஸ்' நகரம் வந்தார்கள். இந்த ஊர்த்தலைவன் ஓர் ஆள் அனுப்ப அவன் இவர்களை அழைத்துச் செல்லுகையில் முன்னிருந்த வீரர்கள் கடல் கடல் என்று கூச்சலிட்டார்கள். உடனே எல்லோரும் வந்து கடலைக்கண்டு மிக்க சந்தோஷமடைந்து அங்கு தங்கள் ஞாபகத்திற்காக கற்களால் ஒரு மேடை கட்டி அதை அலங்காரஞ் செய்தார்கள். அங்கிருந்து இவர்கள் மேலே சென்று ஓர் ஆற்றங்கரைக் காண அக்கரையிலுள்ள 'மெக்ரோன்ஸ்' முதலில் எதிர்த்தார்கள். பிறகு சமாதானமாக வந்து இவர்களை கால்சியர்கள் தேசத்தெல்லையில் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். இவர்களும் க்ரேக்கர்களை எதிர்ப்பதற்குத் தயாராக நிற்க அவர்களையும் வென்று துரத்திவிட்டு அவர்கள் நாடுவழியாக 'ட்ரெபீஸஸ்' வந்து சேர்ந்தார்கள். இங்கு ஒருமாதம் இருந்து சந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழித்தார்கள். இத்துடன் ஸெனபன் 'பதினாயிரத்'தின் திரும்புகையை முடித்துவிடுகின்றார்.

இங்கு ஸெனபன் கொஞ்ச சைனியத்தைக் கொண்டு அருகிலிருந்த 'ட்ரைலே' என்னும் ஜனங்களை எதிர்த்துக் கொள்ளையடித்தார். இப்பொழுது வீரர்களெல்லாரும் மிகக் களைத்துப்போயிருந்தபடியால் செல்லவேண்டிய பாக்கி பாகத்தைக் கடல் மார்க்கமாகச் செல்வதாக நினைத்து, 'சேரிஸாபஸ்' என்பவனை பைஸாண்டியத்துக்குப் போய் அங்கிருந்து கப்பல் அனுப்பும்படி அனுப்பினார்கள். நெடுநாள் காத்திருந்தும் அவன் திரும்பி வாராததால் அவர்கள் தரை மார்க்கமாகவே போகலாமென்று, வியாதியா யிருந்தவர்களையும் வயோதிகர்களையும் அங்குக் கிடைத்த சில கப்பலில் அனுப்பிவிட்டுத் தாங்கள் கடற்கரையின் வழியாகச் சென்றார்கள். மூன்றுநாள் 'ஸிராஸஸ்' வந்து வீரர்களை எண்ணிப்பார்க்கையில் மிகவும் குறைந்திருப்பதைக் கண்டு வருத்தத்துடன் 'மாஸினேஸி' ஜனங்களிருந்த நகர் வந்து அந்தப் பட்டணத்தைக் கொள்ளையடித்துக் கஷ்டமில்லாமல் 'காட்யோரா' வந்து சேர்ந்தார்கள். இங்கு ஸெனபன் ஏதாவது பக்கங்களிலுள்ள நாடுகளை ஜயிக்கலாமென்று உத்தேசிக்கையில் அங்கிருந்த 'ஸைனேப்' வியாபாரிகள் பயந்து இவர்களுக்குவேண்டிய திரவியமும் கொடுத்து இவர்களை அழைத்து வழிகாட்டிச் செல்வதாக வந்து வேண்டினார்கள். இங்கு சிலர் ஸெனபனை வீணாகக் குற்றஞ் சாட்டக் கடைசியில் அவர் செய்தது யாதொன்றும் பிசகல்ல என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பிறகு, ஸைனியம் கருங்கடல் வழியாக 'ஸைனேப்' வந்து அங்கு வீரர்கள் யாரையாவது கொள்ளையடித்துப் பொருள் சேர்க்க வேண்டுமென்று விரும்பி ஸெனபனைத் தலைவனாயிருக்கும்படி வேண்ட அவர் தேவதை சரியாகப் பதில் கொடுக்காததனால் முடியாதென்று சொல்லிவிட்டார். பிறகு, அவர்கள் 'ஹெராக்ளியா' வந்தார்கள், அந்த ஜனங்கள் இவர்களை மரியாதையுடன் அழைத்து உபசரித்தார்கள். பிறகு, இவர்கள் மிச்சமுள்ள மார்க்கத்தை எப்படிச் செல்வதென்று யோசனை செய்கையில் சிலர் அந்த 'ஹெராக்ளியர்' களிடமிருந்து 2300 பவுன் கப்பம் வாங்கவேண்டு மென்றார்கள். அதை ஸெனபன் கூடாதென்று விட்டார். இதைக் கவனியாமல் அவர்கள் தங்களுள் சிலரைக் கப்பத்தைக் கேட்கும்படி அனுப்பினார்கள். இதனால் வீரர்களுள் கலகமுண்டாயிற்று. கால்பி வந்ததும் 'செரிஸாபஸ்' ஜ்வரமடித் திறந்துவிட்டார். ஸெனபன் முதல் தளகர்த்தனானர்.

ஸெனபன் ஸைனியத்தை அழைத்துக்கொண்டு பல நாடுகளைக் கொள்ளையடித்து 'க்ஸைஸாபோலிஸ்' வந்தார். ஸெனபன் கொஞ்ச நாளில் ஆதென்ஸ் போகவேண்டுமென்று பிரிந்துவிட்

டார். சில நாளைக்குப்பின் ஸெனபன் 'அஜிஸிலஸ்' என்னும் ஸ்பார்டா தேசத்து வேந்தனுடன் பெர்ஷியாவுக்கு எதிரியாக ஆசியா மைனரில் சண்டை செய்து மிகுந்த திரவியத்துடன் ஆதென்ஸுக்குத் திரும்பி வந்தார்.

இவர் வருவதற்குச் சில வாரங்களுக்கு முந்தியே 'ஸாக்ரடீஸ்' கடவுளடியைக் கலந்துவிட்டார். ஸெனபன் மூன்று வருஷம் ஆதென்ஸிலேயே யிருந்தார். பிறகு கி. மு. 394-ல் 'கரோனியா' என்னுமிடத்தில் ஸ்பார்டாவோடு சேர்ந்து ஆதென்ஸையும், தீப்ஸையும் தோல்வியடையச் செய்தார். அதீனியர்கள் தம் நாட்டுக்கு விரோதமாகச் சண்டை செய்ததால் இவரை நகர ப்ரஷ்டம் செய்து துரத்திவிட்டார்கள். ஆனல் ஸ்பார்டாவிலுள்ளவர்கள் இவருக்கு 'ஸில்லஸ்' என்னுமிடத்தில் ஒரு வீடு கட்டிக்கொடுத்து அங்கிருக்கும்படி செய்தார்கள். அங்கு ஸெனபன் வேட்டையாடுவதிலும், பல புஸ்தகங்கள் எழுதுவதிலும் தம் வாணளைக் கழித்துவந்தார். அவர் 'அஸிடேட்ஸி' னிடம் கொள்ளையடித்திருந்த திரவியத்தால் 'டையானே' என்னும் தேவதைக்கு ஒரு கோயில் கட்டி வருடந்தோறும் ஒரு உற்சவம் நடக்கும்படியும் செய்தார்.

கி. மு. 371-ல் 'ல்யூக்ட்ரா' என்னுமிடத்தில் 'ஸ்பார்டா' தோல்வியடைந்த பிறகு ஸெனபன் 'காரிந்தில்' வந்து வசித்தார். பிறகு ஸ்பார்டாவும், ஆதென்ஸும் ஸமாதானம் செய்து ஒன்றுசேர ஆதென்ஸுக்கு வந்துவிட்டார்.

கி. மு. 362-ல் 'மாண்டீனியா' என்னு மிடத்தில் 'க்ரில்லஸ்' என்னும் அவர் புத்திரனெருவன் சண்டைசெய்து மடிந்தான். புத்திரனிறந்ததற்காக அவர் வருத்தப்படவே யில்லையாம். பிறகு, ஸெனபன் தம் வாணாள் முழுதையும் ஆதென்ஸில் புஸ்தகங்கள் எழுதியே கழித்துவந்தார். அவர் புஸ்தகங்களெல்லாம் ஐந்தாவது நூற்றாண்டில் நடந்த விஷயங்களையும், அந்நாள் ஜனங்களின் நடையுடை பாவனைகளையும் நன்கு விளங்கத் தெரிவிக்கின்றன. அவர் நெடுநாள் வரையிலும் பிழைத்திருந்து தொண்ணூறு வயதுக்குமேல் தேகவியோகம் எய்தினரெனத் தெரியவருகின்றது. அவர் எழுதிய புஸ்தகங்களுள் முக்கியமானவை--'ஹெல்லனிகா,' 'கைரோபேடியா,' 'அஜிஸிலஸ்,' 'ஹீரோ,' 'பாங்க்வெட்,' 'ஹிப்பார்கிகஸ்' 'வேட்டையாடுதல்,' 'குதிரைசவாரி' முதலியன.

சிவ புராண சரிதங்கள்

STORIES FROM SIVA PURANAS

பத்தியாளருக்குப்போராநந்தம் பாலிக்கக்கூடிய பல தலங்கள் நமது புண்ணிய பூமியாகிய தென்னிந்தியாவிலுள்ளன என்பதைநாம் யாவரும் அறிவோம். அத்தலங்களுட் சிவஸ்தலங்கள் பெரும்பான்மைய. அச்சிவஸ்தலங்களுள் 274-ஸ்தலங்கள் தேவாரம் பெற்ற தலங்கள். இந்த இருநூற்றெழுபத்துநான்கு ஸ்தலங்களின் இருப்பிடமும், அத்தல விசேடங்கள் முதலியனவும் என் தந்தையார் அச்சிட்ட "சிவஸ்தல மஞ்சரி" என்னும் நூலில் விவரமாகக் காணலாம். ஆனல் ஒவ்வொரு ஸ்தல சம்பந்தமான சிவ சரிதங்கள் அவ்வத்தலத்துக்குள்ள ஸ்தல புராணங்களிற்றான் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பாற்கடலினின்றும் தேவர்பொருட்டு அமுதம் கடைந்தெடுத்த மகா விஷ்ணுவைப்போலத் தமிழ்ப் பரப்பினின்றும் தமிழர் பொருட்டுப் பல அரிய விஷயங்களைத் திரட்டிப் பயனூட்டும் நமது "விவேக போதினியின்" வாயிலாக ஸ்தல சம்பந்தமான திவ்ய சரிதங்களை வெளியிட்டால் பத்திமான்களுக்குப் பயனும் உவகையும் பயக்குமென நம்பி ஈண்டு எழுதுகின்றேம்.

I. வேதாரணியம்

இத்தலம் தஞ்சை ஜில்லாவில் திருத்தருப்பூண்டி என்னும் ரெயில் ஸ்டெஷனுக்குத் தென்கிழக்கு 22-மைல் தூரத்திலுள்ளது. நாகபட்டினத்துக்குத் தெற்கு 30-மைல். வேதங்கள் பூஜை செய்த தலம். இவ்விஷயம்—

'பல காலங்கள் வேதங்கள் பாதங்கள் போற்றி
மலரால் வழி பாடுசெய் மாமறைக் காடா"

என்னும் தேவாரத்தாலுணராலாகும். இத்தலத்துக்கு மறைக்காடு என்றும், சுருதிகானனம், நிகம கானனம் என்றும் பெயர். இத்தலம் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்று காரணங்களாலும் மேம்பாடுடையது. இத்தலத்தில் மணிகர்ணிகை என்னும் தீர்த்தமும், வேத நதி என்னும் சமுத்திர ஸ்நாநமும் மிகவும் விசேஷம். இத்தலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகின்ற கதைகளுட் சில கீழ்க் கூறுவாம்:

(i) வேதாரணியத்துக்குச் சமீபத்தில் மேற்றிசையில் இராமசந்திரபுரம் என்னும் ஊரில்

கணித சாஸ்திரத்தில் வல்ல ஒரு பிராமண குலதிலகன் இருந்தான். அவன் மனைவி பெயர் தருமசீலை. அவர்களுக்கு இளஞாயிறுபோல ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது. கணிதநூலில் வல்ல அம்மறையவர் தன் குழந்தையின் ஜாதகத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். பார்த்ததிற் பதினாறாவது வயதில் கள்ளை உண்ணுவன், தாயை யிச்சித்த காமியாகுவன், பசுவதை செய்குவன் என்று ஏற்பட்டது. இத்தகைய பொல்லாத யோகம் தன் மகனுக்கு இருப்பதைக்கண்ட மன்றயவர் அதே ஏக்கமாக இறந்துபட்டனர். அவர் புதல்வனும் தனது தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய கடன்களைச் செய்துமுடித்து ஒருநாள் தனது தந்தை எழுதிவைத்த சாதகப் பயனைப் பார்த்தான். பார்த்ததும் பெருந்துயரம் அடைந்தவனாய்—"அந்தோ! இதுவே என் விதி" என அலமந்து, "இவ்விதியை யான் எவ்வாறு வெல்லுவன்" எனத் திகைத்து, இவ்வூரில் இருந்தால் தானே தாய் சம்பந்தமான பாவம் எனக்கு நேரிடக்கூடும் என நினைத்து, இவ்வூரைவிட்டு அகலுவதே உசிதம் எனத் தீர்மானித்து, அவ்வூரைவிட்டு நீங்கினான். நீங்கித் திருவாரூர், கும்பகோணம், சிதம்பரம், காஞ்சீபுரம் முதலிய திவ்ய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக் கங்கையாடி விசுவேசரைத் தரிசிக்க ஆர்வமுற்று வடதிசை நோக்கிக் கடுநடை கொண்டனன். காசியையடைந்து கங்கா ஸ்நானம் செய்து, பின்பு கயா ஸ்நானமும் செய்து, ஆங்குத் தன் பிதுருக்களுக்குச் சிரார்த்தம் முதலியன செய்து பின்னும் பல ஆலயங்களையும் தேசந்தோறுந் திரிந்து தரிசித்து வந்தான். இங்ஙனம் வருநாளில் பதினைந்தாவது வயது நிரம்பிற்று. விதிவசத்தால் அவனுக்குத் தன் ஊரைப் பார்க்கவேண்டும் என்னும் பேரவா உதித்தது. உதிக்கத் திருவாரூர் வந்து சேர்ந்தான். அவ்வூரில் சிலர், "இராமசந்திரபுரம் முன்போல இல்லை. ஊரே கிலமாய்ப் போய்விட்டது" என்றனர். இவ்வுரையைக் கேட்டதும் ஊரைப்போய்ப் பார்ப்போம் என்னும் ஆசை பின்னும் அதிகமாயிற்று. உடனே திருவாரூரினின்று தன் ஊர் நோக்கி நடந்தான். ஞாயிறு மறையும் வேளையில் ஊர்வந்து சேர்ந்தான். சந்தியாவந்தனம் முதலியன முடித்து, ஊர் பாழ்பட்டுக் கிடப்பதை நோக்கிப் பரிவுற்று, தான் முன் பிறந்த வீட்டைத் தேடியுங் காணாதவனாய், எதற்கும் பொழுது விடிந்தால் பார்த்துக்கொள்ளுவோம் என்று, அங்கும் இங்கும் இரந்து ஐயம் ஏற்று, அதனை உண்பதற்காக ஒரு வீட்டுக்குச் சென்றான். அவ்வீட்டில் ஒரு கைம்பெண் இருக்கக் கண்டு, அவள் தான் தன் தாய் என்பது தெரியாமல், அவளை நோக்கி "என் கையில் உள்ள அன்னத்தை இங்கு இருந்து உண்ண இடந் தருவீர்களா?" என்றான். இதனைக் கேட்ட அவள், வந்தவன் தன் மகன் என அறியாது, மனதில் காமவிகாரமுற்று "அப்படியே உண்ணலாம், தடையில்லை" என்றாள். அவன் உண்ணும்போது தான் சமைத்து வைத்துள்ள பதார்த்தங்களையும் அவன் இலையில் இட்டனள். அவன் உண்டு முடிந்ததும் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொடுங்கள்" என்று கேட்டான். அப்போது அவள் "இதுதான் தக்க சமையம், ஆனால் இவ்வாலிபன் தவத்திற் சிறந்தவனாய்க் காண்கின்றான். இலேசாக மருளமாட்டான்" என நினைத்து ஒரு பாத்திரத்திற் கள்ளைப் பெய்து தண்ணீரெனத் தந்தாள். அதிக தாகமாக இருந்தபடியால் நிதானியாது அதை அவன் உண்டான். உண்டதும் உன்மத்தனாகி அருகிருந்த ஒரு தடியைக் கைப்பற்றிப் பக்கத்திற் கட்டியிருந்த பசுவை ஒரே அடியில் அடித்துக் கொன்றான். அவன் வெறியுற்றதைக் கண்ட மாது அவன் தோளைத் தழுவி இன்பம் புணர்ந்தனள். இக்கொடிய செயலைச் சகிக்க முடியாதது போலக் கங்குல் நீங்கிற்று. மதுமயக்கமும் மறையவனை விட்டகன்றது. அகலவும், "என்ன இவ்வாறு செய்தோமே" என நெஞ்சம் திடுக்கிட சாதகக் குறிப்பும் நெஞ்சில் ஞெரேலென உதித்தது. உதித்ததும் அம்மாதை மறையவன் நோக்கி "நீ யார்" என்றனன். வினவிய மறையவனை நோக்கி மாது கூறுகின்றாள்—"நான் இவ்வூரிற் கணித சாஸ்திரத்தில் மிக வல்ல ஒரு மறையவரின் மனைவி. எங்களுக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அவர் அப்புதல்வனுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்ததிற் கள்ளையுண்டு பசுவதை செய்து தாயையும் புணருவன் என்று ஏற்பட்டது. மகனுக்கு இவ்வாறு பொல்லாங்கு உள்ளதே என நினைத்து நினைத்து ஏக்கமுற்று அவர் மாய்ந்தார். மைந்தனும் அச்சாதகக் குறிப்பை நோக்கிப் பயந்து பரதேசம் போனான். கணவனையும் கான்முளையையும் கைவிட்டுப் பிரிந்து "தருமசீலை" என்னும் பெயருள்ள நான் இப்போது "கருமசீலை" யாயினேன்

என்று சொல்லி நின்றாள். காதில் நாராசம் வீழ்வதுபோலத் தாயின் சொல் தன் காதில் விழ, "ஐயோ! தந்தைபாது சாதகக் குறிப்பே நிலைநின்றுவிட்டதே" எனத் துக்கித்துப் பின்னும் "அந்தோ! மது உண்டேன், பசுவைக் கொன்றேன், அல்லாமலும், என் அன்னையையும் புணர்ந்தேன், என்னே விதியின் வலி" எனத் தன்மீது மிக வெறுப்புற்று "பெரு நரகத்துக்கு ஆளாக்கக் கூடிய இம்மாபாதகங்களைச் செய்தும் இவ்வுடற் சுமையைப் பொறுப்பனோ. என் கழுத்தை அரிந்து உடலை மாய்ப்பதே தகும்" என நினைத்து வாளை எடுத்துக் கழுத்திற் பூட்டினன். பூட்டிக் கழுத்தரியும் போதில், புண்ணிய தலங்களைத் தரிசித்த பெரும் பயனால், சுருதி கானனத்தில் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமான், ஊட்டி அறுபடுமுன் அவ்வாளைத் தங் கரத்தாற் பற்றித் தமது திருவாக்கால் "வாட்டிறம் தவிர் தவிர்" என உரைத்து எதிர்நின்று "அஞ்சல்! மைந்த! நெஞ்சில் வாட்டம் தவிர்தி. நமது மணிகர்ணிகைத் தீர்த்தத்திலும் வேதநதியிலும் வந்து மூழ்குவையானால் உனது மாபாதகம் நீங்கும்" என்றனர். இவ்வுரையைக் கேட்ட மைந்தன் "என் அன்னையின் வினை எவ்வாறு நீங்கும்? இறைவனே!" எனப் பணிந்தனன். "அவளும் அப்புண்ணிய தீர்த்தங்களில் தோய்ந்தால் அவள் பாபம் போம்" என்றனர் கடவுள். இவ்வாறு சொல்லி இறையவன் மறைய, தன் தாயுடன் அம்மறையவன் வேதாரணியத்தை அடைந்து, இருவரும் மணிகர்ணிகையிற் றோய்ந்து, வேதநதியிலும் விருப்புடன் படிந்து, திருமறைக்காட்டு நாதர் சந்நிதியிற் சென்று—

"வேதநா யகனே போற்றி
விண்ணவர் தலைவா போற்றி
மாதொரு பாகா போற்றி
மறுசம யங்கண் மாளப்
பேதகஞ் செய்வாய் போற்றி
பிஞ்ஞகா போற்றி யான்செய்
பாதகம் அனைத்துந் தீர்க்கும்
பராபரா போற்றி போற்றி."

எனத் துதித்து நின்றான். பின்பு "யாழைப் பழித்த மொழியம்மை"யின் சந்நிதியிலும் சென்று வணங்கிப் பணிந்து இருவரும் அன்புடன் நிற்க, இறையவன் அவர் இருவருக்கும் சாயுச்சிய பதவியைத் தந்தனர்.

வ. சு. செங்கல்வராயன்.

கஞ்சீ கருடோத்ஸவம்

THE KANCHI GARUDOTSAVAM

காந்திகழும் காஞ்சியிலே
வான்புகழும் மாவரதன்
தேன்கமழும் திருவடியை
மான்மனமே மறவாதே.

புராணங்களில் பிரஸித்தமாக முத்திதரும் நகரங்களென்று சொல்லப்பட்ட அயோத்தி, மதுரை, காசி, துவாரகை முதலானவைகளில் மிகவும் சிறந்தது காஞ்சீபுரம் என்கிற ஸ்தலமே. திரிமதஸ்தர்களும் கொண்டாடும்படியான பெருமையும் ஐதிஹ்யங்களும் அநேகம் இங்கே உண்டு. முக்கியமாய் வைஷ்ணவர்கள் சிரேஷ்டமாகக் கொண்டாடும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளில் முதன்மையான கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோவில் என்கிற மூன்றனுள் கடைசியாகச் சொல்லப்பட்ட பெருமாள் கோவில் என்பது இந்தக் காஞ்சீபுரம்தான். அநேக விஷ்ணு கோவில்கள் இங்கே சிறந்து விளங்குவதால் இதற்கு அது ஒரு காரணப்பெயர். அல்லாமலும் தேவராஜப்பெருமாள் கோவில் என்கிற பெயர் முதற் குறையாய் அப்படி வந்தது என்றும் சொல்லுவார்கள். வைஷ்ணவ மதத்தை நன்றாக ஸ்தாபித்துச் சீர்மை பெறும்படி செய்த "ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர்" என்கிற மஹான் சிறு பிராயம் முதல் இங்கே வசித்து வித்தியாப்பியாஸம் பயின்று, தமது ஆசார்யரிடத்தில் உபதேசமும் ஸந்நியாசி ஆச்ரமமும் பெற்று கடைசியில் எம்பெருமானிடத்திலிருந்து திருக்கச்சி நம்பி என்கிற அந்தரங்க கைங்கர்யபரர் மூலமாக வேதாந்தத்தில் உள்ள சம்சயமும் தீர்ந்து தெளிவடைந்து விளங்கினார். இவ்வாறே சைவர்களுக்கு முக்கிய க்ஷேத்திரங்களுள் முதன்மையான ப்ருதிவீலிங்க க்ஷேத்திரமும் ஸ்ரீ சங்கரபகவானுக்கு பிரத்யக்ஷமான ஸ்ரீ காமாக்ஷி ஸந்நிதானமும் இங்கே இருக்கின்றன.

இப்படிச் சிறப்புடைய இக்காஞ்சிமாநகரில் பிரதிவருஷம் வைகாசிமாதத்தில் தேவராஜப் பெருமாளுக்குச் சிறந்த உத்ஸவம் நடக்கிறது. "வைகாசி உத்ஸவம்" என்றும், "கஞ்சி கருடோத்ஸவம்" என்றும், இமயமலை முதல் ஸேது பரியந்தம் அறியாதவர்களில்லை. இந்த உத்ஸவமானது பத்துநாள் நடக்கிறது வழக்கம். அதில்

மூன்றாவது நாள் காலை உத்ஸவம் 'கருடசேர்வை என்பது.

காஞ்சீபுரம் நீண்ட வில் வடிவமான நகரம். இந்த நகரத்தில் ஒரு கோடியில் ஸ்ரீ தேவராஜ ஸ்வாமி ஸந்நிதி. மற்றொரு கோடியில் ஸ்ரீ ஏகாம்பரநாதர் ஸந்நிதானம். இந்தத் தேவராஜஸ்வாமி ஸந்நிதியைச் சுற்றியுள்ள பாகத்தை சின்ன காஞ்சீபுரம் என்றும், விஷ்ணுகஞ்சி என்றும் சொல்லுவார்கள். அப்படியே ஏகாம்பரநாதர் கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பாகத்தை பெரிய காஞ்சீபுரம் என்றும் சிவகஞ்சி என்றும் சொல்லுவார்கள். மேற்குப்பாகத்தில் நெசவுத்தொழிலில் சிறப்படைந்திருக்கிற அநேக தொழிலாளிகள் வசிக்கிறார்கள். அந்தப் பாகத்திற்குப் பிள்ளை பாளையம் என்று பெயர்.

இந்த வைகாசி உத்ஸவத்தில் ஒன்றிரண்டு நாள் தவிர மற்ற நாட்களில் இரண்டு வேளையும் ஸ்ரீ வரதராஜ ஸ்வாமி பெரிய வாஹனங்கள்மீது மிகவும் சிறப்பாக சின்ன காஞ்சிபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டு வீதிகளில் வலமாக எழுந்தருளி, பெரிய காஞ்சிபுரத்தில் கச்சி வீதியிலுள்ள "கங்கைகொண்டான்" மண்டபம் என்று சோழ ராஜன் கட்டிவைத்ததாகச் சொல்லப்படுகிற மண்டபத்தில் சற்று எழுந்தருளியிருந்து, பிறகு கோவிலுக்குத் திரும்பிவிடுவார். இவ்வாறு நடக்கும் உத்ஸவங்களில் மூன்றாம் நாள் நடக்கும் "கருடசேர்வை" மிகவும் சிறந்ததாகும். அந்தத் தினத்தில் முதனாள் இரவு 12-மணி முதல் ஜனங்களெல்லாரும் திரளாக வந்து கோவிலுக்குள்ளும் முன் ஸந்நிதி வீதியிலும் நிறைந்துவிடுவார்கள். கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரிகளுக்கு உண்டாகும் வருத்தத்திற்கு அளவே இல்லை. எவ்வளவு கண்டிப்பாக உத்தரவு செய்தாலும் ஜனங்கள் அங்கே எப்படியாகிலும் கூடிவிடுவார்கள். ஸ்வாமி புறப்படும்பொழுது கோவில்முதல் தெருவெல்லாம் சுமார் ஐந்து மைல் தூரத்திற்கு ஒரே கூட்டமாக நிறைந்துவிடும்.

அதிகாலை சுமார் நான்கு மணிக்கு ஸ்வாமி வாஹன மண்டபத்தில் கருடவாஹனத்தின் மேல் காண்போர் கண்களைக் கவரும் தன்மையதான அலங்காரத்துடன் காட்சி தந்தருளுவார் :—

கருமுகில் தாமரை காடு பூத்துநீ
டிருசுடர் இருபுறத்தேந்தி ஏடவிழ் [மேல்
திருவொடும் பொலியவோர் செம்பொற் குன்றின்
வருவபோல் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினன்.

என்று கம்பர் கூறியதை மெய்ப்பிக்கும்படியாயிருக்கும். அதாவது :—கறுத்ததொரு காள மேகம் தன் பரப்படங்கலும் தாமரை மலர்களை புஷ்பித்து, நித்ய ப்ரகாசமுள்ள சந்திர சூர்யர்களை இரண்டு பக்கத்திலும் ஏந்திக்கொண்டு, தனித்துழைந்ததோர் கொடிமின்னல் தன் மத்தியில் நிலைநின்று விளங்கிக்கொண்டிருக்க, ஓர் பெரிய சிவந்த பொன் மலையின்மேல் இனிபப் படிந்திருக்குமாப்போல், எம்பெருமானை சர்வேசுவரன் கருடன்மேல் வந்து தோன்றினன்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனது ஸந்நிதானமாகிய அந்த ஹஸ்திகிரியை வலமாக ஆழ்வார்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரம் வழியாய் எழுந்தருளுவார். இப்படி எழுந்தருளுவது ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் காலந்தொடங்கி ஏற்பட்டதென்று ஓர் ஐதிஹ்யம் வழங்கி வருகின்றது. "பக்தருக்கென்றே உருக்கொண்டு கோவில்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் கருடன்மீது எல்லாருக்கும் காட்சிக் கொடுத்துக் கொண்டு வெளியே எழுந்தருளி நாட்டாரை வாழ்விக்க, கோவிலில் ப்ராகாரத்தில் நிரந்தரமாகக் காத்துக்கிடக்கும் எம் போன்றவர்களுக்கு இறைப்பொழுதாயினும் முகங்காட்டலாகாதா" வென்று ப்ராகாரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்ததாகவும் அதை அறிந்த எம்பெருமானார் அக்காலம் முதல் அந்தப்ராகாரம் வழியாய் ஸ்வாமி திருவலமாக எழுந்தருளின பின்பே வெளிவீதிகளில் எழுந்தருள ஏற்பாடு செய்ததாகவும் சொல்லுவார்கள். இதற்காக திருவாய்மொழியினின்றும்

"அருளாத நீரருளி யவராவிது வாராமுன்
அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர்வீதி யொருநாளென்
றருளாழி யம்மானைக் கண்டக்கா லிதுசொல்லி
யருளாழி வரிவண்டே யாமும் என் பிழைத்தோமே"

என்கிற பாசுரத்தையும் சொல்லுவார்கள். அதாவது :—"கொஞ்சமேனும் அருள் செய்யாத தேவரீர்! இப்படி 'பாம்பணையான் வார்த்தை யொன்றே கதி என்று காத்து கிடக்கும்' அவருடைய ஆத்மா, ஸத்தை யழியுமுன்னமே அவர் இருக்கும் வீதிவழியாக அருளே வடிவா

புள்ள கருடப்புள்ளை ஒரு நாளைக்காவது செலுத்த வேண்டும்" என்னுமிங்கொரு வார்த்தையை அருளும் தன்மையுள்ள கடல்போன்ற நிறமுள்ள அம்மானைக்கண்டால் கிருபை செய்து சொல்லவேண்டும் என்றும், அப்படிச் செய்யாமல் மறுமும்படியான பெரிய அபசாரத்தைத் தாம் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்றும், அழகிய வண்டைப் பார்த்து ஆழ்வார் சொல்லியதாக உள்ள இப்பாசுரத்தை எடுத்துச் சொல்லுவார்கள். இப்படி உத்ஸவம் கண்டருளும்படி செய்த எம்பெருமானுரை ஆழ்வார் "ஆழிவரிவண்டே" என்று நாமமிட்டுச் சிறப்பித்தார் என்றும் வைஷ்ணவர்கள் கொள்கை.

இப்படி வலமாக எழுந்தருளி ஸந்நிதியின் திருமுன்பே கோபுரவாசலில் கூடியிருக்கும் ஜனங்களுக்குக் காட்சிகொடுத்தருளுவார். இந்த சேர்வை அதிக சிலாக்கியமானதென்றும் இகத்திலும் பரத்திலும் ஸகல நன்மைகளையும் தரக்கூடியதென்றும், இது கிடைப்பது ஓர் பெரிய நற்றவம் என்றும் ஜனங்களின் நம்பிக்கையாதலால் அனைவரும் இந்தக் காட்சிக்கு மேல் விழுந்து நெருக்குவார்கள். அந்தக் கோபுரவாயில் ஒரு முகூர்த்த காலம் அசையாமல் ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருப்பார். அந்த சமயத்தில் சோளங்கிபுரம் தொட்டையாசாரியர் என்கிற ஒரு மஹானுக்கு ஸேவை சாதித்து முத்தி தந்ததாகவும் ஐதிஹ்யம் வழங்கிவருகிறது. இவர் பிரதி வருஷமும் வந்து பெரிய திருநாளில் ஸ்வாமியை மங்களாசாசனஞ் செய்வது வழக்கமாம். ஒரு தடவை தமது அந்திய தசையில் இவ்வளவு தூரம் சோளங்கிபுரத்தினின்றும் வரச் சக்தியற்றவராய் அவ்விடத்திலேயே தக்கான் புஷ்கரணியில் ஸ்நாநஞ்செய்து ப்ரணமபூர்வகமாக ஸ்வாமியைக் குறித்து பக்திபண்ணி சரணமடைந்ததாகவும், அப்பொழுது அவருக்காக ஸ்வாமி கருடாரூடராக அங்கே எழுந்தருளி காட்சிகொடுத்து அவரை வாழ்வித்ததாகவும், அந்த முகூர்த்தக் காலம் இங்கே ஸ்வாமியை எழுந்தருளப்பண்ண சாத்தியப்படாமல் கைங்கர்ய பரிஹாரங்கள் மிகவும் வருந்த, ஸ்வாமி தனது பக்தனுக்காகத் தான் வேறிடஞ் சென்றிருப்பதை அறிவித்து, திரும்பும்வரையில் அப்படியே நிலையாய் நிற்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்ததாகவும், கர்ண பரம்பரையாக வழங்கிவருகிறது. அந்த ஐதிஹ்யத்தைக் கொண்டாடும்நிமித்தம் இப்போதும் ஒரு முகூர்த்த காலம் ஸ்வாமியை அங்கே கோபுர வாசலில் நிறுத்தி வைத்து பிறகு கர்ப்பூரநீராஞ்சநம் ஸமர்ப்பித்து எழுந்தருளப் பண்ணுவார்கள்.

வீதி வழியாக ஸ்வாமி எழுந்தருளும்போது உத்ஸவம் நடக்கும் வேறு இடங்களிலெல்லாம் ஸ்வாமியுடன் கூட்டம் வருவதும் போவதுமாக இருக்கும். இந்நகரில் ஆங்காங்கு சிறு வீதிகளிலும் சந்துகளிலும் வசிக்கும் ஜனங்களெல்லாரும் அதற்குச் சமீபமாயுள்ள பெரிய ரோட்டின் ஓரத்தில் வந்து கூடி, ஸ்வாமி தரிசனத்துக்கு வெகுநேரம் காத்துக் கிடப்பது வழக்கமாகையாலும் ஸ்வாமிக்குப் பின்னால் வெகு தூரத்தில் பெரிய வேதபாராயண கோஷ்டி வருவதையும் கண்டு தரிசிப்பது புண்ணியமென்று ஜனங்கள் பக்தியாய் நின்று கொண்டிருப்பதாலும் தெருவெல்லாம் எப்போதும் கூட்டம் நிறைந்தேயிருக்கும்.

வெயில் வருத்தத்தையும் வெகுதூரம்சென்று திரும்பவேண்டிய கஷ்டத்தையும் ஜனக்கூட்டத்தினால் உண்டாகும் சங்கடத்தையும் கவனிக்காமல் வேதபாராயணஞ் செய்துகொண்டு 100 முதல் 300 வரையிலுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஒரே கோர்வையாய் பல வரிசையாய் இரண்டு வேளையும் ஸ்வாமிக்குப் பின்னால் போவார்கள். கருடஸேர்வை தினத்தில்இந்த கோஷ்டியிலுள்ளார் தொகை மிகவும் அதிகமாயிருக்கும். அவர்களது பக்திக்கும் சிரத்தைக்கும்அளவில்லை. இதர திவ்ய தேசங்களைப் போலவும் இதர இடத்தில் நடக்கும் திருநாள்களைப்போலவும் அல்லாமல் இப்படிக் கைங்கர்யஞ் செய்யும் வேதப்பிராமணர்களுக்கு இந்தக் கோவிலினின்றும் தளிகைப் பிரசாதமாவது, வேறு விதமான வரும்படி மரியாதை சௌகரியங்களாவது ஒன்றுமில்லாதபடியால், இவர்கள் பண்ணும் கைங்கர்யமே மிகவும் சிறந்த புருஷார்த்த மென்னப்படும். வேறு எவ்வித பிரயோஜனத்தையும் நாடாமல் பகவானுக்கு முகோல்லாஸமே ஹேதுவாகச் செய்யுமிக் கைங்கர்யமே மிகவும் மேலானது. இதை அநந்யப் பிரயோஜநமான கைங்கர்யமென்று சொல்லுவார்கள்.

இவ்வாறு ஸகல ஸம்ப்ரமத்துடன் ஸ்வாமி எழுந்தருளி கச்சி வீதியில் காட்சி தந்தருளும்

போது வைஷ்ணவர்களில் மற்றொரு கூட்டத்தார் ஸ்வாமிக்கு முன்னே கோஷ்டியாக நின்று பிரபந்த ஸேவையைத் தொடங்கி அதிக சிறப்பாகவும் விமரிசையாகவும் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டு ஸ்வாமிக்குத் திருமுன்பே செல்வார்கள். ஒரு அரசன் திருநகர்வலம் வரும்போது "விருதாவலி" கூறிக்கொண்டு கட்டியக்காரர் முன்னே செல்ல "ஸ்வஸ்திவாசகம்" சொல்லி ஆசி கூறிக்கொண்டு பிராமணர்கள் பின்னே செல்லுமாறு, எம்பெருமானுக்கும் இராஜாவுக்குப் போலவே செய்யப்படுமதான இந்தச் சிறப்பெல்லாம் மிகவும் ஏற்றதாகவே இருக்கும்.

திரும்பி எழுந்தருளும்போது தேர்நிலைக்கருகில் ஜவுளிக்கடைத்தெருவிலுள்ள தாதர் கோவிலுக்கு முன்பாக ஸ்வாமியை நிறுத்தி அக்கூட்டத்தார் முன்பொருதடவை ஸ்வாமிக்குச் செய்த உபகாரத்திற்காக அவர்களுக்கு மரியாதை செய்து மாலையும் பிரஸாதமும் கொடுத்தான பிறகு ஸ்வாமி நேராகக் கோவிலுக்கு எழுந்தருளுவார்.

அப்பொழுது சற்றேறக்குறைய பகல் ஒரு மணி ஆகிவிடும். இப்படி எழுந்தருளும் தூரம் ஐந்து மைலுக்குக் குறையாது. இவ்வளவு தூரமும் வெயிலில் வருத்தம் பாராமல் வாஹநத்தின் பாரத்தையும் குடை சாமரை முதலானவைகளையும் இவைகளுக்கான பரிகாரங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு கீழே தரையில் அடி கொதிக்கச் செல்லும் ஸ்ரீபாதம் தாங்குவார் பெருமையும் புண்ணியமும் சொல்லத்தக்கதல்ல. இத்தனை வைபவங்களுடன் நடந்துவரும் கருட ஸேவையைக் கண்டு களிப்படைந்து புருஷார்த்த லாபம் பெறும்படி ஜனங்கள் திரளாகக் கூடுவது நியாயமே.

P. விஜயராகவாசாரி.

பிரிட்டிஷ் துரைத்தன ரீதி

THE BRITISH CONSTITUTION

அத்தியாயம் 6

மந்திர சபையும் மந்திரிச் சங்கமும்

ராஜ்யபாரம் புரிவதில் அரசருக்கு ஆலோசனை சொல்லி உதவி செய்வதற்குச் சில சமர்த்தர்கள் அவசியம் வேண்டுமென்பது எல்லாருக்கும் நன்கு தெரிந்ததேயாம். அறிவினாலும் பயிற்சியினாலும் முதன்மை யடைந்தவரையே இப்பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுப்பது பதிவு. அவ்வறிவாளர்களுடைய சபை பழைய ஆங்கிலவரசர்கள் காலத்தில் இருந்ததென்பதை முன்னமேயே பிரஸ்தாபித்திருக்கிறோம். அக்காலத்தில் இச்சபைக்கு விசேஷ அதிகாரமும் செல்வாக்கும் இருந்தன. காலக்கிரமத்தில் இதன் அமைப்பு மாறியது. சபை மெம்பர்கள் அதிகமாயினர். கவுரவத்துக்காக மட்டும் சிலரை இந்த சபையின் மெம்பராக்கினர். அவர்களுடைய ஆலோசனையை அரசர் கேட்பது கிடையாது. அவசியமான சந்தர்ப்பங்களில் அரசர், பொறுக்கி யெடுத்த சிலருடைய ஆலோசனையை மட்டும் கேட்பது பதிவாயிற்று. இதனால் ராஜ்யத்துக்குக் கேடு வந்துவிடுமென்று பயந்தவர் பலர். என்றாலும், இச்சிறு சங்கம் வரவரப் பிரபலப்பட்டு, ராஜ்ய நிர்வாகம் முழுவதையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு பிரிடிஷ் துரைத்தனத்தின் முக்கிய அங்கமாகிய "காபினெட்" என்ற பெயருடன் விளங்குகின்றது.

பழைய மந்திரசபை, "பிரிவி கவுன்சில்" என்ற பேருடன் இன்னுமிருக்கின்றது. ராஜ்யத்தின் பிரதான சபை அதுவேயாம். அதன் மெம்பர்கள் மகாராஜாவால் நியமனம் பெறுவார்கள். மகாராஜாவுக்கு, ஒரு பிரிவி கவுன்சிலரை சபையைவிட்டு விலக்கிவிட அதிகார முண்டாயினும், அப்படிச் செய்வது கிடையாது. புதிதாக ராஜ்ய நிர்வாகம் வகிக்கவரும் மந்திரிமார்கள் அனைவரும் பிரிவி கவுன்சில் மெம்பராகச் சேர வேண்டுமென்பது விதி. பெரும் பதவிகளை வகித்தவர்களையே இச்சபை மெம்பராக்கி வந்தனர். ஆனால் இப்போது அப்பதவி வகியாதவர்கூட மெம்பராக விருக்கின்றனர். இச்சபைக்குப் பிரத்தியேகமான சட்ட நிர்மாண அதிகாரம் கிடை

யாது. ஒரு அரசர் இறந்துபோன சமயத்தி லன்றி இந்தச் சபையோர் அனைவரும் ஒரே மொத்தமாக அழைக்கப்படுவதில்லை. இச்சபை கூடும்போது மகாராஜாதான் அக்கிராசனாதிபதி யாக வீற்றிருக்க வேண்டும். அதிகாரம் வகிக் கும் மந்திரிமார் அனைவரும் இச்சபை மெம்பர்க ளாவர். அவர்கள் ராஜ்யாதிகாரத்தை இழந்து போனாலும், இந்த சபை மெம்பர் ஸ்தானத்தை இழப்பது கிடையாது. பிரிவி கவுன்சில் மெம் பர்கள் அனைவருக்கும் "மகாகனம்" என்ற பட்டமுண்டு. இச்சபை மெம்பர்களின் சங்கியை அடிக்கடி மாறும். இப்போது அதில் சுமார் 250 மெம்பர்களிருக்கின்றனர். மந்திரிமார், மகா ராஜாவுக்கு ஏதேனும் ஆலோசனை சொல்லும் போது "பிரிவி கவுன்சிலர்" என்ற ஹோதாவில் தான் சொல்கிறார்கள். பிரிவி கவுன்சிலில் இப் போது நடக்கும் காரியமெல்லாம், மந்திரிமார் செய்திருக்கும் நடவடிக்கைகளை அங்கிகாரம் செய்வதாகவே காணும்.

இவ்விதமாகப் பிரிவி கவுன்சில், ஒப்பமிடும் சபையாக விருந்தாலும், அதினின்றும் தோன் றிய சில சங்கங்கள் வெகு முக்கியமான காரியங் களைச் செய்துவருகின்றன. அவைகளில் பிர தானமானது "காபினெட்" என்ற மந்திரிச் சங்கமாம். பிரகிருதத்தில் அதிகாரம் வகிக்கும் மந்திரிமார்களே இதில் மெம்பர்களாவார். இச் சங்கம் கூடும்போது மகாராஜா அக்கிராசனாதி பதியாக இருப்பது கூடாது. இதன் நடவடிக் கைகள் வெகு ரகசியம். ஒருவித ரிகார்டும் கிடையாது. தலைவருடைய அனுமதியிருந்தா லொழிய, அங்கு நடந்த விஷயங்களை ஒரு மெம் பர் வெளியில் பகிரங்கமாக்கக்கூடாது.

காபினெட் சங்கத்தில் ஒரு பிரதான கொள்கை யென்னவெனில், அதன் மெம்பர்கள் அனைவரும் பார்லிமெண்டு மெம்பர்களாகவே யிருக்கவேண் டும். சாமான்னியர் சபையில் கைவலுத்திருக் கும் கட்சிக்காரர்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்கு, காபினெட் சங்கத்தார் விரோதமாக விருந்தால் உடனே இவர்கள் வேலையை ராஜிவைத்து விட வேண்டும். துரைத்தன ரீதியில் நீதி நிர்வாகம் என்னுமிரண்டுக்கும் ஒரு தொடர்சங்கிலி போன் றிருப்பது காபினெட்டாகும். அதாவது, ஒரு பக்கம் அரசருடைய நோக்கத்தையும், மற்றொரு பக்கம் பார்லிமெண்டாருடைய நோக்கத்தையும் கவனித்து நடக்கவேண்டும்.

காபினெட்டுச் சபையில் இருபது மெம்பர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் தலைவ ராகப் பிரதான மந்திரி யிருப்பார். பிரதான மந்தி ரியை அரசர் நியமிப்பார். அதாவது, துரைத் தனம் வகித்த கட்சிக்காரர் வேலையைவிட்டு நீங் கியதும், அதற்கு எதிர்க்கட்சிக்காரரின் தலை வனை அரசர் வரவழைத்து, துரைத்தன நிர்வா கத்தை மேற்கொள்ளும்படி கட்டளை யிடுவார். இவ்விதம் நியமனம் பெறுபவர் பிரதான மந்திரி யாவர். அவரால்தான் மற்றைய காபினெட்டு மெம்பர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். இப் படிப் பொறுக்கி யெடுப்பதில், பிரதான மந்திரி தமது அபிப்பிராயத்தை அனுசரிப்பவர்களையே எடுப்பது பதிவு. இப்போது, காபினெட்டில் கீழே கூறப்படும் உத்தியோகஸ்தர்க ளிருக்கின்ற னர். பிரதான மந்திரி, பிரிவி சீல் பிரபு, சான்ஸலர் பிரபு, சபை அக்கிராசனாதிபதிப் பிரபு, கஜானா சான்ஸலர், உள்நாட்டு காரியதரிசி, அந்நிய நாட்டுக் காரியதரிசி, குடியேற்ற நாட் டுக் காரியதரிசி, யுத்த காரியதரிசி, ஸ்காட் லாந்து நாட்டுக் காரியதரிசி, இந்திய காரிய தரிசி, கடற்படை முதற்பிரபு, ஐர்லாந்து காரிய தரிசி, லான்காஸ்டர் மாகாணச் சான்ஸ்லர், வியாபாரச் சங்கத்தலைவர், அங்கவாசியல் சங் கத்தலைவர், கிருஷிச் சங்கத்தலைவர், போஸ்ட் மாஸ்டர் ஜனரல், கல்விச் சங்கத்தலைவர், மரா மத்து முதல் கமிஷணர், ஐர்லாண்டு லார்டு லெப்டினண்டு என்பவர்களாம்.

சாதாரணமாக பிரதான மந்திரி தம்முடைய வேலையோடுகூட இன்னுமொரு உத்தியோகத் தையும் பார்ப்பதுண்டு. இப்போதுள்ள பிர தான மந்திரி கஜானா முதல் பிரபு என்ற உத்தியோகத்தையும் பார்த்துவருகிறார். காபி னெட்டுச் சங்கத்துக்குச் சட்ட சம்பந்தமான ஆதாரம் ஒன்றுமில்லை. பிரதான மந்திரிக் கும் அப்படித்தான். உத்தியோகம் வகிக்கும் மந்திரிமார் அனைவரும் சமமான பதவிகளைப் பெற்றிருப்பதாகவே ஐதீகம் இருந்தாலும், பிர தம மந்திரியின் முதற்பதவியைப் பற்றி விவா தம் செய்பவர் ஒருவருமில்லை. ராஜ்ய நிருவாகம் முழுவதுக்கும் ஒவ்வொரு காபினட்டு மெம்பரும் தனித்தனியாகவும் மொத்தமாகவும் உத்தர

வாதம் சொல்லவேண்டியவராயினும் பிரதம மந்திரியின் பொறுப்பு வெகு மேலானது. துரைத்தனம் நல்லதா கெட்டதா என்பது அவருடைய காரியத்தினுல்தான் வெளியாகும்.

பிரதம மந்திரிக்கு கஜானு முதல் பிரபு உத்தியோகமும் இருப்பதாகச் சொன்னேம். ராஜ்யத்தின் அரசிறைப் பணமெல்லாம் இப்போது கஜானுச் சங்கத்தார் வசம் ஒப்புவிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அச்சங்கத்துக்கு இந்த முதல் பிரபுவே தலைவர். இந்த ஹோதாவில் இவர் செய்யும் காரியமெல்லாம், நிறைந்த சம்பளமுள்ள பெரிய உத்தியோகங்களான அத்தியக்ஷ குருக்கள்ஸ்தானங்கள் முதலியவை போன்றவற்றுக்கு நபர்களைத் தெரிந்தெடுத்துப் "போஷணை" செய்வதாகவே காணும்.

பிரிவிஸீல் பிரபுவின் வேலையும் கஷ்டமானதன்று. சபையில் எவருடைய வார்த்தைக்கு விசேஷ மதிப்பு ஏற்படுமோ அந்த ராஜ்யதந்திர நிபுணரையே இப்பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். சான்ஸலர் பிரபுவின் காரியம் பல்வகைப் பட்டதாம். இவர் பிரபுக்கள் சபையில் அக்கிராசனுதிபத்தியம் வகிப்பவராதலால், சிறந்த மேதாவியாக இருப்பார். நாடடங்கலுமுள்ள நியாய விசாரணை முறைக்கெல்லாம் இவரே தலைவர். தலைமை நீதிஸ்தலத்தில் வீற்றிருந்து நியாயம் செலுத்துபவர் இவரே. நியாயாதிபதிகள், மாஜிஸ்திரேட்டுக்கள், மாகாணக்கோர்ட்டு ஜட்ஜிகள் முதலியோர் இவரால்தான் நியமிக்கப்படுகின்றனர். பார்லிமெண்டு எலக்ஷன் தொடங்குவதற்கு இவர் உத்திரவு இடவேண்டும். துரைத்தனம் விஷயமாக வெளிவரும் எல்லா விளம்பரங்களும் இவர் மூலமாகத்தான் வரவேண்டும். ராஜமுத்திரை இவரிடம் இருக்கிறது. அவர் எங்கு போனுலும் அம்முத்திரையைக் கையோடே கொண்டுபோகவேண்டும். ஒவ்வோரு மகாராஜாவுக்கும் புதிது புதிதாக முத்திரை வெள்ளியால் செய்யப்படும். பழைய முத்திரையை உடைத்து, அதை வைத்திருந்த சான்ஸலரிடமே கொடுத்துவிடுவது பதிவு.

சபா அக்கிராசனுதிபதிப் பிரபுவின் வேலையும் சிரமமில்லாத அந்தஸ்துள்ள வேலை. இங்கு சபை யென்றது பிரிவி கவுன்சில் என்னும் பெரிய சபையே. கஜானு சான்ஸலர் வேலை, வெகு சிரமமானதாம். பணவரவு செலவெல்லாம் கஜானுச் சங்கத்தாரிடம் இருந்தபோதிலும், அவ்விஷயமான காரியங்களெல்லாம் இவரால்தான் ஆகவேண்டி யிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வருஷ முடிவிலும் ராஜ்யத்திலுள்ள ஒவ்வொரு இலாகாவும், அடுத்த வருஷத்தில் அதற்குச் செலவாகக்கூடிய தொகை எவ்வளவென்று கஜானு சான்ஸலருக்குத் தெரியப்படுத்தவேண்டும். இப்படி வரும் கணக்கை வைத்துக்கொண்டுதான் இவர் பார்லிமெண்டுக்கு அரசிறைக் கணக்கின் மதிப்பைப்பற்றி ஒரு ரிபோர்ட்டு செய்வார். நாணயசாலைக்குத் தலைவர் இவரே. ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் கட்டளைக்காரனை நியமிக்க நபர்களைத் தெரிந்தெடுத்து மகாராஜாவுக்கு அனுப்புவது இவர்தான்.

மற்றைய மெம்பர்களின் உத்தியோகப் பெயர்களிலிருந்தே அவரவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியமும் வெளியாகும்.

துரைத்தனத்தை நிர்வகித்து, செல்வாக்கிலும் சிறப்பிலும் மேலோங்கி விளங்கும் இந்த மந்திரிச் சபைக்கு யாதொரு சட்டசம்பந்தமான ஆதாரமும் கிடையாது. பதினேழாம் நூற்றுண்டில் இச்சபைக்கு "காபினெட்டு" என்ற பேர் வந்தது. என்றாலும் பார்லிமெண்டு சட்டம் ஒன்றிலேனும் இதன் பெயர் காணுவதில்லை.

துரைத்தனம் வகிக்கும் மந்திரிமார் அனைவரும் இப்போது வெகுநாளாகப் பிரதம மந்திரியின் கட்சியைச் சேர்ந்தவராகவே இருப்பது பதிவு. ஆனல் இரு திறத்தாரும் சேர்ந்து நடத்திய மூரண் மந்திரிச் சங்கமும் முந்திச் சிற்சில சமயங்களில் இருந்ததுண்டு.

பார்லிமெண்டில் பெரும்பாலார் சகாயம் இருக்கும் வரையில்தான் மந்திரிகள் அதிகாரம் வகிப்பார்களென்று முன்னமேயே கூறியுள்ளோம். இதனால் பிரதம மந்திரியை நியமனம் செய்வது மகாராஜாவின் காரியமானாலும், அப்பிரதம மந்திரி, தம்முடைய ஸ்தானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது மட்டும் ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பொருத்துள்ளது என்பது விளங்கும். மகாஜனங்கள் மந்திரியை ஆதரிப்பாரானால், அவர், தம்மை நியமனம் செய்த மகாராஜாவின் காலம் முழுவதும் அதிகாரம் வகிக்கலாம். மூன்றும் ஜியார்ஜ் காலத்தில் 18-வருஷங்கள் பிட் என்பவர் பிரதம மந்திரியாக விருந்தது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் இப்போது அவ்விதம் நேருவது துர்லபமென்று காணுகின்றது.

பிரிவி கவுன்சிலின் ராஜ்ய நிருவாகத்தைக் காபினெட்டார் கவர்ந்து கொண்டது போல, அதன் மற்றைய காரியங்களையும் வேறு வேறு சங்கத்தார் கைக்கொண்டு விட்டனர். நியாய சங்கம் என்பதில், நீதிசாஸ்திரத்தில் பிரக்யாதியடைந்த பிரபுக்களும், உயர்ந்த ஜட்ஜிகளாக விருந்தவரும் இருப்பவரும் நீதிபதிகளாக வீற்றிருந்து, பிரிடிஷ் ராஜ்யங்களி லிருந்தெல்லாம் வரும் அப்பீல்களை விசாரணை செய்வார்கள். இவர்கள் தீர்மானத்துக்கு மேலாக அப்பீல் கிடையாது. இக்கோர்ட்டைப்பற்றிய விபரம் பின்னர் வரும்.

மந்திரிகள் மூன்று வருஷங்கள் வேலை பார்த்தால், அவர்களுக்கு வருஷமொன்றுக்கு 2000 பவுன் பென்ஷன் கொடுக்கப்படும். அவ்விதம் பென்ஷன், வேண்டுமென்று கேட்போருக்கு மட்டுமே கொடுக்கப்படும்.

திராவிடக் கதைகள்

SOUTH INDIAN FOLKLORE

4. உதடன் கதை

விபரீத நகரத்தில் இளங்குடியில் பிறந்தவன்; வெகு நல்லவன்—அவன் பெயர் சிந்தாமணி. அவனை எல்லாருமப்படித்தான் கூப்பிடுவார்கள். அவனுக்கொரு மனைவி; அதிரூப சுந்தரி. ஒரு கண்ணில் பூப்படர்ந்து தழைத்துக் கொண்டிருந்தது. திருமூக்கில் சிறுநாளில் பட்ட காயம் அதன் துவாரத்தை மிக விசாலஞ் செய்திருந்தது. அழகிய காது சற்றே அறுந்து இருந்தது. முகமண்டலத்தில் அம்மை வடுக்கள் விளங்கிக் கொண்டழகு செய்துகொண்டிருந்தன. இந்த அழகி இவளுக்குத் தனது கணவனது உதடு சற்றே பருத்தகன்றிருந்தது பார்க்க முடியவில்லை. அவரைத் தனது இனிய மொழியோடு ஆசையுமன்புங் கலந்து உதடா உதடா என்று நாமமுச்சரித்தழைப்பது வழக்கம். இவ்வாறழைப்பது சிந்தாமணிக்கு வெகு கொண்டாட்டம். தன் பிரியமுடைய மனைவி புதுப்பெயரிட்டு அன்போடழைத்தால் மனதிற்கு லாபகமே கொடுக்கும் அல்லவா?

இவ்வாறிவள் அழைத்து வந்ததால் சிந்தாமணியின் பெயர் தேவலோகத்து சிந்தாமணி போல் அபூர்வமாகிவிட்டது. அழகு சிந்தாமணியாகிய அவன் மனைவியின் வர்ணனை மொழிகளின் முன் அவன் பெயரெப்படி விளங்கும்? நிற்க, ஒருநாள் ஓர் விருந்தாளி சிந்தாமணியின் வீட்டிற்கு வந்தார். அவர்க்கு அதிதி ஸத்காரம் (விருந்தோம்பல்) செய்ய வேண்டுமென்று அவனுக்கு அவா உண்டாகியது. ஆகையால் தனது அன்பிற்குகந்த நாரிமணியைக் கூவியழைத்து மறைவாகப்போய் மெல்லவருமாறு சொன்னான்:-

“அடியே! இன்றைக்கு நம்மகத்தில் விருந்தொருவர் வருகிறார். அவர் எதிரில் உன்னுடைய அவதாரத்தைக் காட்டி விடாமலிருக்கப் போகிறாய்? தெரியுமா? என்னுடைய திவ்ய நாமத்தைப் பாராயணம் இன்றைக்குச் செய்ய வேண்டாம். நான் இப்பொழுதென்ன சொல்கிறேன் என்பது தெரிகிறதா?”

“தெரிகிறதே! அத்தை சொல்லியுந் துலக்க

வேண்டுமா என்னு? வெறுமை தொனதொன வென்று என்னமோ சொல்லுகிறீர்களே. நன்னுத்தான் இருக்கு! நான் என்ன இன்னமும் இளங்குட்டியா என்னு? எதுக்கெடுத்தாலும் பாடஞ் சொல்லித் தருகிறீர்களே. எனக்கென்ன இன்னம் அஞ்சு பிராயமா? என்னு? இவ்வளவு கேவலம் தாங்கள் செய்வது நன்ருகவே யில்லே. இது உங்களுக்கு நன்ருக இருக்கிறதா? உங்களுக்கே அது நன்ருக இருக்கிறதா என்னு ஆலோசித்துப் பாருமே—" என்று பிரஸங்கித்துக்கொண்டிருந்த தனது மனைவியை அவன் என்னத்தான் தடுத்தாலும், மேல்மேல் புற்றிலிருந்து கிளம்பு மீசல்களைப்போல அவள் வாய்ச் சுரங்கத்திலிருந்து புகைபல்போல் கிளம்பிய வார்த்தைகள் மழை ஓயாது பெய்துக்கொண்டே இருந்தது.

சிந்தாமணியின் மனம் நொந்தால் அவளுக்கென்ன? அபூர்வமாகக் கிடைக்க முடியாத சமயங் கிடைத்தால் வாயிலிருந்த வார்த்தைகளையெல்லாம் அப்பொழுதே கொட்டி விடாவிட்டால் அவளுக்கெப்படித் தூக்கம் வரும்? காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதவள் எண்ணம். சிந்தாமணி வெகு பொறுமையாளி யாளுலும் நல்ல தீரன், கடைசியாகக் கால் பிடிக்காத தோஷம்; தனது மனைவி கெஞ்சி எப்படியாவது அன்றைக்கு உதடன் பட்டத்துடன் அழைக்கக்கூடாதென்று மன்ருடிக் கேட்டுக்கொண்டான். அவளும் "மிதந்து வருஞ் சோறும் அதிர்ந்துவரும் புருஷனும்" என்ருல்போல கொஞ்சம் கணவன் என்கின்ற பயத்தினுல் அப்படியே செய்ய ஒப்பிக்கொண்டாள். அந்த வைபவம் எத்தனை நாழிகை நிற்கும்?

சாப்பிடுங்காலமும் நெருங்கியது. சிந்தாமணிக்கும் அதிதிக்கும் அமுதுபடி அளந்தாள். நவரஸமும் அதனிடத்து விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. நவரஸமா? அல்ல; அவை அறுசுவை. அதுவும் ஒன்ருகவே முடிந்ததென்றுண்டவர் அறிந்தார்கள். உப்பில்லா பண்டம் குப்பையிலே என்று படித்த பெருமாட்டி யானதினுல் உப்பிடுவதற்குக் கையஞ்சாமலே சமைத்தவை எல்லாவற்றிலும் சுவையூட்டியிருந்தாள். "அத்தனையும் வேண்டுமவர்க்கு" என்று இரட்டையர்கள் மூங்கலி லொளித்திருந்த வேணுவன நாதர் மேல் தவறி விழுந்த பாலைப்பற்றிச் சொன்னதுண்டு. ஆளுல் யான் அவ்வகைய கவிராயன் அல்ல. நான் சொல்லுவதெல்லாம் வாயில் போட்டதும் துப்பவேண்டிய உப்பின் ஸ்வபாவத்தை அடைந்திருக்கின்றன. இந்தக் குணத்திற்கு நான் என்னதான் கஷ்டப்பட்டுத் தடுத்தாலும் உப்பையுண்டவன் விஷயத்தை எண்ணும்பொழுதே எழுதுவதெல்லாம் உப்பாய் விடுகிறது. அந்த உணவையே உண்ட உதடன் பாடோ, அந்த விருந்தின்பாடோ எப்படியிருக்குமோ எனக்குத் தெரியாது ஆளுல் "இது என்ன உப்புகிஷாயமா?" என்று கண்கள் தீப்பொறி பறக்க, அதிதியின்முன் கோபத்துடன் கேட்டுவிட்டான். ஏதாவது பொறி கிளம்பினுல் போதும் பற்றிக்கொள்ளலா மென்றிருந்தவளுக்கிது சுகந்தாராம லிருக்குமா? வெறும் வாயை மெல்லும் பாட்டிக்கோர்பிடி பொறிமாக் கிடைத்தாற்போலாய்விட்டது?

"ஆமாம் உங்களிழவு; நீங்கள்தான் என்ன செய்வீர்கள். உமக்கிருக்கிறவாய், அதோபாரும்—அந்த மஹான், ஸாது—அவர்க்கு இருக்கிறதா? உடலோடு பிறந்தது கட்டையோடுதானே துலேயும். என்ன ஆனுலும் உதடன் குணம் விட்டுவிடுமா? அது ஆடி ஆடித்தானே வேலைசெய்யும், பக்கத்தில் ஒருவர் இருப்பதைக் கூடப் பார்க்காமல் என்ன என்னமோ மரியாதையில்லாத வார்த்தைகள் சொல்லிவிடுவது. நான் பயபக்தியுடன் வெகு ஜாக்ரதையாக உப்பு குறையாமலிருக்கும்படிச் சமையல் செய்து வடித்ததால்தானே இப்படிப் பேசுகிறீர்கள். உதடு துடிக்கிறதைப் பார். உதடன் கதை தெரியும். வாயைத் திறக்காமலே உதடன் கதையைக் காணலாமே. உங்களையும் கட்டிக்கொண்டு மாரடிக்க இந்தப் பாழுந்தெய்வஞ் செய்துவிட்டதே. அதற்குக் கண்ணில்லாமலா போய்விட்டது! அவன் கோயிலேடிய!—" என்று அபிநய நாட்டியஞ் செய்து அடாணுராகம் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். வந்த சாமியாரும் சாப்பாடு போதும், கூப்பாடும் போதும் என்று எழுந்து கைகழுவி போனது தெரியாமல் போய்விட்டான்.

நமது சிந்தாமணி சிந்தை மயங்கிக் கிடந்தான். அவன் கோவப்பழத்தை அன்றைக்குத்தான் வயிரு புசித்திருந்தான். தன் மனைவியை மெதுவாக அர்த்த சந்திராஸ்திரப்பிரயோகம் செய்து

புறக்கடையில் கொன்று குழி வெட்டி புதைத்து விட்டான். பின் "என்னமோ பாவம்; தெரியாமல் சொல்லிவிட்டால் நான், இப்படியா செய்துவிடுவது?" என்று எண்ணினன். அதற்கு அப்புறம் பெண்களிடம், எப்படியோ அவனுக்கு வெறுப்புமாத்திரம் உண்டாகவில்லை. தன்னை எங்கு வேறு யாராவது உதடா என்று கூப்பிட்டு விடுவார்களோ என்று பயம். இதென்ன அதிசயம்? குற்றமுள்ள நெஞ்சம் குறுகுறுக்கும்.

மனைவியை புதைத்த விடத்தை யாருங் கண்டு பிடிக்கக் கூடாதென்று அந்த இடத்திலோர் கீரைப்பாத்தி யுண்டாக்கினன். அதுவும் பச்சைப்பசேல் என்று பளபளத்து செழித்து விளங்க ஆரம்பித்தது. அக்கீரையை அறுத்து சமைத்து சுவைக்க எண்ணம் கொண்டான். அடுப்பில் ஓர் பாத்திரத்தில் கீரை கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. கொதித்தால் அது சும்மா இருக்கக்கூடாதோ?

"கொத கொத உதடா! கொத கொத உதடா!
கொத கொத உதடா! கொத கொத உதடா!"

என்று பாடிக்கொண்டு கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. இதைக் கண்டதும் அவன் மனமும் கொதித்தது. "அந்தப் பாழு முண்டைதான் ஒழிந்தாளே. அவளைப் புதைத்த இடத்திலிருந்த இந்தக் கீரைக்கு மிவ்வளவு கொழுப்பா" என்று இரைச்சலிட்டான். அடுப்பிலிருந்த கீரையும் சீக்கிரத்திலேயே

"கொதகொத கொதகொத கொதகொத உதடா
உதடா உதடா கொதகொத உதடா"

என்று பாடி குதிக்க ஆரம்பித்தது. இதைப் பார்த்ததும் அவன் கோபங் கொண்டு கீரைச் சட்டியை கழுநீர்ப் பானையிற் போட்டுடைத்தான்.

அந்தக் கழுநீர்பானையில் நீர்க்குடித்த அவன் எருமைக்கடா அப் 'பாழுமுண்டை'யின் ஸ்வபாவத்தை அடையும் என்று அவன் எண்ணவில்லை. ஆனால் வாஸனைபலம் விட்டு விடுமோ? அந்த எருமையும்,

"மே! உதடா! அம்மே உதடா!
மே! உதடா! அம்மே உதடா!!"

என்றுச்சங்குரலில் பாட ஆரம்பித்துவிட்டது. சங்கீதக்குழக்கட்டை சாலோடுடைந்த தென்றபடி அவ்வெருமையின் தலைவேறு உடல்வேறாக ஆய்விட்டது. சிந்தாமணியின் கோபம் என்னத்தான் செய்யாது? ஆறுவது சினம் அவன் படித்தவன்தான். ஆனால் அர்த்தமறிந்து படித்தவனல்ல. தானாகவே அர்த்தம் செய்த வியாக்யான கர்த்தா. இவனுக்கு நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்கள் பாஷையின் போக்கின் மஹிமையைக் குறைத்து விடுகின்றதென்ற எண்ணம். ஆகையால் இ ஈ ஐ வழி யவ்வும் ஏனையுயிர் வழி வவ்வும் என்று சூத்திரம் பாடி ஆறு என்னும் உகாராந்தபதத்தின் முன் அது வந்ததால் ஆறுவது ஆகிவிட்டது என்றுசொல்லி ஆறுபோல் பாய்வது சினம்என்று அர்த்தம் சொல்வான். அவன் சினம் ஆறாய் வழிந்தது.

காலஞ் சற்று கிடந்ததும் சினம் ஆறியும் போயிற்று. பின் எருமைப்போனால் போகட்டும் அதன் தோல் நம்மை என்ன செய்ததென்றெண்ணி அதை எடுத்து ஓர் தம்பட்டத்தில் போட்டுக் கொட்டும்படிச் செய்தான்.

தம்பட்டமும் தம்பட்டத்தையே பாடுவதாகக் கண்டான். அதைக் கொட்டும்பொழுதெல்லாம்,

டமடம டமடம டம்டம் உதடா!
டடட டம்டம் டடடம் உதடா!
தகிடுதம் தகிடுதம் தகிடுதம் உதடா!
தக்தக் தக்தக் தகிடுதம் உதடா!

என்றவன் நாமத்தின் பெருமையையே விளக்கிக் கொண்டிருந்தது. சீ! என்றவனும் மனம் வெறுத்ததை லக்ஷியம் செய்யாமல் தன் வேலையைப் பார்ப்பதானன்.

—

விவேக விளக்க

வியாசத் திரட்டு

ESSAYS FROM THE SPECTATOR

அமிழ்தினும் இனிய செந்தமிழ் மொழியில் நூல்கள் இயற்றிய பண்டைப்புலவர்கள் பெரும்பாலும் செய்யுள் நடையையே அனுசரித்து வந்தார்களாயினும், தற்காலத்திற்கு இன்றியமையாதது, இலக்கண நெறியும் இலக்கிய முறையும் ஒருங்கமைந்து, இசையும் இனிமையும் இனிது வாய்ந்து, ஆற்றொழுக்குப்போல், இலகுவும் தெளிவும் நன்கு பெற்று, நடைபெறும் இயல்பினதாகிய அழகிய வசன நடை என்பதை இக்காலத்து மூதறிவாளரும, கல்வி இலாகா அதிகாரிகளும் இனிதுணர்ந்து, "வியாசம் வரைதல்" என்பதனைக் கலாசாலை மாணவர்கள் செய்யவேண்டிய பல கடமைகளுள் ஒன்றாக ஏற்படுத்தி யுள்ளார்கள். மாணவர்களின் நன்மையையே பிரதமமாகக் கருதி, அவர்கட்குப் பயன்படும் வகையில், வெளியிடப் பெறும் விவேக போதினி" யில் அம்மாணவர்களுக்கு உபயோகமாகக் கூடிய சில வியாசங்களைத் தொடர்பாக எழுதிவருதல், சிறிதாவது பயன் விளைவிக்காமற் போகாது என்னும் துணிபுடன், "விவேக விளக்க வியாசத் திரட்டு" என்று பொதுவாக ஒரு தலைக்குறிகொடுத்து, அதன் கீழ்ச் சில வியாசங்களை முறையாக எழுதி வருதற்கு இசைந்தாம். இத்தலைப்பின் கீழ் வரும் வியாசங்கள் எல்லாம், ஆங்கில மொழியில் பெரும் புலமை வாய்ந்த "அடிஸனர்" என்னும் பிரபல பண்டிதரின் "ஸ்பெக்டேட்டர்" (Addison's Spectator) என்னும் அரிய நூலின்கட் காணப்படும் சிறந்த வியாசங்கள் பலவற்றுள், சிலவற்றின் மொழி பெயர்ப்பாகும். ஆதலின், இத்தலைப்பின் கீழ் வரும் வியாசங்கள் மாணவர்கட்குப் பயன்படுதலோடு, ஆங்கில மொழி அறியாத தமிழ் மக்கட்கு அடிஸனரின் சிறந்த கருத்துகளையும், அரிய ஞானத்தையும் ஒருவாறு புலப்படுத்தி இன்பமளிக்கும் வகையிலும் பயன்படும் என்று யாம் நம்புகின்றோம்,—விரும்புகின்றோம். இவ்விருப்பம் நிறைவேறுமாயின், எம் முயற்சி பொதுவாகையால் தமிழ்மக்களுக்கும் சிறப்புவகையால் மாணாக்கர்கட்கும் சிறிதாவது பயன் விளைவிக்கும் என்னும் திருப்தி ஒருவாறு உண்டாகலாம்.

I கடவுள்

GOD

மனிதன் தன் நிலைமையைத் தானே நினைத்துப் பார்ப்பானானால், தான் பெருந் துன்பத்திற்கிடையில் உழலும் உதவியற்ற ஒரு பிராணி என்பது அவனுக்கு இனிது புலப்படும். ஒவ்வொரு நிமிஷமும் பெரும் துக்கத்திற்கும் துரதிர்ஷ்டத்திற்கும் ஆளாகும் நிலைமையில் அவன் இருக்கின்றான். நாலாபக்கத்திலும் அவனை அபாயம் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. தற்செயலாக நேரும் எண்ணிறந்த அபாய சம்பவங்களால் அவன் துன்புறுகின்றான். அச்சம்பவங்கள் முன்னதாக அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சக்தி அவனுக்கில்லை. ஒரு சமபம் அறிந்துகொண்டபோதிலும், அச்சம்பவம் நிகழாதபடி தடுக்கக்கூடிய ஆற்றலும் அவனுக்கில்லை.

எதிர்பாராமல் சம்பவிக்கக்கூடிய பல அபாயங்களுக்கு நாம் உட்படவேண்டிய நிலைமையில் இருந்தபோதிலும், இம்மாதிரியான சம்பவங்கள் நிகழச்செய்கின்ற ஒருவருடைய பாதுகாப்பில் இருக்கின்றோம் என்னும் உணர்ச்சி நமக்கு மனசமாதானத்தை விளைவிக்கின்றது. நமக்கு அபாயத்தையும் துன்பத்தையும் கொடுக்கும் ஆற்றலுடைய ஒவ்வொன்றும் அவருடைய அதிகாரத்தின் கீழ்தான் இருக்கின்றன என்று கருதுவதும் நமக்கு மனசமாதானத்தையே அளிக்கின்றது. எத்தகைய உதவி நமக்கு வேண்டும் என்பதை அவர் அறிந்திருக்கின்றார். அத்தகைய உதவியை அவரிடம் கேட்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் உதவி செய்ய அவர் எப்போதும் தயாராக இருக்கின்றார்.

நலமில்லாமலும், ஞானமில்லாமலும் இருக்கும் மிக அற்பனாகிய மனிதனுக்கு, இப்படிப்பட்ட பேருதவியைப் புரியும் வஸ்து ஒன்று இருக்கிறது என்னும் உறுதியான நம்பிக்கையானது, மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் பல சௌகரியங்களையும் நன்மைகளையும் கொடுக்கின்றது. இந்த நம்பிக்கை, நமக்குச் சம்பவிக்கக்கூடிய எல்லா வகையான அபாயங்களிலிருந்தும், கஷ்டங்களிலிருந்தும் நீங்கும்படியான ஒரு தைரியத்தை நமக்கு உதிப்பிக்கிறது.

இம்மாதிரியான நம்பிக்கையுள்ள மனோவியல்பினைப் பெற்றிருக்கும் மனிதன், கடவுளுக்கும் தங்களுக்கும் எவ்விதமான சம்பந்தமும் இல்லை என்று கருதுகின்ற மனிதர்கள் மானுஷீக சுபா

வத்தினைப்பற்றி ஆயாசத்துடனும் மருளுட
னும் நினைப்பதுபோல், நினையான். ஆனால் அவன்
தன்னுடைய சக்தியின்மையையும், எளிய நிலை
மையையும் அடிக்கடி நினைந்து சிந்தனை புரிகின்
றான். அவன், தன்னுடைய க்ஷேமத்தையும் நலத்
தையும் கருதுகின்ற ஒரு பரம்பொருள் தன்னி
னும் மேம்பட்டதாக இருக்கிறதென்று கொண்டு
அதற்குப் பல தெய்வீக விசேஷங்களைக் கற்பிப்
பதில் ஒருவிதமான மனசமாதானத்தை அடை
கின்றான். ஒரு விஷயத்தை முன்னதாக அறிந்து
கொள்ளும் சக்தி தன்னிடம் இல்லாவிட்டாலும்
அந்த சக்தி தன்னைக் காப்பவனாகிய கடவுளிடத்
தில் பூரணமாய் அமைந்திருப்பதே தனக்குப்
போதுமானதென்று அவன் திருப்தியடைகி
றான். தனக்கு உதவி புரிபவர் கடவுள் என்
றும், அவருடைய ஆற்றல் அளவுக்கு அடங்கா
தது என்றும் மனிதன் நினைக்கும்போது அவன்
தன்னுடைய பலமின்மையை உணருவானல்லன்.
அதிகம் சொல்லுவானேன்? எவனொருவன் எல்
லாம் வல்ல இறைவனிடத்தில் உறுதியான நம்
பிக்கை வைக்கின்றானோ, அவன் அவருடைய
சக்தியினால் தானும் சக்தியுடையவனாகிறான்;
அவருடைய ஞானத்தினால் தானும் ஞானி
யாய் விளங்குகிறான்; அவருடைய இன்பத்தில்
தானும் இன்புறுகின்றான். கடவுளுக்குத் தான்
கற்பிக்கும் ஒவ்வொரு தெய்வீக விசேஷணத்திற்
கும் தகுந்த பலனை மனிதன் அடைகிறான்.

நம்முடைய வாழ்நாளைச் சுகமாய்க் கழிப்பதற்
கும், விசாரமின்றிச் செலுத்துவதற்கும் கடவு
ளிடத்தில் நாம் நம்முடைய முழுநம்பிக்கையை
யும், பூரண உறுதியையும் வைக்கவேண்டியவர்
களாய் இருக்கின்றோம். ஏனெனில் அவரே
நம்மைத் துன்பத்திலிருந்து விடுவித்தும், இன்
பத்தைக் கொடுப்பித்தும் பாதுகாக்கின்றார்.

முதன்மையாயும் பலமாயும் நாம் செய்து
கொள்ளவேண்டிய உறுதி என்னவென்றால்;
“கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்” என்
பதுதான். இத்தகைய கடவுளைப்பற்றி அபூதால
ங்காரமாயும், இயற்கைக்கு மேற்பட்டதாயும்
நாம் ஏதும் கருதவேண்டுமென்பது அவசியமில்
லை நம்மைக்காட்டிலும் அவர் மேலானவர், சிறந்த
வர்என்று கருதுவதே போதுமானது. தன்னிலும்
மேம்பட்ட ஒருவர் இருக்கின்றார் என்று நம்பி,
அவரைச் சிநேகிதர்போல் பாவித்து, அவர்
முன்னிலையில் தான் எக்காரியத்தையும் செய்வ
தாக நினைத்து எந்த மனிதன் ஒரு காரியத்தைச்
செய்கிறானோ, அந்த மனிதன் தன் சக்திக்கு
மேற்பட்ட அநேகம் காரியங்களையும் அற்புதங்
களையும் இயற்றுகின்றான். கடவுளிடம் உண்மை
யான நம்பிக்கை வைத்துக் காரியங்களைச் செய்
பவன் மற்றவர்களைவிட தான் மேற்கொண்ட அக்
காரியங்களை இனிது முடிக்கிறான்.

கண்ணுக்குப் புலப்படாததும், ஆனால் நிச்
சயமாக உள்ளதுமான ஒரு பெரும் சக்தியின்
உதவி தங்களுக்கு இருக்கிறதென்று நம்பி காரி
யங்களைச் செய்யும் இராணுவவீரர்களும் பிற
ரும் தங்களால் சாதிக்க முடியாத,—மனித சக்தி
யினால் செய்து முடிப்பதற்கு அரிய,—பெரும்
காரியங்களை மிக எளிதில் சாதித்திருக்கிறார்கள்
என்பதற்குச் சரித்திரங்களில் எண்ணிறந்த
உதாரணங்கள் காணப்படுகின்றன.

இன்னும் போற்றலுடைய கடவுளிடத்தில்
நம்பிக்கை வைப்பதால், அவர் மனிதர்களுக்கு
வேண்டிய உதவியை அவசியம் அறிந்து செய்
வார் என்று உறுதிகொள்ளுவதால் மனிதனுக்
குப் பொறுமையும் சாந்தமும், நம்பிக்கையும்
உறுதியும், ஊக்கமும் உற்சாகமும் இன்னும்
மனத்தினுடைய வேறுபல சிறந்த குணங்களும்
விருத்தி அடைகின்றன. தவிர, மனிதனுக்கு
விலக்குவதற்கும் பொறுப்பதற்கும் முடியாத
பெரும் துன்பம் நேர்ந்தவிடத்தும் அவனை
மனந்தளராமல் இருக்கும்படி செய்யவல்லது
அவனுக்குக் கடவுளிடமிருக்கும் நம்பிக்கையே.

இறைவனிடத்தில் நம்பிக்கையுள்ள மனிதனு
டைய மனம் தரித்திர தசையிலும், துன்பகாலங்
களிலும் சமாதானத்துடன் இருக்கும். இன்னும்
முக்கியமாக மரணகாலத்தில் மனிதன் சிறிதும்
அச்சமுறாமல் இருப்பதற்கு இந்த நம்பிக்கை
ஒரு சிறந்த சாதனமாயிருக்கிறது. ஆன்மாவா
னது இந்த உடலைவிட்டுப் பிரிந்துபோக எத்த
னப்படும் கடைசி நிமிஷத்தில், அது தனக்கு
முற்றிலும் புதிதான காட்சிகளையும் பொருள்
களையும் பார்க்கும்படியான வேறொரு புதிய நிலை
யை அடையும் சமயத்தில் அதற்கு உண்டா
கும் பயத்தையும் கவலையையும் நீக்கும் வன்மை
உடையது யாது? கடவுள். எல்லாம் வல்ல
முழுமுதற் கடவுளிடத்தில் பூரண நம்பிக்கை
யுள்ளவனுக்கு மரணம் பயத்தை ஒரு போதும்
விளைவியாது.

நாகை. ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

சந்திரன்

MOON

கிரகணங்கள்.—ஆகாயத்திற் காணும் அற்புதக்காட்சிகளில் நாமிப்போது சொல்லப்போவது அதி விநோதமானது. நம்மிடமிருந்து சந்திரனைவிட சூரியன் வெகுவாக விலகியிருக்கிறது. பூமியும் சந்திரனும் எப்போதும் தன்தன் பாதி பாகத்தில் மாத்திரம் சூரியகாந்தியை ஏந்திப் பிரகாசிக்கின்றன. இவ்விரண்டையும் விட சூரியனெவ்வளவோ மடங்கு பெரிது. ஆகையால் பின்வரும் படங்களில் அவற்றின் பருமனும் தூரமும் தாரதாரப்படிக் காட்டப்படவில்லையாயினும், விஷயம் தெளிவாய் மனத்திற்பட அவை போதுமானவை.

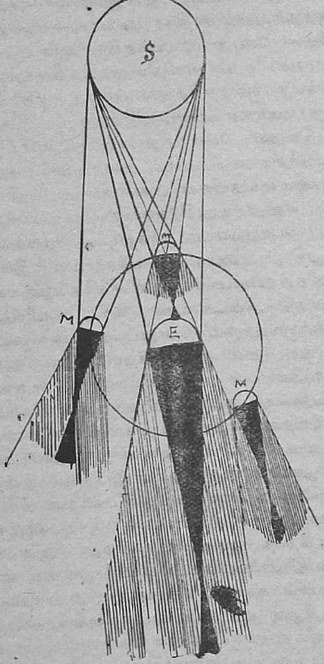

(படம் 1.)

நாம் வெளிச்சத்திற் சென்றால் நமது நிழல் நம்முடன் கூட வந்துகொண்டேயிருக்கிறதல்லவா? அவ்விதமே சூரியகாந்தியில் உலாவித்திரியும் பூமி, சந்திரன் முதலியவற்றின் நிழலும் அதனதன் கூடவே வானவெளியில் தொடர்ந்து செல்லும். சூரியனுடைய பருமன் விசேஷத்தால் அந்நிழல்கள் மொக்குள்போல வரவரச் சிறுத்து முடிகின்றன.

சூரியக்கிரகணம்.—குடையைப் பிடித்து வெயிலில் நடக்கையில் நாம் குடைநிழலில் மறைகிறோம். குடை சூரியனை நமது கண்ணிற் படவொட்டாமற் தடுக்கிறது. இவ்விதமே பூமி, சந்திரன் இவற்றின் நிழல்களிலொன்றில் நாம் பிரவேசித்தால், அவ்விடமிருந்து சூரியனைச் சிறிதும் காணமுடியாது. பூமியின் நிழலில் நாம் நுழைந்தால் நமக்கு இராத்திரி காலம். சந்திரனுடைய நிழலில் மறைபட நேரிட்டால் சந்திரன் தூரத்திலேந்திய குடைபோலச் சூரியனை நம்மிடமிருந்து மறைத்துச் சூரிய கிரகணத்தைத் தரும்.

வெண்மையான கடிதமொன்றை வட்டமாக்கத்திரித்துச் சுவரிலொட்டி, அதன் முன் கொஞ்ச தூரத்தில் நின்றுகொண்டு அவ்வட்டத்திற்கும் நமது கண்ணுக்கும் நடுவே ஓர் அரையணாவைப் பிடித்தால், தூரத்திற்குத் தகுந்தவாறு அது அவ்வட்டத்தின் முழுவதையுமோ, அல்லது மத்தியை மாத்திரமோ, மறைக்கும். கடிதம் முழுதும் மறைய காசை நமது கண்ணுக்கு நெருங்கியும், மத்தியம் மாத்திரம் மறைபட நம்மிடமிருந்து தூரத்திலும் பிடிக்கவேண்டும். கண், நாணயம், கடிதவட்டம் இம்மூன்றும் ஒரே ஒழுங்காயிராமல், அவ்வரையணா சற்று ஒதுங்கினால், கடிதவட்டத்தின் ஓரமாய் ஓர்பாகம் மாத்திரம் மறைந்து தோன்றும். வெகுவாய் விலகிவிட்டால் ஒரு பாகமாவது மறைபடாது முழுதும் நமக்குத் தெரியும். சந்திரனை யரையணாவிற்கும் சூரியனைச் சுவரி லொட்டிய கடிதவட்டத்திற்கும் ஒப்பிடலாம். பின்வரும் ஐந்து பட

களையும் கவனித்தால் மேற் சொல்லிய விஷயம் தெளிவாகும்.

ஒவ்வொருபடத்திலும்
E—பார்ப்பவரின் கண்
M—அரையணு, (சந்திரன்)
S—கடிதவட்டம், (சூரியன்)

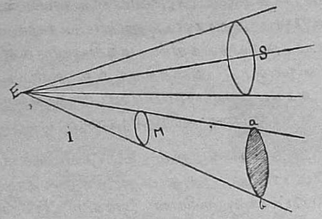

i

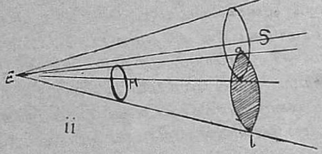

ii

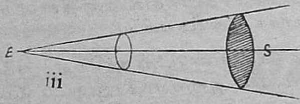

iii

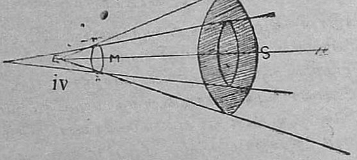

iv

i. படம்.—M என்பது ES கோட்டை விட்டு வெகுவாக விலகியிருக்கிறது. S-ஐ சிறிதும் மறைக்காது.

ii. படம்.—M என்பது முதல் படத்திலிருப்பதைவிட ES ஐ நெருங்கியிருக்கிறது. சுவரில் மறைபடும் பாகம் ab. ஆகையால் S-ன் கீழ் ஓரமாய் கொஞ்சம் M மறைக்கும்.

iii. படம்.—இதில் S-ஐ M-ஆனது சரியாய்ப் பூராவும் மறைக்கும்.

iv. படம்.—இதில் கண் MVN என்னும் கோணத்திற்குள் எவ்விடமிருந்தாலும் S-முழுதும் மறைவதுமன்றி அதைச் சுற்றிக்கூட கொஞ்சம் மறையும்.

v. படம்.—இதில் XVY என்னும் கோணத்திற்குள் E-எங்கிருந்தாலும் S-னுடைய மத்தி

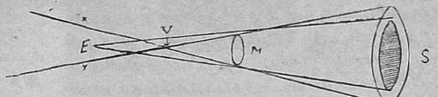

V

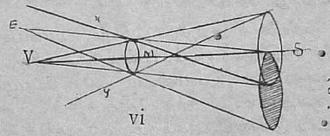

vi

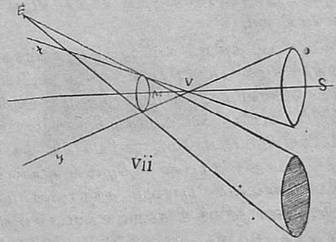

Vii

(படம் 2.)

யில் கொஞ்சம் மறைந்து சுற்றிவளையம் போலத் தெரியும்.

vi. படம்.—இதில் M-க்குப் பின்னால் XVY கோணத்திற்குள்ளடங்கி, ஆனால் MVN கோணத்திற்கு வெளிப்பட்டு, E எங்கிருந்தாலும் S-ன் ஓரமாய் ஓர்புறம் மாத்திரம் மறைக்கப்படும்.

vii. படம்.—இதில் கண்டபடி, XVY என்னும் கோணத்திற்கு வெளியில் E-எங்கிருந்தாலும் S-கொஞ்சமேனும் மறைபடாது..

சந்திரன் நமக்கும் சூரியனுக்கும் குறுக்கா யோடுகையில், அதன் மொக்குள்போன்ற நிழலுக்குள் நாம் வர நேரிட்டால் அவ்விடமிருந்து நாம் சூரியனைச் சிறிதும் காணமுடியாது. அந்நிழலின் கூர்முனை தாண்டி, அதன் தொடர்ச்சியில் பிரவேசித்தால், அங்கிருந்து சூரியபிம்பம் நடுவில் மாத்திரம் மறைபட்டு வளையம்போல் தோன்றும். மொக்குள்போன்ற கறுத்த நிழலையும் அதன் தொடர்ச்சியையும் சுற்றி மென்னிழல் (மெலிந்த நிழல்) சூழ்ந்திருப்பதும் கீழ்ப் படங்களில் காணலாம். அதிலிருந்து பார்க்க சூரிய தலத்தின் ஓர் பாகம்மாத்திரம்தான் தெரியும். மறைக்கும் சந்திரன் கோளாகாரமானதால், சூரியதலத்தின் மறைந்த பாகத்தின் எல்லை விருத்தா (வட்டா) காரமாயிருக்கும். இந்நிழலிலிருப்போர்க்கு சூரிய முழுபிம்பத்தினின்று வெயிற் கிடைக்காமல், எந்தப் பாகத்தைக் காண்கிறார்களோ அப்பாகத்திலிருந்து மாத்திரம் ஒளியைப் பெறுகிறார்கள். இதனால்தான் ஒளி மெலிந்து தோன்றுகிறது.

சூரியனைச் சுற்றிப் பூமியும், பூமியைச் சுற்றிச் சந்திரனும் ஓடிக்கொண்டிருக்கையில், அமாவாசையன்று இம்மூன்றும் ஒரே யொழுங்காய் வருவதுண்டு. சந்திரகோளத்தின் வெயிற் படாத இருண்ட பாகம் நம்மை நோக்கித் திரும்பியிருக்கிறது. அச்சமயத்தில் சந்திர நிழல் பூமியின்மேல் விழும்.

3-ம் படத்திற் காட்டியபடி விழுந்தால், கறுத்த நிழல் பட்ட பாகம் சிறு வட்டமாகவும், மென்னிழல் விழும் பாகம் அதைச் சுற்றிப் பெரிய வட்டமாகவுமிருக்கும். சிறு வட்டத்திலிருப்போர்மேல் சூரியகாந்தி கொஞ்சமும் படாது. பூர்ண நிழலிலிருப்பார்கள். சூரிய மண்டலம் பூராவும் சந்திரனால் மறைபட்டு, பூர்ண சூரியக் கிரகணம் உண்டாகிறது.

கறுத்த நிழலிற்கு வெளியில் மென்னிழலில் நிற்போர் சூரிய பிம்பத்தின் ஓர் பகுதியைத் தான் காண்பார். மற்றப் பாகம் சந்திரனால் மறைபட்டிருக்கும். அவர்களுக்குத் தோன்றுவது பார்சுவ சூரியக் கிரகணம். பார்சுவம் என்றால் பக்கம்.

மேற்சொன்னபடி யல்லாமல் 4-ம் படத்திற் காட்டியவாறு சந்திர நிழல் பூதலத்தில் வீழ்ந்தால், முன்போல அந்நிழல் இருவிதப்படும். மென்னிழல் படிந்த பெரிய வட்டத்தின் நடுவில் சற்றுக் கறுத்த நிழல் வட்டம் தோன்றும். ஆனலிது முன்படத்திற்கண்ட கறுத்த நிழல் போலல்லாமல், அதன் தொடர்ச்சியானுண்டானது. இக்கறுத்த நிழலின் தொடர்ச்சியை யேந்திய பாகங்களிலுள்ளோர் வெகு அதிர்ஷ்டசாலிகள். அபூர்வமான காட்சியைக் கொஞ்ச நேரம் அவர்கள் அனுபவிப்பார்கள். சந்திரபிம்பம் சூரியதலத்தின் மத்தியைமாத்திரம் தான் மறைக்கும். அதைச்சுற்றிச் சூரியபிம்ப பாகம் அக்கினி வளையம்போலப் பிரகாசிக்கும். இக்காட்சியே கங்கண சூரியக்கிரகணம்.

இம்மூன்றுவித நிழலும் படாதவிடங்களில் கிரகணமே யிராது. அதாவது அந்த ஸ்தானங்களிலிருப்போர்க்கு சூரியன் பூராவும் பிரகாசித்துத் தோன்றும்.

நாம் ரயில் வண்டிகளில் பிரயாணம் போகையில், வண்டி ஜன்னல்வழியாய் வெளியிற் பார்த்தால், நம்மோடுகூடவே அதேதிசையாகப் பறந்து செல்லும் பருந்துகளையும் மற்றப் பக்ஷிகளையும் காண்கிறோம். ரயில் வேகமும் அவை பறக்கும் வேகமும் ஒன்றாயிருந்தால் அவை பறப்பதாகத் தோன்றாமல் வெளியில் ஸ்திரமாய் இறகுவிரித்து நிற்பதாகவே தோன்றும்! எப்போதும் நம்மிடமிருந்து ஒரே திசையிற் காணப்படும். அவற்றின் வேகம் கொஞ்சம் தணிந்தால் பின்தங்கிவிடும்; வேகமதிகரிக்க முன்போய்விடும்.

பூமியும் ஓடிக்கொண்டே யிருக்கிறது; சந்திரனும் அப்படியே. ஆனால் சந்திரனுடைய வேகம் அதிகமானது. இதனால் சந்திரனுடைய நிழல் பூதலத்தில் ஒரேயிடத்தில் வீழ்ந்து ஸ்திரமாயிராமல், நகர்ந்து ஓடும். அப்படிச் செல்லும் மார்க்கத்தி லிருப்போர் முறையே அந்நிழலில் மறைபட்டுக் கிரகணம் காண்பார்கள்.

சந்திரன் நிழல் நகர்ந்து வருகையில், முதல் மென்னிழலில் நாம் நுழைகிறோம். ஆகையால் ஆரம்பத்தில் சூரியபிம்பத்தில் கொஞ்சம் மறைபடும். வரவர நிழல் நகரக் கறுத்த நிழல் நம்மை யெட்டும். அப்போது பூர்ணக் கிரகணமாவது கங்கணக் கிரகணமாவது ஏற்படும். கறுத்த நிழல் நகர்ந்துபோகவே மறுபடியும் மென்னிழலில் நாம் வருவோம். அப்போது மறுபடியும் பார்சுவக் கிரகணமாயிருக்கும். நிழல் முழுதும்

விலகிப்போய்விட்டால் கிரகணமும் முற்றுப் பெறும். நாம் நிழல் ஓட்டமார்க்க மத்தியமாயிராமல் சற்று ஒதுங்கி யிருந்துவிட்டால், நாமிருக்கு மிடத்தைவிட்டு விலகி கறுநிழலோடிவிடும். அப்போது கிரகணம் முழுதும் பார்சுவமாகவே யிருக்கும்.

மென்னிழல் பாவியிருக்கும் பூப்பிரதேசம் கறுநிழல் விழும் பாகத்தைவிடப் பெரியதாகையால், பூர்ணக் கிரகணமும் கங்கணக் கிரகணமும் சற்று நேரம்தானேற்படும். பார்சுவக்கிரகணம் இதைவிட அதிககாலமிருக்கலாம். நாமிருக்கும் ஸ்தானத்திற் கேற்றபடி கிரகணகாலம் அதிகமாகவோ குறைந்தோ இருக்கும்.

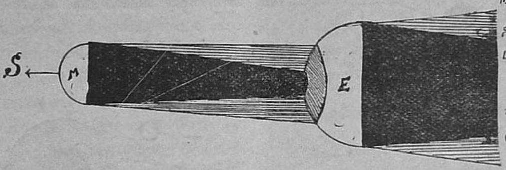

(படம் 3.)

சூரிய தலத்தில் ஒரு மனிதன் நின்று இச்சமயங்களில் எவ்விதக் காட்சியைக் காண்பான்? அவனிருக்கும் பக்கமாய்த் திரும்பியிருக்கும் பூமியின் பாதியும் சந்திரனின் பாதியும் வெயிலையடைந்து பிரகாசிக்கும். ஒருகோளம் மற்றொன்றில் கால்பங்கு குறுக்களவுள்ளதாகத் தோன்றும். தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை உபயோகித்தாலொழிய சந்திரன் ஸ்பஷ்டமாயவன் கண்ணுக்குத் தோன்றாது. மேற்சொன்ன கிரகணகாலங்களில் சந்திரன் பூமியை வரவர நெருங்கி, அதனுடன் சேர்ந்து, பிறகு மறுபக்கமாகப் பிரிந்துவிடும். இரண்டும் பிரகாசமுள்ளவை போலத் தோன்றி சந்திரன் பூமியை மறைப்பது போலவே யிராது. நமக்கு சந்திரபிம்பத்தின் குறுக்காக அதே காந்தியுள்ள சிறு வட்டமொன்று ஓடினாலெப்படியோ அவ்விதமே சூரிய மனிதன் கண்ணுக்குச் சந்திரன் பூமியின் குறுக்காக ஓடுவது காணப்படும்.

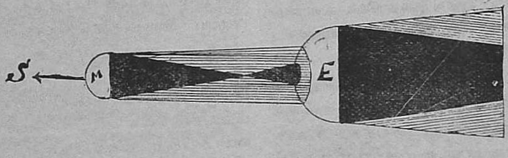

(படம் 4.)

சந்திரதலத்தில் நமது பக்கமாய்த் திரும்பி நிற்கும் பாகத்தில் நின்றொருவன் எவ்விதக் காட்சி காண்பான்? மேற்சொன்ன கிரகண காலங்களில் பூமியின் காந்திபெற்ற முகத்தின் குறுக்காகக் கறுத்தபுள்ளியொன்று யோடுவதுபோல அவனுக்குப் புலப்படும். அப்புள்ளி சந்திரநிழலின் சிறுத்த பாகமே. வெகுதூரத்திலிருப்பதால் குறுகி, காலணா, பைசா, துவரம்பருப்பு முதலிய அளவாய் வட்டமாய் சந்திரனுக்கும் நமக்குமுள்ள தூரத்திற்குத் தகுந்தபடி தோன்றும்.

சந்திரன் பூமியை $27\frac{1}{3}$ நாளுக்கொருமுறைசுற்றி வருகிறதல்லவா? அதன் வீதியின் நிஜஸ்வரூப மெவ்விதமானதென்று இவ்விடம் விசாரிப்போம். அடிக்கடி சந்திரனுடைய குறுக்களவை யளந்துகொண்டே வந்தால் அது எப்போதும் ஒரேமாதிரியாயிராமல் வித்தியாஸப்படுகிறது. இவ்வித்தியாஸத்திற்கும் பிறை மாறுதல்களுக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை. நாமிப்போது கவனிக்கவேண்டிய குறுக்களவு முழுசந்திரமண்டலத்தது. இந்த அளவு ஒரு ஸமயமிருப்பதுபோல மற்றொரு ஸமயமிராமல் குறைந்தும் அதிகரித்தும் காணப்படும். இவ்வித்தியாஸங்கள் சாதாரணமாய்க்கண்ணுக்குப்புலப்படா; அதிநுட்பமான அளவைக் கருவிகளாற் கண்டறியவேண்டும். பொருட்கள் சமீபித்திருந்தால் பெருத்தும், தூரவிலகினால் சிறுத்தும் தோன்றுகின்றனவல்லவா? ஆதலாற். சந்திரனுடைய குறுக்களவு குறைந்திருக்கையில் அது நம்மிடமிருந்து விலகியிருப்பதாகவும், ஜாஸ்தியாய்க் காணும்போது நமக்குச் சமீபமாயிருப்பதாகவும் அனுமானிக்கலாம். இதனால் பூமியைச் சுற்றிவருகையிற் சந்திரன் அதனிடமிருந்து எப்போதும் ஒரே தூரத்திலிராமல் நெருங்கியும் விலகியும் ஓடுவதாக ஏற்படுகிறது.

சந்திரவீதி பூமியை மத்தியிலிட்ட வட்டமாயிராமல் அகண்டாகாரமானதாக விருக்கவேண்டும். (படம், 5.) சூரியனைச்சுற்றிப் பூமி யோடுவதும் இவ்வித மார்க்கமாகவே.

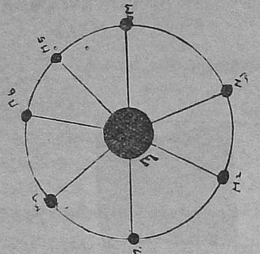

(படம். 5)

இந்த விஷயத்திற்கும் சூரியகிரகணங்களுக்கும் நெருங்கிய ஸம்பந்தமுண்டு. சந்திரன் விலகியிருக்கையில் அமாவாஸை யொத்துக்கொண்டு, கிரகணம் ஸம்பவிக்குமானால், சந்திரனுடைய நிழற்கூர் பூமியை யெட்டமுடியாமல், அதன் கறுநிழலின் தொடர்ச்சிதான் பூதலத்தில் விழும் படியாயிருக்கும். இச்சமயங்களிற்றான் கங்கணக் கிரகணமுண்டாகிறது. சந்திரன் பெருத்துத் தோன்றினால் பூமிக்குச் சமீபித்திருப்பதாகிறது. அப்போது அதன் சாயை கூராக முடிவுபெறுவதற்கு முன்னமேயே பூதலத்தை யெட்டிவிடும். இச்சமயங்களில் பூர்ண சூரியகிரகணங்கள் ஸம்பவிக்கும்.

சந்திரக்கிரகணம்.—சந்திரனுடைய சாயை பூதலத்தில் வீழ்ந்து ஸௌர்யக்கிரகணங்களுக்குக் காரணமாயிற்று. சந்திரன் பூமியைச்சுற்றி வருகையில், பௌர்ணமையன்று சூரியனிருக்கும் திக்குக்கெதிராக மறுபுறமாக வரவே, பூமி அவ்விரண்டு கோளங்களுக்கும் மத்தியில் இருக்கும். இம்மூன்றும் ஒரே ஒழுங்கில் நேராய் வராவிட்டால் ஓர்விதப் புதுமையும் நமக்கு ஏற்படாது. சில வேளைகளில் ஒரே யொழுங்காய் வருவதுமுண்டு. அப்போது சந்திரன் பூமியின் நிழலுக்குட்புகும். சந்திரனுடைய நிழலைப்போலவே பூ நிழலும் இருவிதமானது. உள்ளாக அடங்கியிருக்கும் கறுநிழலும் அதைச்சுற்றி மங்கிய மென்னிழலும் கொண்டது.

சந்திரனோடும் தூரத்தில் பூமிநிழலை குறுக்காக வாளால் அறுத்துவிட்டால், அறுப்புவாய் கீழே காட்டியவிதமாய் நடுவில் கறுத்தும் சுற்றிலும் மங்கியுமிருக்கும்.

பௌர்ணமையன்று, முதல்வீதி வழியாய் சந்திரனோட நேர்ந்தால் அதன் தலம் (அல்லது தலத்தின் ஒரு பகுதி) சற்று ஒளி குன்றுமே யொழிய வேறொரு வித்தியாஸமும் தோன்றாது.

2-வது வீதி வழியாய் ஓடினால் மென்னிழலிலிருக்கும் சமயத்தில் ஒளி சற்றுத்தான் மங்கியும், கறுநிழலில் பிரவேசித்துத் தாண்டுகையில் பார்சுவ சந்திரக்கிரகணமும் உண்டாகும்.

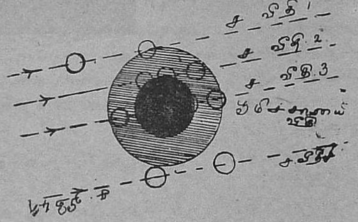

(படம் 6.)

3-வது வீதிவழி யோடுகையில் சந்திரபிம்ப முழுதும் கொஞ்சகாலம் கறுநிழலில் மறைய நேர்ந்து பூர்ண சந்திரக்கிரகணம் ஏற்படும். முதலில் சந்திரபிம்பம் மென்னிழலில் புகுந்து ஒளி குன்றும். சற்று நேரத்தில் கறுநிழலை யெட்டிப் பிம்பம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மறைய ஆரம்பிக்கும். வரவர முழுதும் சாயையில் மறைபட்டு சூரியகாந்தியைப் பூராவாயிழந்துவிடும். பிறகு அடர்ந்த சாயையிலிருந்து சிறுகச்சிறுக மறுபுறம் வெளிப்பட்டு மென்னிழலில் வர ஒளியைப்பெற்று மங்கியிருந்து, பின்னர் முழுதும் விலகி சூரிய வெளிச்சந் தாங்கிப் பிரகாசிக்கும். ஆகவே பூர்ண சந்திரக்கிரகணம், முன்னால் பார்சுவக்கிரகணமா யாரம்பித்துப் பின்னாலும் பார்சுவக் கிரகணமாக மாறி முடிவுபெறும்.

4-வது வீதிவழி போலோடினால் சந்திரக் கிரகணமே நமக்குக் கிடைக்காது.

சூரிய தலத்தில் ஓர் மனிதனின்று நோக்கின், சந்திரக்கிரகணம் பூர்ணமாயிருக்கையில், அதன் பிம்பம் பூ பிம்பத்தின் பின்னோடி யொளிந்து மறுபடி வெளிப்படுவது போலத் தோன்றும். பாரிசுவ சந்திரக்கிரகண காலங்களில் மேற்சொன்னபடி முழுப்பிம்பமும் ஓடி யொளியாமல்

சொன்னபடி முழுப்பிம்பமும் ஓடி யொளியாமல் ஓர் பாகம் மாத்திரம் பூமியின்பின் மறைபடும். அம்மனிதன் கண்ணிற்படும் பூ சந்திரப் பகுதிகள் வெளிச்சம் பெற்றவை யாதலால், சூரியக் கிரகண காலத்தில் எவ்விதக் காட்சியைக் காண்பானே, அதற்கும் மேற்கூறிய காட்சிக்கும் வித்தியாஸ மொன்றும் தெரியாது. இரண்டு வெண்மையான தட்டுகள் ஒன்றையொன்று நெருங்கித் தாண்டிப்பிரிந்து விடுவது போலவே இரண்டு விதக் கிரகண காலங்களிலும் தோன்றும்.

பூர்ண சந்திரக்கிரகண சமயத்தில் சந்திரதலத்திலிருப்போருக்குச் சூரியன் பூமியால் பூராவாய் மறைபடும். பார்சுவக் கிரகண காலத்தில் கருநிழலி லிருப்போர்க்கும் இம்மாதிரியே. பூமென்னிழலி லிருப்போர்க்குப் பாரிசுவ சூரியக் கிரகணம் தோன்றும். ஆகவே, நமக்குச் சந்திரக்கிரகண மேற்படுங் காலங்களில் சந்திர தலவாஸிகளுக்கு சூரிய கிரகண வைபவம். ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். சந்திரபிம்பம் சிறியதாகையால், ஸமபர் ஒத்துக்கொள்ளும்போது நமக்குக் கங்கணக்கிரகணக் காட்சி யேற்படுகிறது. ஆனால் சந்திரதலத்தி லிருப்போர்க்கு இவ்வதிர்ஷ்டம் கிடையாது. அவர்கள் கண்ணுக்குச் சூரியனை விட பூமி எப்போதும் பெரியதாகவே தோன்றும். ஆதலால் பூராவாவது பக்கமாகவாவதுதான் பூமி சூரியமண்டலத்தை மறைக்கும்.

மேலும் சந்திரனோடும் தூரத்தில் பூச்சாயையின் அடர்ந்தபாகம் சந்திரபிம்பத்தைவிட அதிகமான குறுக்களவுள்ளது. அதனால் சந்திரன் புகுந்துவிட்டால் நிழல்பட்டவிடம் தவிர அதைச் சுற்றிக் காந்தியுள்ள பாகமொன்று ஏற்பட நியாயமில்லை. ஆகையால் கங்கண சந்திரக் கிரகணமே கிடையாது.

சூரியக்கிரகணம் சிலவிடங்களிற்றான் தெரியும் சந்திரனுடைய நிழற்படாத பூ பிரதேசங்களில் தெரியாது. அதாவது அவ்விடங்களிலிருப்போர்க்கு முன், சந்திரன் வந்து சூரிய தலத்தை மறைக்காது. சந்திரக்கிரகணமோ அத்தன்மையதல்ல. அதன் பிம்பம் பூமிச்சாயையில் புகுந்து மறைந்து ஒளியற்றுவிடும். ஆகையால் எவ்விடத்திலிருந்து பார்த்தாலும் கிரகணம் பிடித்தே தோன்றும்.

S. பாலகிருஷ்ணய்யர், பீ. ஏ., எல். டி.

4

திருவண்ணாமலை விருபாக்ஷி குகையின்கண் அமர்ந்தருளும் சுவாமிகள்மேல் தோத்திரப்பாக்கள்

IN PRAISE OF THE SWAMI AT TRUVANNAMALI

காப்பு—நேரிசை வெண்பா

வாக்குமன மெட்டாத வத்துவே மாமறையால்
நோக்க வறிதான நுண்ணறிவே—நீக்கமற
எங்கெங்குந் தானா யிருந்தருளும் பேரொளியே
மங்குவினை நீக்க மதி.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

மலர்தலை யுலகில் வல்விரு ளகல
மாதவன் கண்கண்மூன் றுடையோன்
அலருள நினைப்பான் கருதிமா மறையோ
ரருங்குல திலகனுயமர்ந்து
பலபல கலையுங் கற்றின வயதிற்
பன்மலச் சிக்கறுத் தொழித்து
நிலவெனச் சோணகிரியடி தாஞ்ச்
நின்றனன் பராபர நிமலன். (1)

கோதிள மாதர்க் கண்ணெனும் வலையுங்
குஞ்சியா ரணியமுங் கொல்லும்
வாதினன் மதவேள் கைவிலாம் புருவம்
மதர்த்தெழு மலையெனுங் குசமும்
ஒதிடுங் காம வாரியைக் கடந்தே
யுற்றிடிற் காணலாங் கிரிக்கீழ்
ஆதியாய் நடுவாய் அந்தமாம் ஞான
வறிவினை விளக்கிய குருவை. (2)

சமயமுஞ் சமயா தீதமாய்ச் சமயச்
சண்டையர்க் கெட்டொணுத் தருவாய்
அமலமாய் அறிவா யண்டமா யகிலத்
தனைத்தினு நிறைந்திடு மாதி
தமமது விலக்க நால்வருக் கன்று
தானுப தேசஞ்செய் ததுபோல்
எமனுறு முகமாய் அருட்குகை யிருந்தே
யிருவினை யோட்டிய குருவே. (3)

இலக்கண விலக்கி யங்களும் வேத
எழின்மறை யங்கமு யினிதாய்த்
துலக்கிய நீதி சாத்திரம் பிறவுஞ்
சுத்தமாய்க் கற்றுணர்ந் ததனல்

விலக்கிய் மதியை யொருவழிப் படுத்தி
வீறுபே ரருளெனும் வாரி
கலக்கிய வமுதம் உண்டபின் யார்க்குங்
காட்டுவான் கருதிநின் றனனே. (4)

ஊத்தைசே ருடலை யுண்மையென் றுன்னி
யொன்றல வேபடும் பாடு
போத்தனன் பொய்யால் மெய்யதை யுணராப்
பேதையேன் பிறந்தனன் புவியில்
பார்த்தவர் பழிக்க நின்றநான் நின்பாற்
பரிவுட னடைக்கலம் புகுந்தேன்
சேர்த்துநற் குழுவி லாண்டருட் புரிவாய்
செவ்வியோய் ஞானதே சிகனே. (5)

திருவுரு வாகி யையுரு வாகிச்
செப்பிய விரண்டதா யொன்றாய்
உருவமா யருவா யுருவரு வாகி
யொன்றுமில்லாதகு னியமாய்
பெருவழி காட்டும் வத்துவே தானும்
பெற்றனன் அருவிநீர் பெருக்குந்
தருவளர் சோலை யருணைடங் கிரிக்கீழ்
தனிநிலை யோச்சிய குருவே. (6)

வாசகம் படிப்பேன் மனநிலை நிறுத்தேன்
மலக்கயிறறுத்தவன் மான
ஈசனு னெனவே நிட்டையி னடிப்பே
னெண்ணிடு மெற்கருட் கிட்டா
ரேசக மாதி மூன்றதை யொடுக்கி
நின்றபே ரருளொளி நிரப்பி
மாசற நின்னரு ளளிப்பாய்
வான்பொழி கருணைநா யகனே. (7)

திங்களுக் கடுக்கை முடிமிசைத் தவழுஞ்
சிவனருட் பெருக்கினுற் சிறந்தே
யங்கமும் புளகித் திருவிழி கனிந்தா
னந்தமா யங்ஙனே வெழுந்து
பொங்கிய வமுத வாரியுண் மூழ்கி
போதளவுண்ட திலூறும்
எங்கணு யகனே யிருட்குகை விலக்க
யெழிற் குகை மேவிய யிறையே. (8)

செவ்வரி படர்ந்த கண்ணிய ருறவோர்
தீங்கினர் வஞ்சகர் முரடர்
வெவ்விய குணத்தர் பொய்யதே புகன்று
மேதினி வாழ்ந்திடு மிடியர்
ஒவ்விய கல்வி யுணர்விலா மூடர்
உத்தமர்க் கிழிவதை யுறுத்தோர்
ஔவியம் படிப்போர்க் குழுவினிலடியே
னமிழ்ந்திடா வகை யருளுவையே. (9)

கருமலை பகடின் மிசையுறு தருமன்
கரத்துள பாசவங்குசமும்
வெருவிய விழியு மிடிகு ரற் கண்டு
மெய்ந்நடுக் குற்று வாழ் விழந்தேன்
அருமறைக் கெட்டா ஜோதியை யோக
வறிவினுலின்புறப் பிணித்து
மருவிய குருவே லல்வினை வாட்டி
வந்தெனையாண்டருட் புரிவாய். (10)

வெண்பாக்கள்

சுந்தரன் சொன்மாலை சூட்டுந் திருச்சுழியச்
சுந்தரன் மாதவத்திற் றோன்றியதே—சுந்தரஞ்சேர்
வேதம் பழுத்தவாய் வெங்க டரமண
போதம் பழுத்த பொருள். (1)

என்னப்பன் றாள்தேடி யான்செல்வே னென்றுவந்த
என்னப்பன் றாளை யிறைஞ்சுவார்க்—கின்னலுறும்
மாயாப் பிறவிநோய் வாராது வானமுதம்
ஓயாம லுண்பா ருணர்ந்து. (2)

கானற் றெண்ணீருங் கயிற்றரவுங் குற்றிகள்வன்
பான லுறுஞ்சிப்பி பால்வெள்ளி—வானதனிற்
கந்தருவ வூரதுபோற் காட்டுகின்ற பொய்யுடலை
யெந்தவிதமாய்நம் புவேன். (3)

ஏகமுடன் பலவா யென்றைக்கு முள்ளதுவாய்ப்
போகபா மானந்த போதமாய்—யோக
நிலையமர்ந்த வாழ்வின் நிலையமர்ந்த நித்த
கலையமர்ந்த மெய்க்குருவே கார். (4)

வானந் திகழருணை மந்திரத்தி னின்றுபெரு
கானந்த வெள்ள மதுபுரண்டு—ஞானமாய்
புத்தியுநற் பக்திசக்தி போதவருள் நித்தமுக்தி
சித்தியருள் வெற்றிதந்த தே. (5)

ஊனிறந் துள்ள முயிரு மூணர்விறந்து
தானிறந் தாதிபரந் தானிறந்து—வானிறந்து
முற்று முதலொளியாய் நின்றுவளர் மோனகுரு
வத்துவெனை யாட்கொள்ளும் வந்து. (6)

ஆரணத்து மாகமத்து மாய்ந்த பொருளிடத்துங்
காரணத்துங் காரியத்தின் கண்ணின்ற—பூரணத்தின்
மெய்யொளியைக் கொண்டிலகு வேதபா சற்குருவென்
பொய்யொளியைக் கொல்லவினை போம். (7)

ஆசையெலா மற்றவிட மாமதுவே முத்தியென
பேசுமறை யாதி பிணக்குறவே—பாசங்கொளும்

நாயேற் கருளளிக்க ஞானகுரு வாய்வந்த
நீயே வினையறுக்க நில். (8)

பூச்சுக்கும் நங்கையர்கள் பூட்டுகச்சு ளார்முலைக்கும்
பேச்சுக்குந் தீஞ்சொற் பிணக்கிற்கும்—வீச்சுக்கும்
காட்டிக் கொடுக்கின் கடையேன் உயிர்தரியேன்
நாட்டியருள் தந்திடுவாய் நன்கு. (9)

பூஞ்சயன முற்றாலும் பொன்னணியைப் பூண்டாலும்,
தீஞ்சுவைசொற் பூவையர்தோட் சேர்ந்தாலும்—தாஞ்
[சதமென்,
றெண்ணிமிக வாழ்ந்தாலு மென்னபயன் சற்குருவின்,
கண்ணொளிப டாதவர்கள் காண். (10)

பொய்யுடலின் கட்டறுத்து போதநிலையே யறிந்து
மெய்யறிவிலேதனியாய் விட்டருள்வாய்-துய்யவொளி
தற்பரமாய் நின்றிலகு சற்குருவே சாந்தநிலை
அற்புதனே நீதி யதுவாய். (11)

கல்லடிக்கும் நாணாது காமன் கணையடிக்குஞ்
சொல்லடிக்குந் தோற்காது தோன்றுமால்—பல்லடியார்
சிந்தித்து வாழ்த்துந் திருவருணை வெற்பின்றாள்
மந்திரத்தி னின்றபெரு வாழ்வு. (12)

மாதர்த் தொடக்கறுக்கும் வானுலகை யாளுவிக்குந்
தீதறுக்குஞ் சான்றோரைச் சேர்ப்பிக்கும்—ஏதக்
கருவாக்ஷி பூண்டார்தங் கட்டறுக்கு நன்னீர்
விருபாக்ஷி வாழ்ந்தருளு மெய். (13)

பேர்பெற்ற வாழ்வும் பெரும்புகழும் பேருளும்
யார்பெற்றா ரென்னைப்போ லார்பெறுவார்-நேர்பெற்ற
மெய்ப்பொருளை மெய்க்குகையின் மெய்யறிவை மேல்
வழியிற், கைப்பொருளாய்க் கொண்டதினாற் காண் (14)

ஞான குகையடைவர் நல்லறிஞர் நானிலத்தில்
ஈன குகையடைவர் ஏதமுற்றோர்—வானமுதம்
கொப்பளிக்குந் தீங்கனியைக் கோகிலமுட் கொள்ளும்
வேம், பைப்புஜிக்கும் வாயசமே பார். (15)

தலையேறிக் காண்டற் கரும்பொருளை ஞான
மலையேறிப் பார்த்து மகிழ்ந்தேன்—சிலையேறும்
மற்கை மறவர் வயங்குந் திருவருணை
பொற்குகை யுண்ணுழைந்து போய். (16)

கட்டளைக்கலித்துறை

சொல்லற் கெளிய மலத்திடை நின்றுடற் றுன்பமுற்று
மல்லற் கொடு வாயு சேட்டையாற் றன்னவிம் மானிலத்
தில், வெல்லற் கரியதாம் வேள்கணை மேனியில் வித்தி
ரம்செய், யல்லற்படுத லழகோ கிரிக்கிழமர்குருவே. (17)

K. V. ராமசந்திரன்.

உபநிஷத் ரத்தினமாலை

THE SUMMARY OF THE MINOR UPANISHADS

(39) மைத்திராயண்ய உபநிஷத் (24)

வைதிக கர்மங்கள் எல்லாம் பரம்பொருள் ஆராதனம்தான். ஆதலால் யஜமானன் இவைகளை நிறைவேற்றி ஆத்மத்யானம் செய்யவேண்டும். இதனால்தான் வைதிக கர்மங்கள் முடிவுபெறும். இவ்வாறு த்யானம் சென்றடையும் வஸ்து தேவாதிகளுக்கு ஸாக்ஷியாகவிருப்பவனே. இதை ஒரு கதைமூலமாக விளக்குகிறோம். (இந்த உபநிஷத்தில் அநேக உபநிஷத்துக்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் சேர்த்துத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன).

ப்ருஹத்ரதன் என்ற அரசன் சரீர நிலையாமையை உணர்ந்து வைராக்யமடைந்து பிள்ளையிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து விட்டு வனம் போனான். அங்கு கைகளை மேலே உயர்த்திக்கொண்டு ஸூர்யனையே விடாது பார்த்துக்கொண்டு ஆயிரம் நாள் தவமிருந்தான். இதன் முடிவில் மிகுந்த தேஜோவானான சாகாயன்யர் என்ற ப்ரஹ்மவித் இவனிடம் வந்து இவனை எழுப்பினார். அரசன் இவர் காலில் விழுந்து 'எனக்கு ஆத்மவித்தையை உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று வணங்கிக் கேட்டுக்கொண்டான். 'இந்த விஷயம் முன்னமே நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது இதை அடைவது கஷ்டம். வேறு வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்' என்றார். இதைக் கேட்டதும் அரசன்மறுபடியும் வணங்கிப் பரபரப்புடன் தேஹநிலையாமை, உலகச்சிறப்புநிலையாமை,மேற்பதவிகளின் நிலையாமை,ப்ரபஞ்ச நிலையாமை,ஸம்ஸாரத்தின் சக்கிராகாரகதி ஆகிய இந்த விஷயங்களில் தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஞானவைராக்யாதிகளை நன்றாகவெளியிட்டு 'நீர்என்னைக் கரை ஏற்றிவிடவேண்டும்' என்று மன்றாடினான். அரசன் மனம் பரிபாகமடைந்திருந்ததைக் கண்ட

சாகாயன்யர் மிகவும் ஸந்தோஷித்து ஆத்மஞான விஷயத்தைத் தன் குரு மைத்ரேயரிடமிருந்து கேட்டபடி எடுத்து விளக்கத்தொடங்கினர்.

"ஸ்தூல தேஹத்தில் ஜாக்ரதாவஸ்தையில் நான் எனது என்று அபிமானித்து ஸம்பந்தப் படுபவன்போலக் காணப்பட்டும் அதற்கு அப் பாற்பட்டு நிற்பவன் ஆத்மா. ஸ்வப்னவஸ்தை யில் ஸூக்ஷ்ம தேகத்தில் புகுந்து பலவிதப்பட் டிருக்கும் அந்தஃகரண விகாரங்களை அனுபவிப் பவன் போலக் காணப்பட்டும் அப்பாற்பட்டிருப் பவன் இந்த ஆத்மாதான். இதைவிட்டு காரண தேஹத்துட் புகுந்து பரம்ஜ்யோதியாகி தன் ஸ்வந்த ரூபத்தோடிருப்பவனே ஆத்மா. இவன் தான் அழிவற்றவன், பயமற்றவன் ப்ராஹ்மம்.

பின்பு சாகாயன்யர் முன்னர் பிராஜாப திக்கும் வாலகில்யர்களுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத் தை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

முன்னொரு காலத்தில் மிகச் சிறப்புடையவர்க ளான வாலகில்யாள் என்ற மஹான்கள் கிரது என்ற பிரஜாபதியை அணுகி, 'இந்தச் சரீரம் ஜடம், இது எவனுடைய மஹிமையால் உயிருள் ளதுபோலத் தொழிற்படுகிறது. இந்திரியங்க ளுக்கு அது விளங்கவில்லையே! இதை ஏவுகிற வன் யார் என்று கேட்டார்கள்.'

பிரஜாபதி 'பரமயோகிகளைப்போலத் தாக்கற்று ப்ரபஞ்சாதீதமாகி, ஆசையற்றதாகி, எல்லாவற் றையும் பரிசுத்தப்படுத்தும் தன்மைபதாகி, ஏக மேவாத்விதீயமாகி, சாந்தமாகி, ப்ராண மனோ ரஹிதனய், நாசம் குறைதல் அற்று மாறுதவ னகி, நித்யன், அஜன், ஸ்வதந்திரன் ஆகிநிற்கும் வஸ்துவால் இந்தத் தேஹம் தூண்டப்பட்டுத் தொழிற்படுகிறது' என்றார்.

வாலகில்யாள்.—' நடுத்தன்மையுடைய இந் தச் சிறந்த வஸ்துவால் தேஹம் எப்படித் தூண் டப்படுகின்றது என்று கேட்டார்கள்.

பிரஜாபதி.—' இந்த வஸ்து ஸூக்ஷ்மமானது, கர்மேந்திரியங்களால் பற்ற முடியாதது, ஞானேந் திரியத்திற்குப் புலப்படாதது. இதற்குப் புரு ஷன் என்று பெயர். தூங்குபவர் தம் உணர்ச்சி யால் விழித்துக்கொள்ளாததுபோல, இவன் இந்த தேஹத்தில் ஒரு அம்சத்தாலிருக்கிறன் பற்றின்றி. இவனது சித்ரூபத்திற்கே க்ஷேத்ரஞ் ஞன் என்று பெயர். ஸ்ருஷ்டி விசித்ரம் வெளிப் படுவதற்கு முந்தி ப்ராஜாபதி தனிமைபாக விருந் தார். இதனல் அவருக்கு ஸ்ந்தோஷம் பிறக் காது போக, ஆத்மாவை த்யானித்து வெகு பிரஜைகளை உண்டாக்கினர். (தாமேயானர்). அவர்கள் கல்லைப்போல ஜடமாக விருந்தார்கள். இதனல் ஸந்தோஷம் தடைபடுவதைக் கண்டு 'நான் இவைகளுள் புகுந்துகொள்ளலாம்' என்று எண்ணமிட்டார். அதிஸூக்ஷ்ம ரூபம் தரித்து இவைகளுட் புகுந்து இவைகளைத் தன் மயமாக் கிக்கொண்டார். (நெருப்பு இருப்புக் குண்டில் புகுவதுபோல தேஹங்களை அசைக்க பிராணதி கள், ஐந்து வாயுக்களாகப் பிரித்துக்கொண்டன. வைச்வானராக்கினி மூலமாக உஷ்ணத்தை உண் டாக்கினர். இவர் ஹிருதய குஹையிலிருப் பவர். மனஸ்ரூபமாகவிருந்து பிராணனை சரீர மாக உடையவர். ஸத்யஸங்கல்பர். ஆகாசம் போலத் தாக்கற்றவர். இதனுலும் ஒருவித திருப்தி ஏற்படாமல்போக 'விஷயங்களை அனுப விக்கலாம்' என்ற எண்ணம் உண்டாக இந்திரியங்களைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப் பட்டு நின்றான். இந்தப் புருஷனுக்குச் சரீ ரம் தேர், மனம் ஸாரதி, கர்மேந்திரியம் குதி ரைகள், ஞானேந்திரியங்கள் கடிவாளங்கள், பிரகிருதி குறடா ஆகவே சரீரம் தொழிற்படு கிறது. குணஸ்வரூபமான திரையில் மறைந்து கொண்டு கர்மபலன்களை அனுபவிப்பவன் போன்ற தோற்றத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு உண்மையில் தாக்கற்ற ஸாக்ஷியாக இருப்பவ னகிய இவனே ஆத்மா' என்றார்.

வாலகில்யர்கள்.—' ஆத்மா விஷயச் சிறப்பு இவ்வாருக ப்ரபஞ்சாதிகளில் அகப்பட்டுக் காணப்படுங்கால் விளங்கும் ஆத்மா யார்?' என்று கேட்டார்கள்.

பிரஜாபதி.—' இவனுக்கு பூதாத்மா என்று பெயர். இவனுக்குத்தான் எல்லாவித கஷ்டங்க ளும். பூதஸூக்ஷ்மம், ஸ்தூலங்களாகிய தேஹங் களில் இருந்து ஆளும் குணமுடையது இந்த பூதாத்மா. இது தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல எதனோடு ஒட்டாதிருப்பினும், ப்ரகிருதியின் முக்குணங்களால் பாதிக்கப்படுகிறது. மயக்க முண்டாகிவிட, தன்னுள்ளிருக்கும் தூண்டும் வஸ்துவாகிய முற்கூறிய ஆத்மாவை உணராது பேதபுத்தி அகங்கார மமகாரங்களுக்கு இடங்

தந்து பக்ஷிவலையில் அகப்பட்டுத் தவிப்பது போலத் தானே கட்டுண்டு திண்டாடுகிறது. இதனால்தான் இவனுக்கு வருத்தம் அதிகம். கர்திருத்வாதி பாவமுடையவன் இவன். தன் சந்நிதானமாத்திரத்தால் எல்லாவற்றையும் ஏவுபவன் அந்தராத்மா. நெருப்பால் வியாபிக்கப்பட்ட இரும்புகுண்டு கருமானால் அடிபட்டு பல ரூபங்களாகமாறினபோதிலும் நெருப்பு மாறாதும் அடிபடாதும் இருப்பது போல, அந்தர்யாமியால் வ்யாபிக்கப்பட்டு பூதாத்மா, ப்ரகிருதி குணங்களால் அடிபட்டு அநேக நிலைகளை அடைந்து தவிக்கும் அந்தராத்மா நிர்விகாரமாகவே இருக்கும். ஸ்தூலதேஹம் உற்பத்தி, விருத்தி, வெளிப்படுவது, ஆக்கப்பட்டிருக்கும் விதம், வ்யாதிக்கு இருப்பிடமாக இருப்பது இவைகளை யோசித்தால் பூதாத்மாவுக்கு இதனால் மிகுந்த துயர் ஏற்படுவதற்குத் தடையில்லை என்பது விளங்கும். ஸூக்ஷ்மதேஹத்திலிருக்கும் சஞ்சலஸ்வபாவம், மோசக்கருத்துக்கள் நல்ல வேலைகளை மனப்பூர்வமாகச் செய்யாது ஸுகம் விரும்பிச்செய்யும் காம்யத்தன்மை, இவைகளால் பூதாத்மாபடும் துயரத்திற்குக் கணக்கில்லை.

வாலகில்யர்கள்.—'ஓ, பகவானே! இந்த பூதாத்மா இந்தக் கொடிய நிலையை விட்டு சித் ஆத்மாவிடம் ஸாயுஜ்யம் அடையும் விதத்தை எடுத்து விளக்கவேண்டும்' என்றனர்.

பிரஜாபதி.—(முதலில் ஜீவாத்மாவின்கொடிய நிலையை தகுந்த திருஷ்டாந்த மூலமாக விளக்கிவிட்டு)ஸ்வதர்மானுஷ்டானமும், தன்வர்ணாச்சிரமத்தில் விதிப்படி நிற்பதும், வேத மூலமாக ஆத்மதத்வ வித்தையை உணருவதுமே முக்ய உபாயங்கள் கரை ஏற. வேதத்திலிருப்பதுதான் ஸ்வதர்மம். இதை மீறுகிறவனுக்கு ஆசிரமம் நிலைக்காது: தவம் ஸித்திக்காது. ஞானம், தவம், ஓங்காரத்யானம் ஆகியஇவைகள் மூலமாக ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து விடலாம். இந்த ப்ரஹ்மம் முற்கூறிய ஆதி பிரஜாபதிக்கும் அப்பாற்பட்டது. இவன் உண்மை ஸுகத்தைப் பெறுவன். இந்த மார்க்கத்தில் தொடங்கும் பூதாத்மா முற்கூறிய கஷ்டங்களிலிருந்து விடுபட்டு ப்ரஹ்மஸாயுஜ்யம் பெறுவன்'

வாலகில்யாள்.—அக்னி, வாயு, ஸூர்யன், ப்ராணரூபமான காலம், அன்னம், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன், விஷ்ணு இந்த தேவதைகளுள் சிற்சிலர் ஒவ்வொன்றை ஆராதிக்கின்றனர். இவர்களுள் யார் ச்ரேஷ்டம்?' என்று கேட்டார்கள்.

பிரஜாபதி. — 'இதுவரையிலும் கூறிவந்த ஆத்மாவாகிய ப்ரஹ்மத்தின் முக்ய ரூபங்கள் நீங்கள் கூறிய தேவதைகள். இவை எல்லாம் ப்ரஹ்மம்தான். எவனுக்கு எதை ஆராதிப்பதில் ஸந்தோஷம் ஏற்படுகிறதோ அதை ஆராதிப்பதால் யாதொரு கெடுதியும் வாராது. இவர்கள் ப்ரஹ்ம சரீரங்களாயினும் இவர்களை ப்ரஹ்மம் என்று மதித்தே த்யானம் செய்யவேண்டும் ஆராதிக்க வேண்டும். இவர்கள் மாறுபாடுகளை மறைத்து ப்ரஹ்மமாகவே கருதவேண்டும். இப்படிச்செய்வதால் அந்தந்த தேவதையில் கலந்து லோகாந்தரங்களில் உலாவி ப்ரபஞ்ச முடிவில் ஆத்மாவாகிறான் ஆராதிப்பவன். (இதுதான் க்ரமமுக்தி)

(இதன் பின்னர் முற்கூறிய விஷயங்களடங்கிய உபாஸனா மந்திரமாக குத்ஸாயனர்என்ற சிரேஷ்டர் செய்த ப்ரஹ்மஸ்துதியை பிரஜாபதி வாலகில்யாளுக்கு உபதேசிக்கிறார்.)

'இந்தப்ரபஞ்சம் ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தி நாமரூப சூந்யமாக ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருந்தது. அதனால் ஏவப்பட்டு விசித்ரமாகப் பரிணமித்தது. இந்த நிலை ரஜோ ரூபம். ஆத்மாவின் ராஜஸ ரூபம் ப்ரஹ்மா. ரஜஸ் மாறுபட்டு ஸத்வம் தோன்றியது. இந்த ரூபத்திற்கு விஷ்ணு என்று பெயர். இதில் ரஸம் பெருகுகிறது. இது சேதன மாத்திரமாக இருந்து ஒவ்வொரு ப்ராணியிடத்தும் ப்ரதிபிம்பமாகிறது. இதுதான் க்ஷேத்ரஞ்ஞன்: தேஹங்களிலிருந்து ஆட்டிவைப்பவன். இவைகள் எல்லாம் விஷ்ணுவின் சரீரங்கள். ஆத்மா தாமஸ ஸம்பந்தமாகுங்கால் ருத்ரனெனப்படுவான். ஆத்மாவே பலவாகிப் பரவுவதால் பூதாத்மாவாகிறான். இப்படி ஆத்மா ஒன்றே உள்ளும் வெளியும் விளங்கி நிற்கிறது' என்றார் பிரஜாபதி. மேல் ஒழுங்காக உபதேசிக்கிறார்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

I. ஆத்திசூடி விளக்கம்

25. அரவமாடேல்

சப்தம் உண்டாகும்படி செய்யாதே என்பது இதன் பொருள். அதாவது வீண் வார்த்தை யாடாதே என்பதாயிற்று வீண் வார்த்தை அநேகவிதமாக உண்டு. பொய், கோட்சொல்லுதல், பயனிலாச் சொல், கொடுமையான சொல் ஆகிய நான்கும் வாக்கின் குற்றம், என்பர் பெரியோர். இவைகள் எல்லாம் எழவொட்டாது நாவைக் காக்கவேண்டும். இவ்வாறு காக்காவிடில் அநேகவிதக் குற்றங்களுக்கு இடமுண்டாகி வீண் கஷ்டம்தான் உண்டாகும். 'தீயினால் சுட்ட வடு உள்ளாறுமாறாதே வாயினாலே சுட்ட வடு' ஆதலால் அநேகமாக உலகில் ஏற்படும் சண்டைகளுக்கெல்லாம் வீண் வார்த்தைகளே காரணமாக விருக்கும். இப்படி இருப்பதால் வீணுவார்த்தைகளைக் கிளம்பவொட்டாது தடுக்க வேண்டும்.

நாம் கவனியாது நாவை விட்டுவிட்டால் உனக்குச் சிரிப்பு எனக்கு வயிற்றெரிச்சல் என்ற வர்ணனைக்கு இலக்கான சொற்கள் நம்மை அறியாது வந்துவிடும். இதனால் சிலர் மனம் புண்பட நமக்கு முடிவில் கேடே உண்டாகும். இதற்கு ஸாக்ஷி பீமஸேனன் நடத்தையும் அதனால் பின்னர் விளைந்த கேடுமே. ராஜஸூயயாகம் முடிந்ததும் வந்திருந்த அரசர்கள் எல்லோரும் தத்தம் இருப்பிடம் போய்ச்சேர 'துர்யோதனாதி துஷ்ட சதுஷ்டயர்கள் (துர்யோதனன், துச்சாஸனன், கர்ணன், சகுனி) மாத்திரம் தர்மபுத்திரரது மயஸபா விசித்ரத்தைக் கண்டு போகவேண்டும் என்று பின்தங்கினர். ஒருநாள் மயஸபையில் தர்மபுத்திர ரிருந்து ராஜ்யகாரியம் பார்த்திருக்க' வேறொரு புறத்தில் பீமன் முதலியோரும் த்ரௌபதி முதலிய சில ஸ்திரீகளும் இருந்து வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தனர். இப்படி இருக்கையில் துர்யோதனாதியர் ஒருவருக்கும் முன் தெரியப்படுத்தாது தாமாக ஸபையைப் பார்த்துப்போக உள்ளே புகுந்துவிட்டனர். மயன்கட்டி இருந்தமாதிரியில் சிற்சில விடங்களில் தண்ணீர் இருப்பதுபோலவும், 'தடாகமிருக்குமிடத்தில் ஸமநிலம்போலவும், வாயில் இருக்குமிடத்து இல்லாததுபோலவும், இல்லாதவிடத்தில் இருப்பதுபோலவும் தோற்றமுண்டாயிற்று. இந்தச் சிறப்பறியாத துர்யோதனாதியர் ஸாதாரணவிடத்தில் துணிகளைத் தூக்கிக்கொண்டும், தடாகங்களில் விழுந்தும் மூழ்கியும், திண்டாட பீமஸேனாதிகள் வயிறுகுலுங்க நகைத்து கேலிபண்ணினர். ஸ்திரீகள் சும்மாவிருப்பார்களா? துர்யோதனாதியர் வெட்கி இங்குமங்கும் ஓடி வாயில் தோற்றத்தைக் கண்டு விரைந்துசென்று சுவரில் முட்டிக்கொண்டு தத்தளிக்க பீமஸேனாதிகள் மேலும் ஓயாது நகைத்தனர். இதற்குள் தர்மபுத்திரர் அரவமாடேல் என்ற மொழியில் அடங்கியுள்ள ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டு அவர்களை அடங்கிக் கிடக்கச் செய்து துர்யோதனாதியருக்கு ஸபை முழுவதையும் காட்டிவிட ஒரு ஆளையும் அனுப்பினார் துர்யோதனனுக்கு முன் இருந்த பொறாமை இதனால் அதிகப்பட மாயச்சூதாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஓங்கி திடப்பட்டது. அதனால் பாண்டவர்களுக்கு விளைந்த துயரப் பெருங்கடலை அறியாதார் யார்? இதேமாதிரி ராவணன் திக்விஜயம் செய்துவந்த காலத்தில் அயோத்யாபுரி அரசனான அனரண்யரை எதிர்த்து யுத்தகளத்தில் அடித்துத் தள்ளிவிட்டான். யுத்தகளத்தில் எதிரியைக் கொல்வது ஸாதாரணமாயினும், ராவணன் ஸாதாரணமாக அவரைக் கொல்லாது வீண் பரிஹாஸ வார்த்தைகள் பேசி அவரைப் புண்படுத்தி வதைத்தான். அவர் இறக்கும் தருணத்தில் 'என்னை ஒழுங்குக்கு விரோதமாக இவ்வளவு புண்படுத்தினமையால், என் வம்சத்தில் தோன்றும் ஒரு பிள்ளையால் நீ மரணமடைந்து கர்வம் அடங்கக்கடவாய் என்று சபித்து ப்ராணனை விட்டார். ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியால் ராவணன் இறந்ததை எல்லோரும் அறியாரா? ஆதலால் வீண் வார்த்தைகளைச் செலவிட்டால் விளையாட்டு விவாதம் வினைச் சண்டையாகவே முடிந்துவிடும். தீராக் கடும் சொற்கள் போராய் முடியும்.

பெரிய சண்டைசச்சரவுக் குழப்ப காலங்களிலும் வாயை அடக்கி தகுந்ததைக் கூறிவிட்டால் கேட்போர் மனம புண்படாது. பெரிய சண்டையும் சாந்தமாகும். நமது வாக்கால் கொடுமை விளைந்துவிட்ட போதிலும் 'ஐயோ இந்த

பாபத்திற்கு நாம் காரணமானோமே' என்று இரங்கித் தவித்தால் அதனால் துன்புறுபவர்கள் மனக்கொதிப்பும் அடங்கும். நமக்குப் பாப பலனும் வந்து நன்றாகத் தாக்காது. தசரதர் சப்தவேதியால் ஒரு ரிஷிபிள்ளை தண்ணீர் மொள்ளுகையில் ஒரு மிருகம் என்று எண்ணி அடித்துவிட, அவன் பிணத்தை எடுத்துக்கொண்டு குருட்டு ரிஷியிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறித் துக்கித்தார். அவர்களுக்கு ஒரே பிள்ளையாகவிருந்தும் இந்த வாக்கால் அவர் மனம் கனிந்து 'புத்திர சோகம் உன் மரணத்திற்கு முன்பு வரும்' என்று மாத்திரம்தான் சபித்தனர். நயவாக்கு கேட்போர் கோபத்தைத் தணித்து விடும். மேலும் கொடிய எண்ணமுடையவர்களைச் சற்று நிதானித்துப் பார்க்கச்சொல்லும் நயவாக்கு. ராமராவணயுத்தத்தில் ஒருநாள் மாலையில் ராவணன் நிராயுதபாணியாக அடிபட்டு வெட்கி ராமர் முன் நிற்கும்படி நேரிட அவர் அவனை நோக்கி 'அப்பா ராவணா! நீயோ மஹா பலவான். இப்பொழுது ஆயுதங்களை எல்லாம் இழந்து விட்டாய். உன்னை இப்பொழுதே நான் கொன்றுவிடலாம். உன்னிடத்தில் எனக்கு விரோதம் ஒன்றும் இல்லை. நீ ஸீதையை கொண்டு வந்து விட்டுவிடு. உன்னை ஒன்றும் செய்வதில்லை; நிதானி; யோசி; இன்று உன்னை விட்டுவிடுகிறேன். நாளைக்கு வந்து முடிவு சொல். ஸீதையைக் கொண்டுவந்து விட இஷ்டமில்லாவிடில் உன்னை நிர்மூலமாக அழிக்கும்படி நேரிடும். எனக்கு அவ்வாறு செய்யப் பிரியமில்லையாதலால் இப்பொழுது உன்னை விட்டுப் பார்க்கிறேன். போய்வா' என்று புத்தி கூறினார். 'ஸீதையைத் திருப்பி விடுவோமா?' என்ற சஞ்சலம் ராவணன் மனதிலும் உதிக்க அவன் ஊருள் புகுந்தான். தன் துர்மந்திரிகளால் இது மாறிவிட்டது. நயவாக்கு கொடிய விரோதிகளையும் கனிவிக்கும். இம்மாதிரியான நயமான பரோபகார வாக்கே வெளிப்பட வேண்டும்; வீண்வாக்கு வரலாகாது.

இதுபற்றியே வேதமும்ஸத்யம்சொல் என்றும் ஹிதமாயும், மிதமாயும், ஸத்யமாயும் இருக்கும் வார்த்தைகள் சொல்பவன் நாவிருந்தும் ஊமை என்றும் கூறி மௌனவ்ருதத்தின் ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டிருக்கிறது. ஒருவன் இத்தகைய வார்த்தைகளைத்தான் சொல்வது என்று விருதம் பூண்டு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினால், ஸமாசாரப் பத்திரிகை, கச்சேரி வ்யவஹாரம், நாகரீக படாடோபம் நிறைந்த இக்காலத்தில் அதிகமாகப் பேச இடமேயிராது. அவன் தன்னையறியாது அரவமாடேல் என்ற ஔவையார் முதுமொழிப்படியே நடந்து வரும்படி நேரிடும்.

இம்மாதிரி அரவமாடேல் என்ற மொழிப்படிப் பழகிவந்தால் இதன் உட்கருத்துப்படி பழகும் திறன் வரும். ஏன் வீண்பேச்சுப் பேசாதிருக்க வேண்டும் என்று உண்டாகும் சங்கைக்கு ஔவையார் கொன்றைவேந்தனில் மோனம் என்பது ஞான வரம்பு என்று உத்தரம் கூறியுள்ளார். உண்மை ஞானம் ஒருவன் மனதில் குடிகொண்டிருக்குமாயின் மௌனம் அதன் வெளியடையாளமாகவிருக்கும். ஆகவே வீண்பேச்சுப் பேசாதிருப்பின் உண்மை ஞான நாட்டம் நமக்கு உண்டாக ஏற்பட்ட மௌனம் திடப்படும். இங்கு மௌனம் வாக்கு நிலையிலிருந்து உண்மை நிலைக்கு ஏறிவிடும். மௌனம் கலகம் நாஸ்தி என்பது வாக்மௌனத்தைப்பற்றிக் கூறிய போதிலும் உள் மௌனத்தில் பொருத்தியும் மௌனம் மனச்சஞ்சலமகற்றி சாந்தி பிறக்கும்படிசெய்யும் என்றும் கொள்ளலாம். இந்த மௌனரஹஸ்யம் தான் கல்லால் நீழலில் ஸநகாதி யோகிகளுக்குப் பரம்பொருள் தக்ஷிணாமூர்த்தியாகி உபதேசிப்பது.

அரவமாடேல் என்ற வாக்கியத்தின் முடிவாகிய ஞானவரம்பாகிய மௌனத்தின் நிலை பின்வரும் கதையால் நன்கு விளங்கும். மூன்று ரிஷிகள் ஸ்வர்க்கம் நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். போகும்வழியில் ஒரு பருந்து பாம்பு ஒன்றைத் தூக்கிப்போவதைக் கண்டார்கள். அப்பொழுது ஒரு ரிஷி 'இது என்ன துக்கம் இந்தப் பஞ்சையான பாம்பு அநியாயமாக இந்தப் பருந்தின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்துகிறதே! என்று சொல்லிப் பரிதபித்தார். உடனே அவர் பூமியைநோக்கி விழுந்துவிட்டார். இதைக் கண்டு மற்றொரு ரிஷி 'இக்கொடிய பாம்பிற்கு இம்முடிவே தகுந்தது' என்று சொல்ல அவரும் கீழே விழுந்துவிட்டார். மூன்றாம் ரிஷி 'பிரபஞ்ச விசித்ரத்தின் நியாயாந்யாயங்களை எடுத்துக்கூற நமக்கு என்ன வல்லமையிருக்கிறது? உண்டென்று சொல்வதற்கும் இல்லை என்று சொல்வதற்கும் நமக்கு என்ன அதிகாரம். பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு அவராலேயே பரவப்

பெற்ற இவ்வுலகில் நடக்கும் விஷயங்களை அநியாயம் என்று கூற நமக்கு அதிகாரமும் இல்லை. ந்யாயம் என்று கூற எவ்வாறு மனம் துணியும். அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது. நடப்பவைகளைக் கண்டு மனங்கோணாது செய்வனசெய்து பொறுமையுடனிருத்தலே நமது கடமை' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு மனதை ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டு மௌனமாக விருக்க யாதொரு கஷ்டமும் இன்றி ஸ்வர்க்கம் சென்றடைந்தார்.

இதுபோலவே ஸ்ருஷ்டி விசித்திரத்தில் நாம் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து பொறுமையுடன் இராது வீணாக ந்யாயம் தீர்க்கப் புகுந்தால் பொதுவாகப் பாபம் வரும் என்பதை விக்கிரமாதித்தனுக்கு வேதாளம் இட்ட நாற்பது விடுகதைகளுள் ஒன்று நன்றாக விளக்கும். வேதாளம் சொல்லுகிறது: 'ஒரு ஊரிலே ஒரு பிரபு பெரிய ஸமாராதனை செய்தார். அதற்குத் தயிர்க்காரிகள் தயிர்கொண்டு வந்தனர். வழியில் கருடன் ஒரு பாம்பைப் பிடித்துப்போக அது வேதனை பொறுக்கமாட்டாது விஷத்தைக் கக்கியது. சில துளிகள் தயிர்ப்பானையில் விழுந்தன. தயிர்க்காரிகளு் பிரபுவீட்டில் தயிரைக் கொடுத்துவிட்டுப்போயினர். பரிசாரகர்கள் இதை எடுத்து நீரைவிட்டு மோராக்கி ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வார்த்துவிட்டனர். சாப்பிட்டவர் கையலம்பி முடிவதற்கு முன் எல்லோரும் பிணமாகி விழுந்தனர். இந்த ப்ரஹ்மஹத்தி கருடனதா, பாம்பினதா, தயிர்க்காரிகளதா, பரிசாரகர்களதா, பிரபுவதா, யாரது?' என்று வேதாளம் கேட்டது. பார்த்தான் புத்திமானான விக்ரமாதித்யன். ஒருவரதென்று குற்றம் குறிப்பிடவும் முடியவில்லை. எல்லோரும் சேர்ந்து ப்ரஹ்மஹத்தி உண்டாகக் காரணமாகவும் இருக்கின்றனர். இந்த மாதிரி தர்மஸங்கடவிஷயத்தில் பாபம் இன்னாரது என்று எவன் கண்மூடித்தனமாகக் கூறுகிறானோ, அவனதே இந்த ப்ரஹ்மஹத்தி' என்று முடிவுகூறி விட்டான். இதுபோலக்கடவுளால் நடாத்தப்படும் இவ்வுலகில் நியாநியாய விவேசனம் செய்து வீண் தர்க்கம்செய்யும் வாக்கை அடக்கி எது தர்மப்படி எந்த ஸமயத்தில் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்து மனச்சஞ்சலமின்றி எல்லாவற்றிலிருந்தும் நன்மையை க்ரஹித்து மௌனமாகவிருந்து அரவமாடேல் என்ற வாக்கியப்படி நடப்பதே ரஹஸ்யமான தத்வ வழியாம்.

II. மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

BARGAINING WITH GOD.

There was a certain great king who went to hunt in a forest, and there happened to meet a sage. He had a little conversation with him and became so pleased with him that he asked him to accept a present from him. "No" says the sage, "I am perfectly satisfied with my condition. What do I care for your presents though you be an emperor. The emperor says "Just to purify myself, to gratify me, take some presents from me and come with me into the city" At last the sage consented to go with the emperor, and he was brought into his palace wherein were most wonderful things. The emperor asked him to wait a minute, while he repeated his prayer. He went into a corner, and began to pray, "Lord! give me more wealth, more children and more territory." In the meanwhile the Sage got up and began to walk away. The emperor went after him saying, stay sir! you did not take my present and are going away." The sage turned round to him and said, "Beggar! I do not beg of beggars what can you give? You have been begging yourself all the time. What is the difference between love and shop-keeping, if you ask God to give you this and give you that!!"

கடவுளுடன் வ்யாபரம் செய்தல்

ஒரு பெரிய அரசன் காட்டில் வேட்டைக்குப் போய் ஒரு பெரியவரை ஸந்தித்தான். கொஞ்ச நாழிகை அவருடன் வார்த்தையாட, அவனுக்கு அதிகஸந்தோஷம் வந்துவிட்டது; ஆதலால்தான் கொடுக்கும் வெகுமதியை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டான். 'வேண்டியதில்லை; என் நிலையில் எனக்குப் பூர்ண திருப்தி. நீ சக்ரவர்த்தியாயினும் உன் வெகுமதி எனக்கு எதற்கு?' என்று மறுத்துவிட்டார் மஹான். 'நான் பரிசுத்தனாகி திருப்தியடையும்பொருட்டு கொஞ்சம் வெகுமதி பெற என் பட்டணத்திற்கு எழுந்தருளவேண்டும் என்று மன்றாடினான் அரசன். முடிவில் அரசனோடு போக விசைந்தார் பெரியவர். உடனே அத்புத விஷயங்கள்நிறைந்த அரசன் அரண்மனைக்குள் அவரைக் கொண்டு விட்டார்கள். தான் பிரார்த்தனைசெய்து முடியும்வரையில் கொஞ்ச நாழிகை பொறுக்கவேண்டும் என்று அரசன் பெரியவரை வேண்டிக் கொண்டான். பின்னர், ஒரு ஓரமாகச் சென்று 'நாதா! இன்னும் ஏராளமான செல்வம், குழந்தைகள், ராஜ்யங்கள் ஆகிய இவைகளைத் தந்தருள வேண்டும்' என்று கடவுளைக் கேட்டுக் கொள்ளத்தொடங்கினான். இதனிடையில் பெரியவர் எழுந்து நழுவிவிட்டார். சக்ரவர்த்தி அவரைத் தொடர்ந்து சென்றான். 'ஐயா சற்று நிதானியும். என்னிடம் வெகுமதி பெற்றுக்கொள்ளாது நடந்துவிடுகிறீரே' என்று கதறினான். போன பெரியவர் திரும்பி நோக்கி 'அடே பிச்சைக்காரா! ஏழைகளிடம் நான் வாங்குவதில்லை. உன்னால் என்ன கொடுக்க முடியும்? நீதான் இதுவரையில் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாயே! கடவுளை நோக்கி, இதைத் தர வேண்டும் அதைத் தரவேண்டும் என்று கேட்டு வருவாயானால், பக்திக்கும் வ்யாபாரத்திற்கும் பேதம்தான் என்ன?' என்று புத்திமதி கூறினார்.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தா நேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும் சந்தாத் தொகை அனுப்பும்போதும் தமது விலாஸத்துக் கெதிரேயிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப்பிடாத பக்ஷத்தில் வீண் காலதாமதமாகும்.

மானேஜர்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

நந்தன் சரித்திரம்

3. கழனிச்சருக்கம்

அல்லது

நந்தன் பக்தி தடைபட்டோங்கியது

முன் எடுத்து விஸ்தரிக்கப்பட்ட திருப்புன் கூர்ச் சருக்க விஷயத்தை —

ஜாதியில் நீசரவர்—பேணிச்
சாருந்தொழில் முறையாரும் பகல்
திருப்புன்கூர்சென் றானைக்—கண்டு
சேவித் திசைபாடிப் பாவித்தபின்
தில்லைச் சிதம்பரத்தைக்—கண்டு
ஸேவிக்க வேண்டுமென் றுவலுடன்
நாளைப்போவேன் என்று-ராம்
நாடும் பறையர்கள் ஓடிவந்து
அண்ணே நீ போகாதே—நமக்
காண்டை பொல்லாதவன்வேண்டிக் கொள்ளான்
பாப்பாரச் சாதியுண்டே—என்ன
பாடுபடும் முழுக்காடு மங்கே
நமக்கும் திருநாளோ—அந்த
ஞாயமுண்டோ யென்ன மாயமிது
வென்றே தடைசெய்தார்—சிவன்
வேடிக்கைதான் என்று நாடிக்கொண்டே
அறியாது போலிருந்தார்.

என்று ஒருவாறு சுருக்கிக்கூறி பின் இந்தச் சருக்க விஷயத்தையும் குறித்தார் ஸ்ரீமத் கோபால கிருஷ்ண பாரதி அவர்களும்.

திருப்புன்கூரிலிருந்து திரும்பிவந்தது முதல் எப்படியாவது சிதம்பரத்தில் ஆனந்த நடனம் புரியும் நடராஜப் பெருமானைத் தரிசித்திட வேண்டும் என்ற ஆவல் அதிகப்பட்டுக்கொண்டே வந்தது நந்தனுக்கு. இரவும் பகலும் ஓய்வு ஒழிவு இன்றி 'எப்பொழுது நமக்கு அந்த ஆனந்த ஸேவை கிடைக்கு' மென்று ஏங்கி உருகத் தொடங்கி விட்டான். கழனியில் வேலைசெய்யும் பொழுதாகட்டும், வீட்டில் சும்மா இருக்கும் பொழுதாகட்டும், உறங்குவதற்காகப் படுத்துக்கொள்ளும் பொழுதாகட்டும், இதுபோல எந்த ஸமயத்திலாகட்டும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதியாதி பஞ்சகிருத்திய தாண்டவமாடும் அம்பலக் கூத்தனிடம் அவன் மனம் ஈடுபட்டிராத காலமே இல்லை. ஒவ்வொரு நாளும் தன் யஜமானிடம்

சென்று சிதம்பரம் போய்வர அனுமதி கேட்கலாம் என்று எண்ணுவான்; 'மாட்டேன்' என்று அவர் மறுத்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று மயங்கி அவ்வாறு செய்யத் துணியாது பின்னடைவான். தம் தோழர்களிடம் தினம் 'நாளைக்குப்போவேன் சிதம்பரம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே இருப்பான். நாளை நாளை என்று கூறிய தினங்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு என்று மாறி, நேற்று, மூன்றாம் நாள் என்று போய்க்கொண்டே இருந்தனவே ஒழிய, நந்தனார் சிதம்பரத்திற்குப் புறப்பட்ட பாடுகூட இல்லை. இந்தப் பக்தி ஆராமையை 'நாளைப்போகாமலிருப்பேனோ' என்ற கீர்த்தனமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இவர் தோழர்கள் இவரை 'நாளைப்போவார்' என்ற பட்டப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். ஆதலால் இவருக்கு திருநாளைப்போவார் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இந்த விஷயங்களை சேக்கிழார் ஸ்வாமிகள்,

"இத்தன்மை யீசர்மகிழ் பதிபலவும் சென்றிறைஞ்சி
மெய்த்திருத் தொண்டுசெய்து விரவுவார் மிக்கெழுந்த
சித்தமொடும் திருத்தில்லைத் திருமன்று சென்றிறைஞ்ச
உய்த்தபெருங் காதலுணர் வொழியாது வந்துதிப்ப.
அன்றிரவு கண்டுயிலார் புலர்ந்ததிற்பின் அங்கெய்த
ஒன்றியணை தருதன்மை யுறுகுலத்தோ டிசைவில்லை
யென்றிதுவும் எம்பெருமான் ஏவலெனப் போக்கொழி
[வார்
நன்றுமெழுங் காதல்மிக நாளைப்போ வேன்என்பார்.
நாளைப்போவேன் என்று நாள்கள்செலத் தரியாது
பூளைப்பூ வாம்பிறவிப் பிணிப்பொழியப் போவாராய்"

என்று வர்ணித்திருக்கிறார்.

இப்படியிருக்க நிஜபக்தியின் வாஸனைகூட இல்லாத ஆதனூர் பறைச்சேரி வாஸிகள் நந்தனார் நாளுக்கு நாள் மாறுபட்டு வருவதை முதலில் இதென்ன புதுமை என்ற ஆவலுடனும், வரவர இதென்ன விபரீதம் என்ற மனக்குழப்பத்துடனும் நோக்கத் தொடங்கி விட்டனர். சிவநாம ஸங்கீர்த்தனம் அடிக்கடி செய்தல், அடிக்கடி மேனியில் திருநீறு பூசுவது, த்யானத்தில் கண்மூடி நிலைப்பது, முதலிய வெளி குணங்களையும் மேலும் நந்தன் மனம் முற்றிலும் மாறிவிட அதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் பூர்ண அடக்க ஒடுக்கம், அடிக்கடிப் பரவசப்பட்டுக் கடவுளைப் பற்றி ஸம்பாஷித்தல், அதை நினைத்தும் அதை உரைத்தும் இருப்பதையும் அன்றி வேறொன்றும் செய்யத் திறனற்றிருக்கு நிலை, 'வேலையிலிருக்கும் பொழுதே ஏற்படும் மன ஒடுக்கம் முதலிய ஆத்ம குணங்களையும் கண்ட அவர் மூட உறவினர்களுக்கும் தோழர்களுக்கும் உண்மையான மனக்குழப்பம் உண்டாகிவிட்டது. தமக்குப் பழக்கமாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஒழுங்கிற்கு விரோதமாக ஏற்படும் எதைக் கண்டாலும் அவர்களுக்குப் பயம் உண்டாகி விடுவது இயற்கையே! தன் கொடுமையாயும் முரட்டுத்தனமாயும் உள்ள கூட்டத்தார்களது ஆட்டம் முதலியவைகளில் அவர் சேரவேமாட்டார். மாம்ஸம் கள்ளு முதலியவைகளில் ஈடுபட்டு நிற்கும் வாஸனையே அவனுக்கு நீங்கிவிட்டது. ப்ராணிவதம் ஒரு பெரும் பாபம் என்ற எண்ணம் அவனிடம் குடிகொண்டுவிட்டது ஸமயம் வாய்த்த வேளையில் அதை நடந்தேற வொட்டாது தடுக்க முயலுவான். அடிக்கடி தன் கூட்டத்தார் சேர்ந்து வம்பளக்கத் தொடங்குகையில் தான் அதைக் கவனியாது ஒரு மரத்தடியில் ஒதுங்கிப்போய் உட்கார்ந்துகொண்டு தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் ஸ்ருஷ்டி விசித்திரத்தை நோக்குவான். அவைகளைக் கண்டு ஆச்சர்ய பரவசனாகி, செடி, நதி, மலை, மரங்கள் முதலிய இவைகள் சிறப்பில் ஈடுபட்டு 'ஆஹா! இந்த மாயாத்தோற்றங்கள் விபூதி வைபவங்கள் எல்லாம், நடராஜர் ஊன்றியிருக்கும் காலின் மஹிமையல்லவா? இவை எல்லாம் அழகுடையன என்பதற்கு என்ன ஸந்தேஹம்? ஆயினும், உம்மிடம் வந்தடைந்து உம்மை உள்ளபடிக் கண்டு களிக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் கொள்ளுகிறதே மனம். உம்மைத் தோற்றமாத்திரமாகக் காணாது உள்ளபடி காண வேண்டும் பரம்பொருளே! என்று ஆவலுடன் ஏங்கி பரவசமாவான். உடனே நடராஜர் குஞ்சித பாதத்தில் கருத்தைச் செலுத்தி 'உமது திருவடி நிழலில் என்று வந்து அமர்ந்து இளைப்பாறுவேன் கருணாகரக்கடவுளே' என்று ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக அரற்றுவான்.

ஒரு நாள் நந்தனார் ஆனந்தக்களிப்பு மேலிட பரவசமாக விருந்தார். இந்த நிலை 'காணாமலிருக்கலாகாது பாழுங் கட்டை கடைத்தேற வேண்டியிருந்தால்' என்ற ஆனந்தக்களிப்பாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நந்தனுக்குப் புத்தி கூறித்திரும்ப, சேரியிலுள்ளோர் முயன்று ஒரு பெரிய கிழவனை அவனிடம் அனுப்பிவித்தனர். அவன் 'நியாயம் தானோ நீர் சொல்லும் ஓய் நந்தனாரே நம் சாதிக்கடுக்குமோ' என்று

பலவாருகப் புத்திமதி கூறினன். நந்தனர் அவரைப் பார்த்து 'சிதம்பர தெரிசனம் காணுவிடில் இந்த ஜன்மம் ஸபலமாமோ' என்று பலவாருகக் கூறி, 'மீசை நரைத்துப் போச்சே கிழவா ஆசை நிறைக்கலாச்சோ' என்று பலவாருக அவனுக்கு அவன் அபாய நிலையை விளக்கினர். பின்னர் நடராஜ பக்தியைப் புகட்டிவிட்ட பெரிய கிழவன் 'பேரானந்தக் கடலாடி' வந்தான், எல்லோரையும் நோக்கி,

"ஒருதர மாகிலும் சிவசிதம்பரம் என்று
உரைத்திடீ ரென்றுண்மை கூறிய
திருநாளைப்போவார் இந்தச் சேரிக்கும் ஊருக்கும்
யாருக்கும் பெரியவர் திருநாளைப் போவார்"

என்று வியந்து பேசி, 'அடாதுசெய்தால் படாது படுவீர்—விடாது பாவம்: தேடாதே' நந்தனை என்று எல்லோரையும் எச்சரிக்கைசெய்தான்.

இப்படி என்ன மாற்றப்பார்த்தும் முடியாமல் போய்விட்டது. நந்தனர் வேறு ஒருநாள் முற்கூறியபடி த்யானத்திலிருந்து விட ஆனந்தபாஷ்பம் ஆருய்ப்பெருகத் தொடங்கியது: பாவசமாகி தேஹ உணர்ச்சியின்றிச் சித்திரதீபம்போல நின்றுவிட்டார். இந்த ஸமயத்தில் நந்தன் நிலையின் ஸ்வரூபம் என்ன என்று உணர ஒரு பறையன் அருகேபோய்த் தொட்டுப் பார்த்தான். அவனுக்கு தேஹ உணர்ச்சியே இல்லாமலிருப்பதையும், அவன் தேஹமெல்லாம் நனைந்திருப்பதையும் கண்டு நந்தனுக்கு ஏதோ விபரீதம் வந்துவிட்டது என்று கூக்குரலிட்டு விட்டான். எல்லோரும் இது உண்மைதான் என்ற உடனே நம்பிவிட்டனர்: நந்தனை சிலர் சென்று கத்திரிக்காய்க் கூடையைப்போலக் குலுக்கி கலைத்து 'என்ன ஸங்கதி உடனே சொல்,' என்று அதட்டினர். என்ன சொல்லுவான் நந்தன் 'கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்ற பூர்ண நம்பிக்கை வந்துவிட்டால், அவரிடம் ஈடுபடாமல் எப்படி இருப்பது?' என்று மனமுருக தழுதழுத்த குரலுடன் அடக்கமாக மறுமொழி கூறிவிட்டான். இது பறையர்களுக்குத் திருப்தியாகப் படவில்லை. உடனே ஒரு கூட்டம் சேர்த்துவிட்டனர். இந்த விஷயத்தை அதில் விஸ்தாரமாகப் பேசி எல்லோரும்ஒரே மனதுடன் 'நந்தன்நோய், தெய்வாபராதத்தால்தான் வந்தது, நாம் அடிக்கடி அவர்களுக்கும் பூசை போடாதது நமது குற்றமல்லவா? ஆதலால் நாளைக்கே ஒரு பெரிய பூசைபோட்டுவிடவேண்டும்' என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தனர்.

வெகு விசேஷமாக பிடாரி பூசைக்கு வேண்டியவைகள் தயார் செய்யப்பட்டன. ஒரு பெரிய பந்தல்போட்டு அதை வாழைமரம், தேங்காய் மாவிலை, கொடிகள் முதலியவைகளால் அலங்கரித்து விட்டனர். ஆடு கோழிகள் ஏராளமாகப் பலிக்காகக் கொண்டுவரப்பட்டன. பூசாரியாகப் பெயர் பெற்ற ஒரு வள்ளுவனும் வந்துவிட்டார். வீரன் இருளன் காட்டேரி என்ற படாரிக்கூட்டத்தார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கோரமான மண் பொம்மையும் தயாராகிவிட்டது.

மறுநாள் காலையில் பறச்சேரி முழுவதும் அந்தப் பந்தலுள் வந்து கூடிவிட்டது. மண் பொம்மைகள் ஏற்றத் தாழ்வுப்படி ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டன. ஆடு கோழி கள்ளு எல்லாம் அங்கு வந்துவிட்டன. நந்தனைப் பலர் பிடித்து அந்தக் கூட்ட மத்தியில் வைத்துக்கொண்டார்கள். (இப்படி பலாத்காரம் பண்ணுவது அநுவசியம்தான்.) பெரிய பூசாரியாகிய வள்ளுவனர் உடுக்கடித்தார். உடனே காது செவிடுபட தப்பட்டைகள் அடிக்கப்பட்டன. தாரைகள் முழக்கப்பட்டன. எல்லாம் ஒரே காலத்தில் ஓய்ந்தன. கொஞ்சநாழிகை நிச்சப்தம். உடனே வந்துவிட்டது ஆவேசம் வள்ளுவனர்மேல். கடவுள் நேரே புகுந்துவிட்டார் அவனுள், பெருங் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு கிளம்பிக் குதிக்கத் தொடங்கிவிட்டான் பூசாரி. அவனைப் பத்துப் பெயர்கள் பிடித்திழுத்துக்கொண்டிருப்பதை நோக்கினல், ஸ்வர்க்கத்திற்குப் பறந்துபோய்விடாது அவர்கள் தடுப்பதுபோலத் தோற்றியது. இப்படி இருக்க உடுக்கை அசைத்துக்கொண்டு தகுந்த அங்க, அடையாளங்களுடன் பின்வரும் குறி

களைக் கூறலுற்றார் வள்ளுவனார். 'நந்தன்! நந்தன்!! நந்தன்!!! நந்தன்!!!! இந்த நந்தனுக்கு சந்தைப்புளிய மரச்சடையாண்டி பிசாசு பிடித்துவிட்டது! அவன் அழுவான், சிரிப்பான், ஓடுவான், பிதற்றுவான் (பிசாசு பிடிக்காதவர்கள் இவ்வாறு செய்வதில்லையா ?) அப்படிச் செய்கிறானா இல்லையா ?' என்று கேட்டான்.

பறையர்.— ஆம், ஆம், நெசம் நெசம்! சாமிச் சொல்ரது நிசம். சாமி என்னமா சொல்லுது பாத்தியா' என்று எல்லோரும் கூக்குரலிட்டு மறுமொழிகொடுத்தனர். நந்தன் ஒன்றும் சொல்லாது 'நாதா! உமது ஆனந்தத் தாண்டவ வைபவத்தை என்ன சொல்வேன்! உமது தீர்க்க நாடகத்துள் இப்பொழுது நடப்பது ஒரு காட்சியல்லவா ?', என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தான். 100 ஆடு, 200 கோழி, பலிகொடுத்து பானை பானையாகக் கள்ளுடன் சேர்த்துப் படையுங்கள் கருப்பணன் கூட்டத்திற்கு. உடனே நந்தன் பித்தம் தெளியும்.' இத்தனை நாள் பூசை போடலே. சாமிக் கோவிச்சிண்டாங்க'என்றது பூசாரி ஆவேசம். ஆவேசம் ஒய்ந்தது. உடனே நல்ல வயது உள்ள பறையர்கள் பாடி ஆடத் தொடங்கி விட்டனர்.

புலை.—எல்லைப்பிடாரியே! கொல்லையாள் தெய்வமே!
பாழுமிந் நந்தனை வாழ்விப்பாய்—என்றார்.

நந்.—நடேசன் என்தலைவன் நாத னவனல்லாற்
கஷ்டத்தை போக்குங் கடவுளே—தென்றார்.

புலை.—முண்டாசு கட்டியிருள் மண்டுமுடல் வீரனே,
கொண்டாடி யுன்பாதங் கும்பிட்டோ—மென்றார்.

நந்.—பண்ணையெலாந் தானகிப் பரந்துநின்ற பெரி [யார்க்கு
முண்டாசு கட்டுவது முடியாதே—என்றார்.

புலை.— (புகழ்ச்சியாக)
இலங்கு வீரமுக இருளப்ப வள்ளலே
கலங்கா டிகொடுன் துலங்கு வயி—றென்றார்.

நந்.—மோசப்போய் தொழல்விட்டு மூடர்காள் அன்பு [மருள்
வீசுஞ்சிற் றம்பலனைப் பூஜைசெய்—என்றார்.

ஆவேசமாக ஆடிவரும் பறையருக்கு நந்தன் ஆனந்த உபதேசம் செவிக்கேறவேயில்லை. காதில் பட்டபோதிலும் அவர்கள் அதைக் கவனிக்கவும் இல்லை. ஆட்டம் முடிந்ததும் பெரும் கொண்டாட்டம் தொடங்கிவிட, ஆடு கோழிகளுக்குத் திண்டாட்டம் வந்துவிட்டது. அறியா ஆடு கோழிகள் கதிக்கு வருந்தி மனமுருகி நந்தன் அதை எவ்வளவோ தடுக்கமுயன்றான்! பயன் படவில்லை. ஆதிமூர்த்தியான பரம் பொருள் கருணை சிறப்பு முதலியவைகளை புங்கானு புங்கமாக வர்ணித்து, கெட்ட தெய்வங்கள் கொடுமையான வழக்கங்கள் இவைகளை விட்டுவிட்டுத் தன்னோடு நித்யானந்த நடேசனை ஆராதிக்க வரும்படி எவ்வளவோ சொன்னார். 'எல்லோரும் வாருங்கள். சுகமிருக்குது பாருங்கள்' என்று கூவியழைத்துப் பார்த்தார். எல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீர்போல வீணானது மன்றி, நந்தனுக்கு நிச்சயமாகப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்ற பொது எண்ணத்தையும் திடப்படுத்திவிட்டது. துக்கம் அடைத்துக் கொண்டு கிளம்ப மூடர் திருக்கூட்டத்தை விட்டு விலகி, 'ஈசா நீரேதான் இவர்களை ஈடேற்ற வேண்டும்,' என்று வேண்டிக்கொண்டான். இதனால் சிதம்பரம் போகவேண்டும் என்ற எண்ணம் வரவர அதிகமாகிக்கொண்டு வந்தது ப்ராஹ்மண யஜமானரிடம் சென்று உத்தரவு கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் மாறாது அவன் உள்ளத்தில் குடிகொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது.

இப்படியிருக்கையில் புலையர்கள் தமது பூசைகள் எல்லாம் வீணானது கண்டு தோன்றாத் தெய்வங்களைவிட்டுத் தமக்கு முன்னறி தெய்வமாக விருந்து அடக்கியாளும் பண்ணைக் கடவுளான ப்ராஹ்மணரிடம் சென்றுமுறையிட்டனர்.

நொண்டிச்சிந்து—பைரவி—ஆதிதாளம்

ஐயே ஒரு செய்திகேளும்—உங்கள்
அடிமைக்காரப் பறையன் நடத்தை எல்லாம்
வரவரக் கெட்டுப் போச்சு—சேரியில்
வழக்கமில்லாதபடி பழக்கமிட்டான்

குடியிருக்க மாட்டோம்—எப்போதும்
கூக்குரல் போடுகிறான் ஆக மறந்தே
இருப்பான் ஒருவேளை—கொள்ளாத
ஏக்கமடைந்தவன் போல் நாக்கை வளைத்துச்
சிரிப்பா னொருவேளை—தில்லைச்
சிதம்பர மென்றுசொல்லி மதம்பிடித்தே
அழைப்பா னொருவேளை—எங்களை
அண்ணேவா வென்றுசொல்லிக் கிண்ணாரங்கொ
குதிப்பான் ஒருவேளை—திக்குமுக்கல் [ட்டி
கொண்டவன் போலெதையோ கண்டவன்போல்
களிப்பான் ஒருவேளை—மரம்போலே
கையசக்கல் காலசக்கல் மெய்யசக்கலும்
இருக்கா தொருவேளை—தாளம்போட்
டெக்களித்து கொட்டியே குடிசையுட்புகுந்து
பேசா னொருவேளை—கண்ட தெல்லாம்
பிரட்டென்று சொல்லுவான் முரட்டுத்தனம்,
மன்னர் சாமிபோலே—கிளம்பி
வாய்விட்டலறும் குரலுரெட்டுமே
ஐயோ சிவனே என்பான்—கீழே
புரண்டழுவானே யாரையும் தொழுதெழுவானே
தூண்டி மீனது போலே—துள்ளித்
துள்ளித் துடிப்பான் பற்களைக் கடிப்பானே
இது வென்ன காரணமோ—எங்களுக்
கீனமா யிருக்குது மான மல்லவோ
கருப்பண்ண சாமி தானும்—இருளன்
காட்டேரி வீர னிவன் வீட்டேரியோ
பாவாடை துரை தானோ—ரண
பத்திர காளியோ உன்மத்த வீரனோ
பூசைகள் போட்டுப் பார்த்தோம்—ஒன்றிலும்
போவ தில்லை காரிய மாவதில்லையே
எங்கள் வள்ளுவ னாரைக் கேட்டோம்—அவர்
எடுத்துச் சொன்னார் இதை விடுத்துச் சொன்னார்
மயான ருத்திரனார்—பிடித்து
வாட்டுதடா இப்படி யாட்டுதடா
தெளியா தென்று சொன்னார்—ஐயே
தெளியா தென்று சொன்னார்.

என்றிப்படிக் கூறி 'சேதிசொல்ல வந்தோம், நந்தனார் சேதி சொல்ல வந்தோம்' என்று முடித்தனர். 'அவன் சிதம்பரம் போக உத்தாவு கேட்க வரும்பொழுது பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன், நீங்கள் போங்கள்' என்று ப்ராஹ்மணர் அவர்களை அனுப்பிவிட்டார்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

"அன்பர் துஞ்சிடிற் றுஞ்சுத லாங்கவர்
துன்பமெய்திடிற் றுமுமத் துன்புற
லின்ப முற்றிடி லின்புற் றிருத்தலே
மன்பெ ருந்தவங் கற்புடை மாதரே."

சாந்தை அல்லது பேர்றுன்மயினிலை

3. உடன் சென்ற காதை

பிரபுன்னதனுக்குத் தனது மகள் கூறியது வியப்பாகத்தான் இருந்தது. அவளது எண்ணம் சிறிதும் அவன் அறியான். அவள் மெல்லிய மனம் கருணை என்னுங் கொடியால் பிணிக்கப்பட்டிருந்ததை அவன் அறிந்தவன் அல்லன். தன் போலவே பெரிய அந்தஸ்தும் பெருமிதமும் உள்ளவன்பால் அவள் எண்ணம் பின்தொடரும் என்றவன் எண்ணியிருந்தான். தான் அவளை அவ்வாறே வளர்த்ததாகவே அவன் நிச்சயம். தன் மகள் விலையுயர்ந்த உடுப்பும் ஸௌகமும் அடைந்து அக்காலத்திய நாகரீகத்துடன் தன் னினத்துள் மணந்து விளங்குவள் என்பது அவன் நாள்தோறும் கண்ட கனவு. அக்கனவினுடைய எழுச்சியால் அவளுடைய இயற்கை குணம் அவனுக்குப் புலப்படவே யில்லை. அவள் மனத்தில் உள்ளூறிப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த ஆசைவெள்ளத்தின் பெருக்கையும் அப்பெருக்கின் ஒழுங்கையும், ஆரவாரத்தையும், இடராக எது வந்தாலும் தடுக்கக்கூடிய எழுச்சியையும், அவளுடன் நித்தியம் பேசியும் அவனால் காண முடியாமலிருந்தன. மக்கள் மெய்த்தீண்டல் உடற்கின்பம், மற்றவை சொற்கேட்ட லின்பம் செவிக்கு என்றவாறு, தன் குழந்தையின் இனிய மொழிகளையும் அரிய செயல்களையுங் கண்டானந்தங்கொண்டதோடு தன் சொல்லை ஒருநாளும் அவள் தடுத்துப் பேசாதிருந்ததால், சாந்தை உத்துல்லனைக் காணவும் வெறுப்பாள் என்று நம்பியிருந்தான். ஆயினும் என்னதான் தகப்பன் தனது பயநய மொழிகளாலும் ஆசையின் பெருக்காலும் தன் மகளைத் தன் வழிப்பட் செய்வானானும், எப்பெண் தன் கணவனிடம் கொண்ட காதலையும் அவனிடம் கொண்ட பக்தியும் தடுப்பள்? அதிலும் சாந்தை—குணமே மலர்ந்த பூபோல விளங்குபவள்—இவளா தடுப்பவள்? பிரபுன்னதனுக்கு உண்மை தெரியாததே தோஷம். தன் மகள் வரித்திருந்த வரன்

என்பது அவன் அறியான். தெரிந்திருந்தால் இவ்வளவு அம்பலமாகுமோ?

மொத்தத்தில் தன் பெண் வாயிலிருந்தே உண்மையறிந்ததனால் இனித் தான் வீண் மனோ வியாதிக்கிடம் கொடுத்தல் தகுதியில்லை என்று உணர்ந்தான். அதிலும் 'பிள்ளையைப் பெறுவதைக்காட்டிலும் ஒன்றை வரிப்பேன்' என்று கூறித் தனது மருமகனாகிய மௌரியனை வாவென்றழைத்து "என் மனப்பூர்வகமாய் உன்னிடமடையாதிருக்கத் தடுத்த பொருளை, எந்தப் பொருளை நீ முன்னமே அடைந்திருக்கிறாயோ அந்தப் பொருளை, என் மனப்பூர்வகமாகக் கொடுக்கிறேன்" என்று கூறி மனவமைதியடைந்தான்.

இதற்குள் அரசனும் "ஆறிய புண்ணைத் தூண்டுவதில் பிரயோஜனம் என்ன? ஆனது ஆயிற்று. வீண் கவலை ஏன்? மனமும் ஸமாதானமடைய வழியுமுண்டாய்விட்டது பின் தன் தலைமேல் தானே மண்ணை வாரிக்கொட்டிக் கொள்வதுபோல் வீண் கவலைக் கிடம் கொடுப்பதில் பிரயோஜனம் என்ன? வீணே கவலைப் படுகிறவன் தன்னைத்தானே விசாரமுண்டாக்கிக் கொள்கிறவனாகிறான்" என்று கூறிய புத்திமதிகளும் பிரபுன்னதனது வேகத்தைச் சற்றே குறைத்துக் காலக்ரமத்தில் ஒழியவுஞ் செய்தது. பின் பிரபுன்னதன் அரசனை ராஜாங்க வியவஹாரத்தை நோக்கலாம் என்றான்.

அரசன் சொல்லுகிறான்: "சிபிரத்தைக் கவர துருக்கிகள் பெருங்காரியங்களும் ஸாஹஸங்களும் செய்திருக்கிறார்கள். உத்துல்ல! உமக்கவ்விடத்து அரண் முதலியவற்றின் வலிவு முதலியனவும் தெரியும். உள்ளுளவு யாவும் தெரியும். அவ்விடத்தில் வீரத்தில் சிறிதும் வாங்காத சேனாதிபன் இருந்தாலும், ராஜாங்க தந்திரங்களுக்கெல்லாம் காரண பூதமாய் உள்ளிருந்து வேலை செய்யும் பொதுஜனாபிப்பிராயம் உன்னையே கொண்டாடுகிறது. உன்னிடமே நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது. புதிதாய் உனக்குண்டாகிய ஆனந்த வைபவத்தைக் கொந்தளிப்புங் கூச்சலுங் கலந்த இந்தப் பிரயாணத்தால் சற்றுத் தடுக்க மனங்கொள்ள வேண்டும்."

இதைக்கேட்ட உத்துல்லன் ஆனந்தமடைந்து "என்ன பாழும் வழக்கமோ தெரியாது—யான் என்ன செய்வது அறிஞர்களே! அந்த வழக்கம் கல்லும் முள்ளும் அம்பின் நுனியும் கலந்து மயங்கிய ரணரங்கத்தை மிக மெல்லிய இலவம் பஞ்சமளியாக்கிவிட்டது. கஷ்டமெவற்றையும் ஆனந்தத்தோடே அடைவேன். இதை ஒளிப்பானேன்? அது என் இயற்கை. தாங்கள் சொல்லியவிதம் நடந்துகொள்ள ஸித்தமாயிருக்கின்றேன். ஏவியதைச்செய்யக் காத்திருக்கிறேன். என் மனைவிக்கு மாத்திரம் அவளை எந்த எந்த விதத்தில் வைக்கவேண்டுமோ அவ்வழியில் வைக்க விரும்புகிறேன். அவளது பதவிக்கும் பெருமைக்கும் குணத்திற்கும் இழிவுண்டாகாது காக்கவும் விரும்புகிறேன். அவளது பிறப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் தகுந்த விதம் இடம் தந்து தகுந்த சேர்க்கையுடன் விளங்கவும் வைக்க விரும்புகிறேன்" என்றான்.

அரசன்:—உனக்கு ஆக்ஷேபமில்லையானால் அவள் தகப்பனார் வீட்டிலிருக்கலாமல்லவா?

பிரபுன்னதன்.—அவ்வாறிருக்க எனக் கிஷ்டமில்லை.

உத்துல்லன்.—எனக்கு மிஷ்டமில்லை.

சாந்தை.—எனக்கு மிஷ்டமில்லை. நான் அங்கிருக்கவுமாட்டேன். என் தந்தை கண்ணெதிரிலேயே இருந்துகொண்டு அவர்க்கு வீண் கவலைக்கிடம் கொடுத்துத் துன்பப்படுத்த நான் அங்கிருக்கேன். தருமப்பிரபுக்களே! நான் தெரியாது ஏதோ சொல்கிறேன். தயவுசெய்து அதை அங்கீகரிக்க விரும்புகிறேன். என் பேதமையைத் தங்களது வாக்கு சட்டம்போல் காக்கக் கடவது!

அரசன்:—தாங்கள் என்ன விரும்புகிறீர்கள்?

இவ்வாறு அரசன் கேட்டதும் சாந்தையின் முகமலர்ந்தது. அதில் ஓர்விதமாகிய துணுக்கமும் மனவலிமையுங் கூடிக் குலாவிக்கொண்டிருந்தன. அவளுக்கும் தெரியாமல் தடையில்லாமல் வாய்மொழிகள் வர ஆரம்பித்தன. உள்ளூறி வழியலாயின. சுனையிலிருந்து எழும் ஊற்றுநீர் குளிர்ச்சியுடன் இனிமை கலந்து விளங்குவதுபோல அவள் மொழிகள் தேன்மழை பிலிற்றலாயின. அவ்வினிய வுருவமும் கனிந்த மனமும் மயங்கி உண்மையே வடிவெடுத்த மொழிகள் வெளிவந்தகாலத்து அம்முகத்தின் சோபையைக் கண்ட உத்துல்லன்மனம் உவாமதியைக் கண்ட கடல் எழுச்சியடையலாயிற்று.

சாந்தையும் தன் குயிலொத்த மொழியில் தேனைக்கலந்து பணியாரமிட்டாற்போல "அரசே!

தலைகீழாக நடந்து அதனால் இவ்வளவு அம்பலத்தில் வந்து தசை தவறியான் விளங்குவதே யான் என் தலைவனாகிய மௌர்யனோடு இருக்க அவரிடம் காதல் கொண்டேன் என்பதைப் பறையடிக்கவில்லையா ? என் பிராணநாதனது குணமே என் மனதை ஜயித்தது. உத்துல்லரது மனமே அவர் முகத்தை யடுத்துக் காட்டியது. அவருடைய பெருமைக்கும், கீர்த்திக்கும், வீரத்திற்குமே என் ஆவி பொருள் யாவும் சமர்ப்பித்திருக்கிறேன். ஆகையால், சபையோர்களே! யான் இங்கு விட்டுவிடப்பட்டால் துரும்பிற்குமுதவாத வெறும் பொருளாவேன். யுத்தத்திற்கு அவர் போகவும், யான் ஸுகமாக வீணே இங்கிருக்கவுமானால் எதற்காக அவரிடம் ஆவல் கொண்டன்புடையவளானேனோ அது தவறிவிடும் அல்லவா? அது மாத்திரமா? கழிக்கமுடியா சங்கடங்கள்,—அவைமட்டுமல்ல — நாதனற்று ஏங்கிப் பொறுக்க முடியாத் துன்பமும் அடைவேன். கவலையிலாழ்ந்து கண்ணீர் மல்கி வாழல் உமக்குப் பொறுக்குமா? பிரிந்து, கஷ்டமடைந்து, பாழுங்காலத்தைப் போக்குவது பெருங்கவலையாய்விடும். என் ஐயனே ! தயவுசெய்து யான் அவருடன் போக அனுமதி தர வேண்டுகிறேன்" என யாவருமதிசயிக்க மொழிந்தாள்.

எங்கும் நிச்சப்தமாகவே விளங்கியது. சாந்தையின் இனிய மொழியின் கானத்தைச் செவியார உண்ட சபையோர், அவள் மேலும் பேசிக்கொண்டிருப்பதாகவே எண்ணிச் சும்மா இருந்தார்கள். அவள் வாய் மொழி காதில் விழுவதாகவே அவர் எண்ணம். இதனால் பேசாதவர்களைக் கண்ட உத்துல்லன் "ஸபையோர்களே. உங்கள் அபிப்பிராயம் சொல்லும் ; சொல்லும். அவள் விரும்பிய அபீஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்ய விரும்புகிறேன். அவள் எண்ணத்தை ஈடேற்றிவைக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றான்.

மேலும் "நான் சொல்லுவதற்குத் தெய்வமே சாட்சியம் சொல்லட்டும். யான் என்னுடைய ஸுகத்தைக் கருதி சொல்லியதாகவாவது ; சிற்றின்ப அனுபவம், அந்தகாலைப்பருவக்குணம், என்னிடமிருந்தொழிந்த அந்த சுவையினிடம் ஆவல்கொண்டு ஆனந்தமடைய வேண்டுமென்று பேசியதாகவாவது தாங்கள் எண்ணக்கூடாது. யான் தெய்வத்தின் முன் பொதுவாக உண்மையே கூறுகிறேன். அவள் மனத்திற்குச் சிறிதும்குறையாவது துன்பமாவது கவலையாவதீ உண்டாகக் கூடாது என்றே சொல்லினேன் ; அவள் தன் விருப்பத்தை எல்லாம் சிறிதும் தடையின்றி அடையவேண்டும் என்றே சொன்னேன் ; அவா முற்றும் அடையவேண்டும் என்றே சொன்னேன். அவ்வாறு சொல்லியது காமம் அன்று. கருமமே அல்லது தாங்கள் உம்து பெரிய காரியங்கள்—எவற்றிலுமதிகமாகக் கவலையைத் தரக்கூடிய ராஜாங்க கருமங்களை—அவள் என்னுடன் இருக்க ஆசை நோயின்பெருக்கினால் அலக்ஷியம் செய்து விடுவேன் என்று எண்ணுவீர்களானால் நான் என்ன சொல்லக்கூடும்? அவ்வாறு தாங்கள் கூறுவதற்குக் கடவுள் உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கத்தான் முடியும். இலேசாக மலர்க்கணைகளை ஏவும் அம்மன்மதன் விட்ட அப்புஷ்ப பாணங்கள் என் மார்பைப் பிளந்து மனத்தைக் கலக்கி மதியை மயக்கி என்னுடைய வியாபாரத்தைக் கெடுத்து எனது பெருமையையும் நாசஞ் செய்யுமானால் ஒவ்வொரு வீட்டு மடந்தையும் எனது தலைக்கணியுங் கவசத்தைச் சமையற்குதவும் பாத்திரமாக உபயோகப்படுத்தட்டும். வேறினும் என்ன வேண்டும். கொடிய கஷ்டமும் அவமானமும் குலாவி என்னுடைய பெருமையையும் பெருங்கீர்த்தியையும் நாசஞ் செய்வதாக!" என வெகு கம்பீரமாக யாவர் மனமும் தியக்கப் பேசினன்.

அப்பேச்சிலேயே அவன் வீரமும் மனோதைர்யமும் அடங்கா மனமும் ஒழுக்கத்தின் நிலையும் தாண்டவஞ் செய்தன. சாந்தைமேற் காதலும் சிபிரத்தைக் காத்தலும் தனது தர்மமென்றவன் எண்ணியுரைத்த மொழிகள் யாவர்க்கும் அவன் மனோவைபவத்தின் பெருக்கை எடுத்துரைத்தன. உள்ளங் களிகூர்ந்து சாந்தை தனது நாதனுடைய மொழியாகிய தேனையுண்டானந்தமடைந்து அவன்மேற் தன் கடைக்கண்ணை வீசிக்கொண்டே யிருந்தாள். அக்கண்கள் பிறர்க்குத் துன்பமுண்டாக்கியிருக்கும் ; காமத்திலாழ்த்தியிருக்கும். எதற்குமடங்கா உத்துல்லனுக்கவை உத்ஸாகமூட்டு மருந்துபோல் அவனுக்கானந்த எழுச்சியை உண்டாக்கிக்கொண்டே இருந்தன. அவளுக்கும் உத்புல்லன் பேசுவதெல்லாம் தன்பால் அவன் கொண்ட ஆசையும், அவ்வாசையின் போக்கையும், அப்போக்கின் ஒழுங்கையும் விளக்கிக்கொண்டிருந்தன.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

சோடா உப்பு நிறைந்த ஏரி.—கீழ் ஆபிரிக்காவில் இருக்கும் மகதி என்ற ஏரியைப் பார்வையிட்ட பிறகு இடாலிய உத்தியோகஸ்தரான ஒருவர் தெரிவிக்கிறார். தூரத்திலிருந்து பர்ர்ப்பதற்கு அந்த ஏரியில் தண்ணீர் நிறைந்திருப்பதாகவே தோன்றினாலும் கிட்ட நெருங்கிப்பார்த்தால் ஏரியின் மேல் மட்டமுழுவதும் பளபள வென்று மின்னுகிற வெண்மை நிறத்தோடுங் கூடிய சேரடா உப்பே நிறைந்திருக்கிறது. முப்பது சதுர மைல்கொண்ட அந்த ஏரியிலிருந்து தினம் ஏராளமான சோடா எடுக்கப்படுகின்றது. இபபோதி அதனின்று ஆரம்பித்து போடப்படுகிற ரயில்பாதை பூர்த்தியானதும் மகதி ஏரியே உலக முழுமைக்கும் சோடா ஏற்றுமதி செய்யக்கூடியதா யிருக்கிறது.

*
* *

கோடீசுரனைப் பார்த்துவா 100-பவுன் பந்தயம்--உலகத்திலே பெரிய தனவந்தரெனப் பெயர் பெற்று வாழ்ந்து சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற மிஸ்டர் பீர்பண்ட் மார்கன் என்பவர் அமெரிகாவிலுள்ள ஐக்கிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர். அவருக்கு வாழ்நாட்கள் முழுவதிலும் ஒழிவுநேரமே கிடைக்காதாம். அவரிடம் ஒரு பத்திரிகையின் நிருபர் சென்றுபார்க்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்தை எழுதி யனுப்பினார். அந்தப் பிரபு தனக்கு சாவகாசம் கிடைக்கவில்லை என்றும், ஆனால் அவசியம் பார்க்கவேண்டுமானால் பத்து பவுன் கொடுத்தனுப்பினால் மூன்று நிமிஷநேரம் பேச இடந்தருவதாகவும் பதில் அனுப்பினார். பத்திரிகை நிருபர் உடனே பத்து பவுனையும் செலுத்திவிட்டுப் போய் மூன்று நிமிஷமும் காரியத்துக்கு பிரயோஜன மில்லாத வம்பு பேசி கழித்துவிட்டார். கடைசியில் பிரபுவானவர் அவரைப்பார்த்து "இப்போது நீர் பத்து பவுனை வீண்செலவுசெய்து விட்டதாகத் தோன்றுகிறதே. ஏனெனில் மூன்று நிமிஷங்களும் ஆகிவிட்டன. இதுவரையில் நீர் ஒன்றும் என்னை பிரயோஜனமுள்ள விஷயம் கேட்கவில்லையே," என்றார். அதற்கு நிருபர் "நான் பவுனை நஷ்டமாக்க வில்லை. இதைக்கொடுத்து 90 பவுன் சம்பாதித்து விட்டேன். ஏனெனில் வெளியில் ஒருவரோடு பந்தயம் போட்டேன். அவர் தங்களை ஒருவரும் எப்பாடுபட்டாலும் பார்க்க முடியாதென்றார். நான் பார்த்துவிட்டு வருவதாக இருந்தால் 100 பவுன் தருவதாகச் சொன்னார். இப்போது 10 பவுனில் தங்களை நான் பார்த்துவிட்டேனாதலால் பாக்கி 90 பவுன் லாபம் அடைந்திருக்கிறேன்," என்று பதில் கூறினார்.

*
* *

ஜில்லா போர்டுகளும் ரயில்வேயும்.–அலகபாத்தில் நடந்துவரும் **பயோனீர்** பத்திரிகை எழுதுகின்றது: "சென்னை ராஜதானியிலுள்ள ஜில்லா போர்டுகள் சிறிய ரயில் பாதைகளை உண்டாக்கி ஜனங்களுக்கு உதவி புரிகின்றன. இந்த ரயில்வேக்களால் வரும்படியும் அதிகமெனத் தெரிகிறது." இவ்விதம் அப்பத்திரிகை எழுதுவதால், ரயில்வேக்களால் லாபமடைந்து வருகிற ஜில்லா போர்டுகள் இந்தியாவிற்குள்ளேயே நமது இராஜதானியில் அதிகமெனத் தெரிகிறது.

*
* *

டாக்ஸில்லா நகரம்.—வட இந்தியாவில் ராவல்டண்டிக்கு சமீபத்தில் கவர்ன்மெண்டார் சில விலையுயர்ந்த நாணயங்களும் மற்றும் பல பொருள்களும் வெட்டியெடுத்து வருகிறார்களாம். அதன் ஆரம்பத்தைப்பற்றி ஒரு நிருபர் பின் வருமாறு எழுதுகிறார். குடியானவர்கள் உழுது கொண்டிருக்கும்போது பழய காலத்து நாணயங்கள் அகப்பட்டதாம். சுமார் 5, 6 வருஷங்களுக்கு முன் திபேத் தேசத்திலிருந்து பௌத்த மதஸ்தர்கள் வந்து அந்த நாணயங்களுக்கு ஏராளமான பணம் கொடுத்து வாங்கினார்களாம். அதோடு அந்த நாணயங்கள் அகப்படும் பூமியையும் வாங்குவதற்கு பிரயத்தனப் பட்டார்களாம். இவ்விஷயம் கவர்ன்மெண்டாருக்குத் தெரியவந்தன்பேரில் விசாரித்தார்களாம். திபேத்தியர்களிடமிருந்த கையெழுத்துப் பிரதிகளிலிருந்து டாக்ஸில்லா என்ற பெயர்போன நகரம் இருக்குமிடம் வெளிப்பட்டது. உடனே கவர்ன்மெண்டார் அந்த இடமுழுவதையும் வாங்கிவிட்டார்கள். பௌத்த மதம் இந்திய ராஜாங்கங்களில் பிரபலமாயிருந்தபோது **டாக்ஸில்லா** என்பது பெயர்போன நகரமாயிருந்தது.

*
* *

பால் சப்ளையும் சிசுக்களின் மாணமும்.—நாடெங்கும், முக்கியமாய் பட்டணங்களில், தேகத்திற்கு ஆரோக்கியமான பால் கிராக்கியாகிவிட்டது. அதிலும் சுயப்பால் கிடைப்பது நிச்சயமாய் கிடையாதென்றே சொல்லலாம். இப்படிப் பால்வசதி குறைந்திருப்பதனால்தான் பட்டணங்களில் சிசுக்கள் அதிகமாக மரணமடைகின்றன. இதற்காகப் பெரிய பட்டணங்களில் சிசுக்கள் அதிகமாக மாணமடைகின்றன. இதற்காக பெரிய பட்டணங்களில் முனிஸிபாலிடியார் பிரயத்தனமெடுத்தும் கஷ்டமுண்டாகின்றது. இப்போது பம்பாய் நகரவாஸிகள் ஒரு பெரிய காரியம் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். நகரத்திலுள்ள தனவந்தர்கள் சேர்ந்து 70,000 ரூபாய் முதல்போட்டு ஒரு கம்பெனி ஏற்படுத்தி சுபப்பால் சப்ளைசெய்ய உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். 50-ஆயிர ரூபாய் வசூலித்து விட்டார்கள். இவர்களுடைய நோக்கம் முக்கியமாய் ஜனங்களுக்கு சுயப்பால் கொடுத்து உதவிசெய்வதும் ஏழைகளாயிருக்கும் குழந்தைகளுக்குக் கூடியவரையில் சொல்ப விலைக்கோ அல்லது இனாமாகவோ கொடுப்பதும்தான். பம்பாய் நகரத்துக்கு சமீபத்தில் ஓரிடத்தில் நூறு மாடுகள்வாங்கி சௌக்கியமாய் கட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து தினம் மோட்டார் வண்டியில் பால்கொண்டு வருவார்களாம்.

பரமசிவன்

மஹாவிஷ்ணு